

ДАЯНА ПАЛМЪР ПОД ПРИКРИТИЕ

Част 3 от „Нощ на любовта“

Превод от английски: Александър Терзийски, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Ланг Патън вече не носеше служебна карта, както и малкия си автоматичен пистолет. Толкова беше свикнал с тях, че сега се чувстваше сякаш без дрехи. Но решението да напусне ЦРУ и да постъпи в една частна фирма за охрана в Сан Антонио беше негово. Надяваше се, че не е направил погрешен избор.

Той влезе в чакалнята на летището в Сан Антонио и се огледа за брат си Боб. Във Вашингтон отложиха полета и забавянето го бе изнервило.

Беше висок, едър, с тъмна коса и тъмни очи, с широко мъжествено лице. Брат му си бе същият само малко по-слаб. Боб водеше за ръка шестгодишно момче. Посрещна го усмихнат:

— Здравей! Дано не си ни чакал много. Трябваше да взема и Майки.

Разрешеният малчуган радостно закрещя:

— Здравсти, вуйчо! Здравсти! Стреляш ли още по мафиотите?

— Не, Майки, вече не.

Здрависа се с брат си и вдигна момчето „на конче“.

— А може ли да ти видя пистолета? — продължи възбудено да пита момчето.

Междувременно един човек от охраната се приближи.

— Ланг Патън?

— Да — Ланг примигна.

— Само вие отговаряйте на описанието — поясни смутено мъжът и продължи: — Ами, току-що се обади госпожа Патън и помоли да се отбиете до магазина за резервни части и да вземете нов карбуратор за форд мустанг, модел шейсет и пета.

— Никъде няма да се отбиваме — избоботи Боб. — Разправях й, че не може да го поправи, ама кой да слуша... И намесва теб на всичкото отгоре!

— Жена му, тоест снаха ми, прави чудеса с развалените коли — обясни Ланг на мъжа. — Но на него не му се нрави.

— И у нас жена ми оправя пералнята и ми спестява цяло състояние. Човече, знаеш ли какви такси взимат техниците в днешно време — обърна се онзи към Боб.

— Как да не знам, нали съм женен за техник — отвърна мрачно той. — Има си сервиз и хич не я интересува, че не ми харесва да я гледам изпоцапана с грес до ушите, да не говорим, че съм се превърнал в бавачка.

Ланг знаеше, че брат му говори сериозно. Тяхното детство беше преминало в сянката на амбициозната им майка, която поставяше работата на първо място.

— Знаеш, че те обича — опита се той да успокои Боб. — Пък и ти си имаш своя кариера, много добър топограф си. Утре и детето ще тръгне по твоя път, нали Майки? — погледна той хлапето.

— А, не! На мен ми харесва да съм омазан в грес, като мама!

Боб разпери безпомощно ръце и тръгна към изхода.

Семейство Патън живееше във Флоресвил, недалеч от Сан Антонио. Този край в Тексас си беше останал типично селски и досега. Ланг още помнеше онова щастливо време, когато ходеха на ранчото с вуйчо им и можеха да поаяздат с каубоите. Но всичко това беше минало.

— Няма да се сетиш кого видях онзи ден — Боб го изглежда изпитателно. — Кири!

Сърцето на Ланг подскочи. Не очакваше да чуе това име. Пет години се мъчеше да го забрави.

Врълетяха го спомени — Кири с русата ѝ дълга чуплива коса, развята от вятъра, пъстрите ѝ очи, любовта, която блестеше в погледа ѝ. Но имаше и друго какво да си спомни, и то не беше никак приятно — Кири, обляна в сълзи, го умолява да я изслуша, а той — непреклонен. И как иначе, след като я завари гола с най-добрия му приятел и побеснял от ревност, повярва в най-лошото. Цели шест месеца му трябваша, за да разбере, че неговото приятелче му беше скроило този номер.

— Все пак направих опит да ѝ се извиня след онзи случай... — оправда се Ланг. Нямаше нужда да обяснява, Боб знаеше всичко.

— Никога не говори за теб — рече брат му и зави в пресечката към тяхната къща. — Стяга се, когато се спомене твоето име и веднага

сменя темата.

— Но тя замина преди мен — напомни му Ланг. — Нали учеше в някакъв колеж?

— Да, и го завърши. С награди при това. Сега е заместник-директор на една рекламна агенция в Сан Антонио. Печели добре и пътува много.

— Отбива ли се от време на време?

Боб поклати глава.

— Отбягва ни като прокажени. Пък и майка ѝ продаде старата къща. Доста си я наранил, изглежда.

— Повече, отколкото можеш да си представиш — в горчивата усмивка на Ланг се четеше само презрение.

— Точно тогава те взеха в ЦРУ, нали?

— Да, но бях подал документи преди половин година. Не беше никакво внезапно хрумване.

— Във всеки случай не го беше споделял с никого.

— Знаех, че няма да одобрите. Но ето ме сега — жив и здрав у дома с толкова опит зад гърба. Поне има за какво да разказвам...

— И все така сам — Боб посочи Майки, който прелистваше комикс на задната седалка. — Ако се беше оженил, сигурно щеше вече да имаш някое хлапе.

Ланг погледна детето и очите му помръкнаха.

— Нямам твоя кураж, за съжаление.

— Както ти обичаш да повтаряш, не позволих на миналото да ми съсипе живота.

— И все пак не можеш да забравиш някои неща, дори да си някъде далече.

— Да... Още не си успял да го загърбиш, Ланг. Годиците си текат и някой ден ще се сетиш, че ти се иска да имаш жена и семейство.

Всъщност, той нямаше нищо против да се ожени, макар мисълта за деца да го плашеше.

— Жената, която охранявах, имаше малко братче, което беше прекарало в кома години. Премислих целия си живот тогава и изводите, до които стигнах, никак не ми харесаха. Е, все пак реших да се пробвам като шеф на охрана, когато една стара приятелка ми спомена, че има вакантно място.

— Приятелка?

— Да — Ланг се намръщи.

— И още ли поддържаш връзка с тази приятелка?

— О, с Лорна се разделихме преди години, още не ходехме с Кири тогава. Но останахме добри приятели. Та на нея ѝ бе хрумнало, че една промяна може да ми се отрази добре.

Боб не каза нищо, но изражението му беше красноречиво.

— Добре, няма да те разпитвам повече, но кажи поне къде ще работиш.

— Корпорацията се нарича „Ланкастър“, в Сан Антонио. Ще отговарям за охраната.

Боб изхълца от удивление.

— Какво ти става? — изгледа го Ланг.

Брат му се позакашля.

— Гледай ти... А още ли обичаш палачинки, защото аз мога да правя само това... От половин година всичко чака на моите ръце — тя почти не се задържа вкъщи!

Ланг повдигна вежди.

— Защо не вземе някой да ѝ помага?

— Казва, че не можем да си го позволим — измърмори мрачно брат му, докато паркираше пред старинна къща във викториански стил. Отзад се виждаше нова ламаринена постройка. Оттам се чуваше дрънчене на инструменти и боботене на мотор.

Старата дама, живееща в съседния вход, любопитно вдигна глава от цветята си и им се усмихна мазно.

— О, Ланг! Радвам се да те видя — поздрави го тя. — Дано да не се връщаш заради мира и спокойствието, което цареше някога тук...

— Марта — рече Боб спокойно, — а ти защо крещиш?

— Налага ми се, при тази денонощна патърдия!

Лицето на дребната побеляла дама стана мораво.

— Не може ли да я накарате да спазва някакъв час?

— О, оставете тази работа! Хайде, каня ви у нас!

— Няма да стане. Миналия път ме замери с един гаечен ключ! — сбърчи тя нос и отново се зае с цветята си.

Ланг едва се сдържаше да не прихне. Взе чантата от задната седалка и свали Майки от колата.

— Това ли е целият ти багаж? — попита брат му вече за четвърти път, откакто бяха заедно.

— Не обичам да слугувам на много вещи. Не е разумно, ако те разкарват по работа из целия свят.

— Сигурно. Май и с хора не обичаш да се ангажираш, а? — рече му тъжно Боб.

— Семейството е съвсем друга работа — потупа го Ланг по рамото.

— Е, да... — той се подсмихна криво.

— Ще отида да се видя с Кони.

— Виж сега, Ланг...

— Няма нищо, не съм от вчера таен агент.

— Все пак, пази си главата. Навсякъде е наслагала ключове...

Ланг задумка по вратата. Дрънченето спря и се чу мърморене.

Вратата се отвори и слаба жена с кестенява коса, в изцапани работни дрехи, надникна отвътре.

— Ланг? Ланг! — тя се хвърли в големите му ръце и го прегърна горещо. — Как си? Така се зарадвах, когато Боб ми каза, че си напуснал Управлението, за да работиш в Сан Антонио. Можеш да останеш у нас.

— Не, не — отказа той. — Трябва да бъда в града, но ще идвам да ви виждам често. Ще взема хубав голям апартамент и играчки за Майки, когато го водите на гости.

Тя се намръщи.

— Знаеш ли, нямам много време. Затънала съм в работа. Но не мога да се оплача — бизнесът процъфтява. Купих даже една по-свястна кола на Боб, за работата му — тя се усмихна. — Не е зле, нали?

— Никак даже — съгласи се той.

Мислеше си дали е уместно да ѝ спомене, че подаръците не заменят присъствието ѝ. Боб и той бяха преживели неща, за които тя и не подозираше. Бог му беше свидетел, че не бе ги споделял и с Кири, макар да бяха толкова близки.

— Е, аз се хващам за работа. Тази вечер ще готви Боб — хапнете! Ще се видим после. А, донесе ли ми карбуратора? — изби го гореща пот. — Боб, така ли? Не ти даде! — тя тропна с крак. — За

такъв ли точно трябваше да се омъжа! Изглеждаше ми съвсем нормален, когато казах „Да“.

Тя се обърна и тръшна вратата зад себе си недоволено.

Сега вече бе сигурен, че Боб не ѝ е говорил за миналото.

— Развика ли се за карбуратора? — запита брат му, докато сервираше прегорелите палачинки в кухнята.

— Да.

— Разказа ли ти и какво е купила? Е, ако ни удостояваше и лично с вниманието си, нещата, може би, щяха да са поносими.

— Опитвал ли си да поговориш с нея?

— Разбира се. Не възприема нищо. Много е заета да подобрява двигатели и всякакви други важни работи.

Майки направи гримаса пред палачинките.

— Ще махнеш загорялото — подсказа баща му.

— От вчера ни остана един хамбургер в хладилника. Може ли да го взема? — запита жално Майки.

— Добре. Претопли си го в микровълновата печка.

— Благодаря, татко! А може ли да ида да гледам телевизия, докато ям?

— Може, може... Вече не приличаме на семейство, това е то!

Майки се спусна с радостен възглас към хладилника, взе хамбургера, подгря го в печката и изчезна в стаята си.

— Мислил ли си да наемеш готвачка? — поинтересува се Ланг.

Лицето на Боб засия:

— Това се казва идея! Още утре започвам да търся.

Той изгледа почернелите палачинки и бутна чинията си настрана.

— Знаеш ли какво, ще прескоча до ъгъла да взема по един дюнер кебап и картофи от „При мама Лу“.

— Така по бива — Ланг се засмя и направи пауза. — Тъй и тъй сме почнали да говорим, можеш да обясниш на Кони по какви причини не обичаш работещи майки. Ако те разбере, ще отстъпи.

— Точно тя? Надявай се! Освен това не ми се говори за миналото. Ти да не би да си казвал някога нещо на Кири?

Ланг само вдигна рамене и разговорът спря дотук.

Преди да отиде в Сан Антонио да се види с новия си шеф, помързелува два дни с Кони и Боб — опитваше се да не забелязва, че нещо не е наред. До понеделник брат му успя да се срещне с четири жени. Избра за домакиня и готвачка едно момиче от Мексико. Имаше прекрасна черна коса до кръста, а кафявите ѝ очи бяха като кадифени. Съблязняваше дори с мъркация си глас. От фигурата ѝ сърцето на Ланг забиваше лудо. Всичко това не беше на добро, определено не беше, но той не можеше да се меси в живота на брат си.

Собственици на „Ланкастър“ бяха един господин на средна възраст и съпругата му — светска дама. Въпреки че на пазара бяха пуснати акции, които позволяваха и чуждо участие, фирмата си оставаше семейна. Ланг ги намираше за симпатични, бяха последователни и точни, когато ставаше въпрос за задълженията и заплатата му, изобщо вдъхваха му увереност.

Представиха го на преките му подчинени — бивш полицаи и жена, която беше работила в армията. И двамата му се сториха кадърни.

След като бившият им шеф не бе издържал и бе напуснал, те бяха поели работата.

— Не можеше да гледа кръв — отбеляза пренебрежително Една Райли и се вгледа любопитно в Ланг. — Чувам, че идвате от ЦРУ.

Той кимна.

— Така е.

— А преди това?

— Бях полицаи в градския участък.

Една се усмихна.

— Гледай, гледай...

И Гари Медисън се засмя.

— Разбира се, помня ви. Пенсионирах се, след като постъпихте.

Ланг го изгледа приветливо.

— Ще намеря време да прегледам схемата на работа. Може да се наложат някои промени. Но няма да са драстични, само стягаме редиците преди битка — добави той, като видя тревога по лицата им. — Не трябва да изоставяме от новите методи. С тях поне съм добре запознат, нали сега се връщам от „бойното поле“.

— Има да слушахме за бойните ви подвизи на чашка кафе — поднесе го Една.

— Да, ама те са секретни — отвърна ѝ той. — Затова пък ще ви запозная с новите оръжейни технологии.

— Това вече го знаем — рече тя. — Гледахме последното „Смъртоносно оръжие“.

— Обаче нещата не стоят точно така.

На другия ден Ланг обиколи петте фирми, които бяха под шапката на „Ланкастър“. Носеше най-хубавия си сив костюм с вратовръзка на червено-бяло райе и безупречно изгладена риза от фин памук.

Първо посети самата „Ланкастър“ и по-точно нейният огромен офис — комплекс, в който имаха кантори и още няколко фирми. Охраняваха го десет души, пет денонощия.

Разговаря с персонала. Един човек се наби в очите му. Имаше нещо гнило у този служител. Ланг го чу да прави твърде интимна забележка на една чиновничка. Трябва да бяха приятели, понеже тя само се усмихна вяло и продължи по пътя си.

Ланг си спомни този епизод малко по-късно, при шефа на охранителната група. Той му обясняваше, че офисите на един консервен концерн и един производител на разфасовано месо наскоро са били мишена на разни екстремисти. Хората му внимавали никой да не пострада. Ланг го попита дали има проблеми с някой от тях, без да има нещо предвид. Момчето се поколеба и отговори, че имало едно-две оплаквания, но той държал човека под око.

Следващият обект на Ланг беше универсален магазин, строен преди войната. Двама души наглеждаха двата етажа с конфекция през деня, а имаше и нощен пазач.

Третата фирма шиеше и имаше само един човек охрана.

Четвъртата компания беше склад, в който се съхраняваха вносни стоки, докато приключат митническите формалности.

Петата в холдинга на „Ланкастър“ беше новата, но процъфтяваща, „Контакт Анлимитид“. Представяха я шест административни и десет изпълнителни служители в централния комплекс, откъдето Ланг започна проверката си тази сутрин.

— Една от нашите заместник-директорки твърди, че човек от дневната охрана направил по неин адрес многозначителни подмятания

— спомена Мак Дънлър — високият оплешивяващ директор на фирмата.

Очите на Ланг се разшириха.

— Наистина, ли? Бих искал да поговоря с нея. Нека е наясно, че ще се отнасям много сериозно към подобни оплаквания.

Мак вдигна вежди.

— Това е нещо ново. Стариат Бакстър, този преди вас, само й се изсмя. Каза, че жените трябва да свикват с тези приказки. Тя се караше и с него, да ви кажа...

— Това си е проблем на Бакстър. Мога да ви уверя, че оттук насетне към хората от охраната ще има нови изисквания.

— Благодаря! А-а, ей натам, втората врата вляво. Този следобед е в кабинета си — упъти го Мак с усмивка.

— Ще й отнема само минутка — каза учтиво Ланг и почука, без да обръща внимание на табелата.

— Влез! — чу се уверен и дискретно женствен глас.

Той отвори и замръзна на място.

Тя беше облечена в кремав ленен костюм и блуза в граховозелено — отиваше на очите й. Русата й коса беше подстригана късо и вълнисти кичури обгръщаха лицето й. Беше навела глава над някакъв чертеж и леко сбърчила вежди, се мъчеше да разчете някакви цифри.

— Мога ли да ти помогна с нещо, Мак? — запита разсеяно, без да вдигне поглед.

Ръката на Ланг стисна здраво дръжката. Спомени го връхлетяха за миг и засегнаха най-деликатната струна у него. Сепнатото лице на Боб се появи пред очите му и той разбра какво бе стреснало брат му, когато му разправяше, че ще работи за „Ланкастър“.

— Попитах те... — Кири го потърси с очи и в тях за част от секундата се смениха изненада, очарование и омраза.

Тя се изправи, все така стройна и хубава, но вече зряла.

— Здравей, Кири! — Ланг се насили да изглежда безразличен и се усмихна. — От сума ти време не сме се виждали.

— Каква работа има ЦРУ тук? — поиска тя обяснение.

Той се огледа.

— Къде виждаш ЦРУ?

— Нали ти си от ЦРУ!

— Аз ли? Не, не съм от ЦРУ. Е, всъщност — вече не съм.
Преместих се в „Ланкастър“. Аз съм новият шеф на охраната.
Разбра, че тя се чувства неудобно и се усмихна широко.
— Колко е малък светът!

ВТОРА ГЛАВА

Сърцето на Кири биеше до пръсване, но тя седна отново с възможно най-елегантното движение. И тя като него направи опит да се усмихне непринудено.

— Да, малък е светът. Мога ли да ти помогна с нещо, Ланг?

— Шефът ти казва, че си имала проблеми с един от нашите хора.

— Хм!

Той пъхна ръце в джобовете си.

— Е?

Значи не беше разучил къде работи и не идваше просто да я види. Беше служебна визита. Това не би трябвало да я разочарова — все пак цели пет години минаха, откакто напусна живота ѝ с гръм и трясък. Въпреки всичко, тя беше разочарована.

— На господин Ериксън изглежда му се струва забавно да ми прави непристойни забележки.

Тя се облегна на стола с преднамерена естественост.

— Кажу ми на господин Ериксън да престане!

— Казвала съм му. Той обаче не разбира какво обидно има. Била съм жена, в края на краищата. А жените, казва, са създадени за удоволствие на мъжете! Малко трябваше вчера, за да прелее чашата и да подам жалба срещу него.

— Защо?

Не ѝ се искаше да му казва.

— Хайде, някога бяхме приятели — подкани я той.

— Изкоментира бельото ми и дали нося черно, или не и после...

— тя си пое дъх. — После каза, че щял да ми купи, ако го сложа заради него.

На Ланг никак не му се нравеше тази работа и му пролича.

— Ще се наложи да му кажа две приказки. Ако пак стане такова нещо, искам да съм в течение.

Тя го погледна в очите.

— Следващия път ще си има работа с прокурора. Не трябва човек да търпи такива обиди само за да пази на някого работата. Това е също хубаво място и аз не искам да го загубя заради някакъв нахалник.

— Няма да се наложи.

Той тръгна към вратата, спря се с ръка на дръжката и я погледна спокойно.

— А как е майка ти?

— Нямам представа — отговори му хладно тя. — Последното, което чух, е, че живеела с четвъртия си съпруг в Дания.

Той се извърна и излезе, без да се сбогува.

Кири погледна ръцете си — бяха леденостудени и трепереха. От дълго време не беше изпитвала такова напрежение. Даже изпитите в колежа не можеха да я изкарат от равновесие. Ланг се оказа много потруден изпит от тестовите в края на семестъра.

Тя се обърна с въртящия се стол към прозореца и погледна надолу. Той тъкмо бе излязъл от сградата. Тъмната му коса блестеше на слънцето като гарваново крило. Усети отново как беше прокарвала пръсти през нея в тъмното купе на една спряла кола. Преди колко много години беше...

Телефонът я върна към реалността.

— Да!

— Аз съм, Кири, Бети — каза приятелката ѝ и се засмя. — Ама и теб си те бива!

— Какво искаш да кажеш?

— Току-що изхвърлиха нашия приятел Ериксън. Изсили се да каже на новия шеф на охраната, че жените по право са си дивеч за мъжете. Увисна му ченето от изненада.

Дъхът ѝ секна.

— Ланг го е уволнил?

— Ланг?

— Ланг Патън. Новият шеф на охраната. Ние... Познаваме се отпреди.

— А, такава ли била работата!

— Да не мислиш, че щях да търпя още дълго?

— Не! Нито пък аз. На всички ни беше писнало от неговите подмятания. Представяш ли си, ако господин Патън ни прати сега някой хем млад, хем хубав, хем неженен, а?

— Вероятно ще ни прати бивш морски пехотинец, който си умира за пасти.

— Яд те е! Но слушай, Ериксън си е доста откачен. Не се показвай много-много навън, докато се махне!

— Не се страхувам от него.

— Добре, но е по-умно да не му се навираш в ръцете. Хайде, чао!

Бети затвори и Кири прехапа устна. Не беше искала да създава проблеми. Повечето мъже бяха културни и учтиви. Но в подмятанията на Ериксън и отношението му към жените се криеше някаква заплаха. Всеки път, като се разминеше с него, имаше чувството, че е омърсена. Отначало ѝ се струваше, че може би приема нещата много навътре, защото току-що беше завършила, а интелектуалната връзка между двата пола в университета не даваше добра почва за сексуален тормоз. Всъщност, онзи тип даже беше пощипал Бети отзад, при което тя го зашлевила, а той се изхилил и казал, че това било добре. Жените винаги имали предвид „да“, дори да викали „не“. Ериксън си беше заслужил уволнението, но Кири се чувстваше и малко виновна — той не беше млад и трудно щеше да си намери нова работа.

Телефонът пак звънна и тя вдигна.

— Хич не си мисли, че ще ти се размине да говориш всякакви лъжи за мен... — беше неговият дрезгав глас. — Ще ми паднеш в ръчичките! Така да знаеш...

Тя отпусна ръката си със слушалката и усети, че я обзема страх. Сигурно беше само моментно настроение. Ще му мине. Пък междуременно тя ще гледа да не му дава възможност да ѝ направи нещо. Може би трябва да спомене на Ланг. За всеки случай.

Като си отиваше същата вечер, нарочно тръгна по светло. Повече няма да остава след работа, каза на Мак, докато съществува риск, и той се съгласи напълно.

Жилището ѝ беше на втория етаж. Беше хубаво — подредено със семпли мебели и много цветя, но из него витаеше някакъв неуловим дъх на самота. Балконът беше неочаквана изненада, когато дойде да се настани в апартамента. От него като на длан се виждаше Аламо, а отпред растеше мескитово дърво, което спускаше пищната си зеленина чак до земята. Обожаваше и него, и гледката. Беше изнесла едно канапе, за да може да се изтяга под лъчите на пролетното слънце.

Преоблече се с дънки и плетена блуза, направи си чаша кафе и се излетна на канапето. Вярно, беше късен следобед, но последните слънчеви лъчи галеха приятно лицето ѝ.

Тя си спомни един друг пролетен следобед — в деня, когато разбра, че се влюбва в Ланг Патън. Беше се покатерила на дървото в двора им във Флоресвил. Беше само на шестнайсет. Тяхната къща се намираше почти до тази на семейство Патън. Ланг бе завършил училище и вече работеше в полицията на Сан Антонио. Ходеше с един фото модел — Лорна Маклейн, но съвсем наскоро бяха скъсали. Вече се връщаше вкъщи сам. Кири беше доволна. Въобще не ѝ харесваше как Лорна гледа хората отвисоко.

Кири познаваше Ланг, откакто се помнеше. Той ѝ беше като по-голям брат.

— Слизай оттам, докато още не си се пребила! — бе извикал отдолу, облечен с черна фланелка и дънки. Имаше атлетична фигура. Обичаше да го гледа и цялото ѝ тяло тръпнеше.

— Не нарушавам закона с това, че се катеря по дърветата — бе му отговорила тя, като не спираше да се смее чаровно. — Върви да арестуваш някой друг!

— Засега не смятам, мерси!

Той се бе заоглеждал къде да стъпи и да се хване и след минута вече беше на по-горния клон — облегат на ствола на дъба.

— Ето! Вземи си ябълка! — той извади една за нея и една за себе си от джобовете.

Ланг също я беше забелязал този ден. Без да се притеснява, той оглеждаше източените ѝ, почернели от слънцето, крака и формите под блузката, която носеше завързана отпред, заедно с отрязаните дънки. Той дори не посегна към нея. Обаче от онзи ден започна да се закача и скоро отношенията им прераснаха в приятелство. Кири някак се приобщи към семейство Патън. Майка ѝ беше твърде заета да се жени и развежда, за да ѝ обърне някакво внимание, а той намираше време за проблемите ѝ. Майката на Ланг вече никой не споменаваше. Когато и баща му почина внезапно, Кири беше до него да му съчувства тихо и да го подкрепя. Заедно бяха и когато Кони и Боб кръщаваха Майки. Неусетно свикнаха навсякъде да ходят двамата.

Тя подскочи от звъна на телефона. Отиде до него и се поколеба — не можеше да е Ериксън. Не можеше ли наистина? Вдигна с

разтуптяно сърце.

— Кири?

Ланг беше. Тя си отдъхна, но само за мъничко.

— Здравей!

— Мислех си, че е редно да ти кажа — уволних Ериксън този следобед — той говореше тихо. — Много е откачен. Ако пак иска нещо, кажи ми!

— Той ми се обади, преди да си тръгне — отвърна тя. — Каза, че съм щяла „да му падна в ръчичките“.

Последва пауза.

— Ти изплаши ли се?

Тя се усмихна и уви жицата на слушалката около пръста си.

— Малко...

— Сериозно? — в гласа му долови насмешка. — Момичето, което познавах, щеше да му разбие главата с бейзболна бухалка.

— След като на майка ми не й пукаше, не ми оставаше друго, освен да се боря с проблемите сама. Трябваше да израсна борбена.

— И аз съм се борил заедно с теб — напомни й той.

— Е, да. Беше ми приятел.

Той не можеше да види в очите й тъгата и тежестта на спомените.

— Вече трябва да вървя, Ланг.

— Почакай.

— Нямаме какво да си кажем — отвърна тя мрачно.

— Съжалявам, че не пожела да прочетеш писмото, което ти изпратих, Кири — каза той след момент.

— Ти не ми повярва — отговори тя. — Можа да допуснеш, че съм една глезла, която се забавлява с двама едновременно.

— Бях побеснял от ревност! Не ти ли беше ясно, че ще се успокоя и ще дойда на себе си накрая?

Тя се изсмя с горчивина.

— Да, ама докато ти дойдеш на себе си, на мен ми стана все едно. Пък и вече излизах с едно момче от колежа и добре си прекарвахме.

Еlegantна лъжа. За нищо на света не би му признала какво й беше, когато той отказа да чуе обясненията й.

Ланг изтръпна. Мислеше, че тя го обича, а щом така бързо се беше хванала с друг — нямаше начин. Чувстваше го като удар под пояса — самолюбието му беше уязвено.

— По-добре, че не си го прочела тогава.

— Има ли още нещо? — запита го учтиво.

— Да. Обади ми се, ако Ериксън се появи. Забъркал се е с някакви нехранимайковци. Този е абсолютен перко!

— Брей, как го каза!

— Нали? Чудя се дали да не взема да закупя правата за изрази — отвърна ѝ той със смях.

— Ще ти звънна, ако имам проблеми. Благодаря, че се обади!

Тя остави слушалката и я поглади с ръка. Спомни си как се целуваха с Ланг. Като че ли цял век беше изминал оттогава. Така и трябваше да си остане.

Ланг се настани в хотела си и тръгна на работа. След седмица вече беше навлязъл в системата на охраната в „Ланкастър“ и беше уверен, че ще може да я направи по-ефикасна.

Безпокоеше се за Кири. Не мислеше, че около мястото ѝ на паркинга ще се навърта някой. Въпреки това реши да поогледа, заради сигурността ѝ. И, разбира се, нямаше никой, ако не броим един син седан, стар модел, и една позната физиономия зад волана.

Ланг се беше научил, че ако не искаш да береш ядове, най-добре е веднага да хванеш бика за рогата. Той спря до седана и слезе от служебната кола. Под мишницата си имаше автоматичен пистолет — необходимост все пак при новата му работа. Надяваше се да не се стига дотам да го използва.

— Какво търсиш тук, Ериксън? Това е частна собственост!

Ериксън, слаб човек със студени очи, май не се стресна много от директната атака.

— Наслаждавам се на гледката.

— Наслаждавай ѝ се от друг ъгъл — процеди Ланг. — И ако замисляш някакви отмъщения, по-добре си го избий от главата. Може да си служил няколко години в армията, но аз съм бил пет в ЦРУ. Още не съм забравил някои номерца, които ти и не предполагаш, че могат да се правят.

Това изглежда беше достатъчно като заплаха. Ериксън запали и потегли, като погледна Ланг с престорено безразличие.

Кири седеше на бюрото си и говореше по телефона с клиент:

— Честно ви казвам, всичко е под контрол. Точно така. Ние ще се погрижим. Ще трябва само да се покажете. Да... Да... Разбира се. Благодаря ви! Дочуване!

Тя остави слушалката с въздишка на облекчение. Пъстрите ѝ очи съгледаха Ланг на вратата и тя трепна, но не от уплаха. Неговото появяване винаги я стряскаше, въпреки че обикновено успяваше да го прикрие.

— Наминах да огледам паркинга — каза той и повдигна широките си рамене. При това движение се видя, че нещо издува спортното му сако в сиво-кафяво.

— Носиш пистолет?! — нотка на обвинение се прокрадна в гласа ѝ.

Той я погледна особено.

— От доста време нося оръжие. Преди не му обръщаше внимание.

— Тогава още не беше започнал работа в Управлението и не си правеше експерименти с колко куршума могат да те надупчат и пак да оживееш — тя му се усмихна леко.

— Само не казвай, че си се вълнувала от това.

Тя наведе очи. Носеше спретнат сив костюм с бледорозова плетена блуза. Изглеждаше много хубава и някак крехка. Ланг не можеше да откъсне очи от нея.

— Струваше ми се, че се притеснявам, но ти ми помогна да го преодоля.

Той се приближи, разчисти единия край на претрупаното ѝ бюро и седна на него. При това панталонът се опъна между краката му. Кири се опитваше да не гледа натам. Още си спомняше усещането — ръката му върху нейната, изгарящата страст, неговото дълбоко стенание, когато ръката ѝ се плъзна...

— Какво правиш още тук? — прекъсна той мислите, които я смущаваха. — Навън е тъмно.

— Да, виждам. Взела съм си нещо за всеки случай.

Тя извади малък флакон с паралитичен спрей.

Ланг въздъхна.

— Кири, ами ако вятърът духа срещу теб? И разбираш ли, че за да го използваш, трябва да сте съвсем близо.

Тя се изчерви.

— Ето, имам и друго.

Показа му джобна алармена „пищялка“.

— Браво! Ами ако няма никой наблизо да я чуе?

Тя започна да става нервна. Ако не от друго, поне от тези неща той разбираше добре.

— Не обичам пистолети — започна Кири.

— Най-малко ти трябва пистолет. Ходила ли си на някакви курсове по самоотбрана?

— Не, нямам време.

— Намери! — тонът му беше настоятелен. Изглежда го тревожеше нещо.

Тя се притесни. Направи връзка — неговото идване — нейната безопасност.

— Да не би да си видял някого на паркинга? — зениците ѝ се разшириха от страх. Тя се вгледа напрегнато в лицето му. — Ериксън?

Той кимна.

— Заплаших го и го изгоних от там, но не мога да му забраня да се разкарва по улицата. Това е обществено място и няма нищо противозаконно.

— Ама това си е чисто преследване!

— Да, но все още не е нарушил закона — отговори той направо.

Тя се сети за разни случаи, които показваха по телевизията — бивши приятели или съпрузи преследвали и най-накрая убивали жените си. Полицията нищо не можеше да направи, преди да е извършено престъплението, а след това беше малко късно да се спасява жертвата.

— Той не би ме убил! — гласът ѝ трепереше.

— Може да направи куп други неща — неприятно му беше да го каже. — Такива хора не се спират лесно. Знаеш го.

Тя отметна назад вълнистата си руса коса.

— Знам, но никога не съм очаквала да ми се случи нещо — очите ѝ потърсиха неговите. — Няма ли да му писне накрая и да се откаже?

— Не мисля.

Усети как стомахът ѝ се свива.

— Какво мога да направя?

— Ще те наглеждам, доколкото ми е възможно — започна той.

— Ланг, това няма да оправи нещата! Не можеш да ме държиш под око непрекъснато. Трябва и сама да се науча да се пазя. Не че някого ще уплаша с тази самоотбрана, но ще потърся група и ще се включа в тренировките. Може би има някоя и в съботните дни?

— Може би, но едва ли някой ще те научи на самоотбрана по-добре от мен. Тъкмо и ще те наглеждам в същото време.

Тя избегна погледа му.

— Идеята не е много добра.

Той впи очи в наведената ѝ глава с известно чувство за вина.

— Някога бяхме приятели. Повече от приятели. Не можеш ли да си кажеш, че нищо не се е случило между нас, докато се оправиш с Ериксън?

В очите ѝ се четеше предпазливост и недоверие.

— Не зная, Ланг...

— Сега сме други хора. Ако не се бях променил, защо щях да напускам Управлението?

Тя сбърчи вежди.

— Не се бях замисляла. Е, защо се махна оттам? И по-рано говореше само за това — да станеш агент.

— Разбрах кое всъщност е най-важното.

— Така ли? И как научи, че в „Ланкастър“ търсят шеф на охраната.

— От приятели.

Още нямаше да ѝ казва от кого точно. Те с Лорна никога не бяха се харесвали. Лорна нямаше претенции към него, но той не искаше Кири да го знае отсега.

Тъмните му очи се плъзнаха по лицето ѝ, слязоха към стройното ѝ тяло и пак се върнаха там. Страшно му се искаше да я попита, дали има някой мъж в живота ѝ, но още беше твърде рано за този въпрос. Освен това трябваше да изясни първо своите чувства, а после да тръгне да печели нейните. Не би понесъл да я нарани още веднъж.

— Не знам дали ще ми се отдадат бойните изкуства — започна тя предпазливо.

Щеше да се съгласи. Той го усещаше инстинктивно и му доставяше удоволствие. Усмихна ѝ се без подигравка или злоба.

— Ами да проверим.

Дъхът ѝ секна.

— Добре. Трябва да го вместя в графика си. Кога?

— Две вечери седмично по два часа, плюс малко упражнения вкъщи.

— Звучи ми като маса работа — промърмори тя.

— Така е, обаче си струва усилията. Може да ти спаси живота. Послушай ме. Заради добрите стари времена.

Тя сбръчка вежди и започна да си гризе нокътя, докато премисляше ужаса да бъде толкова близо до него, след като с години се бе опитвала да го забрави.

— Извинявай, май не съм от най-досетливите — рече той внезапно и изражението му стана сурово. — Може би си имаш някой, който прекарва вечерите с теб?

С цялото си същество искаше да може да му отговори утвърдително. Нелепа ситуация — да боледува с години по мъж, който се бе отнесъл така лошо с нея. Той като че ли се беше променил наистина. Не беше онзи нахакан твърдоглавец, който напусна Флоресвил, за да постъпи в Управлението. Беше улегнал. Все още долавяше една склонност към бохемски живот, но беше усетила и едно ново внимание към нея.

— Не, Ланг, не прекарвам вечерите си с никой.

Той премигна, но по лицето му не се изписа никаква емоция.

— Добре тогава. Да речем, утре след работа ще купим това-онова и вечерта ще започнем?

Тя направи физиономия.

— Да купим това-онова ли? Какво по-точно?

Той се изсмя тихо.

— Имай търпение и ще видиш!

ТРЕТА ГЛАВА

Кири се видя в огледалото и изпъшка:

— Все едно, че съм с пижама, Ланг!

Той отвори вратата на спалнята и се подпря с кръстосани ръце на рамката. Беше облякла каратисткото кимоно, което купиха същия следобед. В него изглеждаше стройна и крехка, но не и респектираща. Имаше прегърбена и отпусната стойка.

— Нека ти обясня нещо — тонът му беше неодобрителен, дръпна се от вратата и застана зад нея. — Първото правило на самозащитата е никога да не изглеждаш уязвима. В природата животните не показват, че са зле до самия край, за да не предизвикат нападение. И с хората е същото. Потенциалният нападател винаги ще забележи някоя лесна жертва.

— Е, аз какво да направя? Да вървя по улицата, чупейки половината дървета с карате?

— Не е лоша идея, ако можеш да се научиш по същия начин да „паркираш“ и нападателя на тротоара. Ако не, по-добре ги отминавай. Знаеш ли, движенията ти са като на току-що пребит човек. Крачи, все едно светът е твой и не се съмнявай, че ако някой ти посегне, можеш да строшиш всяка негова кост. Понякога една поза може да ти спести сума неприятности. Я, се поизправи!

Тя опита — изпънати, раменете ѝ подчертаваха изящството на стройното ѝ тяло.

— Така. Вдигни глава, не задържай много погледа си на едно лице — може да се изтълкува като покана, но това не значи да навеждаш очи, като че ли се боиш от хората.

— И това се случва — призна тя с плаха усмивка. — Притеснявам се понякога.

— Чудесно! Затова ли се занимаваш с „връзки с обществеността“?

— Колкото да си върша работата, мога да се преструвам. Проблемите идват след това. — Тя въздъхна, като се оглеждаше

критично в огледалото.

— От край време си стеснителна с хора, които не познаваш.

Очите му се спряха на меките ѝ устни с розово червило. Спомни си как те се впиваха с жар в него и молеха за повече, отколкото един уважаващ себе си мъж можеше да ѝ даде. За него сватбата не бе желана, а от друга страна чувстваше неудобство да се възползва от момиче като нея преди брака. Той говореше, че ще се ожени за нея и си даваше сметка, че тя иска точно това. Нещата обаче не се получиха. Стана едно, общо взето, зловещо стечение на обстоятелствата. Той и сега не беше горд с изхода, който намери. Вместо просто да ѝ признае, че не иска да се жени, избяга. Най-добрият му приятел несъзнателно му даде повода, от който се нуждаеше. От цялата работа най-много изстрада Кири.

— Но да се върнем на въпроса — той смени темата. — Придавай си целенасочен вид — като че знаеш точно накъде си тръгнала, дори и всъщност да си се загубила. Дръж си брадичката вдигната, гледай в хората, но само колкото да разберат, че ги виждаш. Като отиваш към колата си, пригответи ключовете в ръка, а не ги оставяй да седят в чантата до последно. Преди да отвориш вратата, погледни на задната седалка и наоколо; след като влезеш, заключи вратите. Никога не ходи сама из тъмен паркинг или нещо от този род. Жените, които поемат такъв риск, често ги намират мъртви.

Тя потрепери.

— Плашиш ме!

— Точно това искам. Нещата, на които ще те науча, най-малкото могат да ти гарантират, че ще оживееш. Хайде! Вземи си сакоето.

— Но аз мислех, че ще тренираме тук — изненада се тя.

— Наистина ли ще ти хареса да те хвърлят направо на дървения под и да падаш на гърба си.

— Как така да ме хвърлят и да падам по гръб? — тя го изгледа гневно.

— Не ти ли казах? В каратето първото нещо, на което те учат, е да падаш правилно. Има да падаш много — и по гръб, и как ли не.

— Ти се шегуваш!

— Мислиш ли? — той ѝ подаде лекото сако, което тя обличаше в хладните пролетни вечери.

Кири го сложи и въздъхна с примирение.

Един приятел на Ланг държеше гимнастически салон. Те влязоха и се упътиха към дългия и дебел тепих край една от стените.

— Не знаех, че си инструктор по карате — отбеляза тя.

— Не знаеш и много други работи — отвърна нехайно той. — Имаш ли представа как да загрееш, да се поразкършиш?

— Да, правя го всяка сутрин.

— Загрей, докато си сложа кимоното.

Той отиде нанякъде с брезентовия си сак и Кири застана на тепиха.

Времето минаваше и тя усети любопитните погледи на някои от хората в салона. Повечето тренираха на уредите. Две млади жени вдигаха щанги, а трета правеше упражнения за гъвкавост.

Шумът в другия край на залата я накара да обърне глава натам. Някой правеше удари с крак и се завърташе с невероятна бързина и грация. Кири спря, за да погледа. Той изпълни удар със скок и целият салон се разтресе в мига, когато кракът му стигна до боксовия чувал. Стъпил на земята, той се извърна със смях и тя изведнъж го позна. Беше Ланг! Очите ѝ погледнаха към колана му — нищо чудно, че беше черен. Черен пояс — отличителен знак за майсторство.

— Най-добре да спрем още сега — каза му тя, останала без дъх. — Никога няма да мога да направя нещо такова.

Той се засмя.

— Във всеки случай, няма да е още днес. Загрят ли?

— Така мисля — Кири се намуси и му хвърли един поглед. — Сериозно ли говореше, че ще ме караш да падам?

Мъжът кимна.

— Не се тревожи. Има си начин да падаш правилно. Няма да се нараниш.

Той така си мислеше. Дори само това, че бе толкова близо до него, я объркваше достатъчно.

— Готова ли си да започваме? — очите му попаднаха на ръчния ѝ часовник. — Свали го! Никога не носи бижута на тепиха — опасно е!

— Съжалявам.

Тя свали часовника си и го пушна в джоба на сакото. За пръстени поне нямаше да се тревожи. Не беше носила пръстен, откакто Ланг ѝ

бе подарил един със смарагд за рождения ѝ ден преди години. Тя още го пазеше, прибран в едно чекмедже, но никога не го слагаше.

Върна се на тепиха. Той ѝ показа как трябва да се идва там, понеже и това бе ритуал на уважение към партньора. След това мина към строго определените упражнения, които се правеха преди всеки урок по карате. Още преди да я върне на тепиха и да ѝ демонстрира как се пада на лява и дясна страна, тя беше капнала от умора. Цял един час след това се наложи да пада. Веднъж обаче не уцели тепиха и се приземи върху твърдия под на задните си части.

— Нали каза, че няма да се нараня — изпъшка тя, като се разтриваше по удареното място.

— Няма, ако се приземяваш, където трябва — отвърна той. — Гледай накъде политаеш! Хайде, падай!

— По кой начин?

— По който искаш.

— Бих искала в една хубава топла вана и после в леглото.

Той се усмихна.

— Умори ли се?

Кири се поколеба, но все пак кимна.

— Добре, тигърче, за днес достатъчно. Внимание! — даде ѝ знак да изпълнят началната позиция. — Поклони се!

Тя направи поклон. Ланг я остави, за да се преоблече отново. Тя се облегна на стената и усети, че е като пребита от изтощение.

На връщане в колата цареше мълчание.

— Какво карате е това? — запита тя. — В последната почивка спомена, че има много видове.

— Ти се учиш на таекуондо; корейско бойно изкуство, при което се набляга на техниките с крака.

— Техники с крака?

— Краката ти са много подходящи — нямам предвид нищо неприлично — допълни той. — Имаш дълги крака, при това силни. Ударите с крак са потенциално много по-опасни от тези с ръка.

— Помислих, че салонът ще падне, когато направи онзи удар със скок, като излезе да си облечеш кимоното — промърмори тя, привидно сериозна.

Той се захили.

— Отначало, като постъпих в полицията, само си поддържах формата. После, докато другите момчета забиваха мадами и ходеха на запои след работа, аз бях в салона и разучавах техниките с въртене.

— Удивително е да те гледа човек...

Тя се опитваше да намери точната дума, за да назове елегантната прецизност на движенията му.

— Четки ли ми правиш? — изсмя се той.

— В никакъв случай!

— Ако упражняваш тези движения, можеш да ги усвоиш — каза мъжът. — Малко ли жени имат черен пояс. Всъщност, по един случай ми партнираше един агент от Управлението, който имаше по-висок дан от моя. Тя ме научи на някои нови неща.

Кири се сви в себе си.

— Така ли? — запита, докато гледаше през прозореца.

Ланг се усмихна вътрешно. Онази жена беше пенсиониран офицер от армията на шейсет години, но защо да разсейва заблудението на Кири и да ѝ го казва.

— Искаш ли да спрем някъде и да прием кафе? — предложи той.

— Не мога да пия кафе вечер — извини се тя. — Обичам да си лягам преди десет.

Той се навъси.

— Що за живот живееш ти?

Не е много вълнуващ, би могла да му каже, но опита да се оправдае:

— Е, оставам и по до късно, ако има интересен филм.

— Ти си на двасет и две!

— На двасет и три — поправи го тя.

— Добре де — двасет и три, но си твърде млада, за да прекарваш вечерите си сама.

— Не съм казала, че ги прекарвам сама — тросна се тя.

Така си беше. Само че последната среща бе с един току-що разведен мъж, който ѝ разправяше за бившата си жена и плачеше. Преди него имаше един петдесетгодишен ерген, дето искаше да се премести при него. Не ѝ беше провървяло особено с мъжката компания, а най-малко с Ланг. Споменът за него заставаше между нея и дори най-невинното ѝ увлечение по друг.

Той обаче не знаеше истинските подробности. Виждаше Кири в обятията на някой мъж и не беше доволен. Ръцете му стиснаха силно волана.

— Ти нали пушеше — забеляза тя.

— Само понякога — отвърна той. — Почти ги отказах.

— Добре си направил.

Той влезе в паркинга на нейната кооперация. Един автомобил ги последва. Беше син седан. Ланг го видя и рязко обърна своята кола, като я завъртя около предните колела. Подкара право срещу седана и изглежда хич не мислеше да спира. Кири за миг видя лицето му и неговото изражение я накара да се вкопчи в седалката с всички сили.

Явно Ериксън разбра какво му намекват с тази смайваща маневра, защото даде газ и със свистене на гумите изхвърча от паркинга и изчезна надолу по улицата.

— Ще го вземат мътните — каза студено Ланг, след като паркира. — Май трябва просто да му скъсам задника от бой и да го пратя в болница за няколко седмици. Така нещата може да му станат съвсем ясни.

Кири изпадна в смут.

Погледна го изпитателно.

— Не, не трябва да правиш нищо такова! Ще те вкарат в затвора тъкмо, както той иска.

— Малко трудничко ще му е да ме задържи там — изсмя се мъжът. — Имам връзки!

Ръцете ѝ мачкаха малката ръчна чантичка.

— Мислех, че постъпвам правилно, като ти казвам за него.

— Така е — отговори той, — като поработя няколко седмици с теб и ще съжалява, ако те приближи достатъчно.

Тя му се усмихна.

— Така ли смяташ? И какво ще му направя тогава, може би ще падна върху него?

— Добре го правиш, наистина — похвали я той като всеки учител, горд с ученика си.

— Благодаря!

— Ще те изпратя до горе, за всеки случай.

Той излезе от колата, заключи, мина от нейната страна и стисна меката ѝ ръка в своята, когато влизаха в сградата.

Кири чувстваше, че е редно да я отдръпне, докато чакаха асансьора, но не можа да се реши. Връщаше я към първата им среща. И тогава той я държеше за ръка, все още усещаше тръпката.

— Беше ти първата среща и ти беше толкова неспокойна, че трепереше, когато те заведох до вас онази вечер. — Той си спомняше, като гледаше изненаданото ѝ лице. — Пак ли ти чета мислите? — попита я и вдигна ръката ѝ. — Не само ти имаш спомени и не всичките са лоши, нали?

Не му отговори. Вратите на асансьора се отвориха и те влязоха в празната кабина. Ланг натисна бутона за нейния етаж.

— Можехме да се качим пеша — вторият етаж е все пак! — отбеляза тя.

— Избягвай стълбищата — отговори той сериозно.

— Ха! Разбирам.

— Отнася се не само за вкъщи, но и за работата — добави.

Вратите се разтвориха и мъжът я изпроводи до края на пустия коридор, където беше апартаментът ѝ.

Забеляза, че тя беше приготвила ключовете си в ръка, когато стигнаха. Никакво ровене из чанти и бъркане по джобове. Усмихна се.

— Кири? — извика я той, след като тя отключи. Кири се поколеба, стоеше с гръб към него.

— Искаш ли да завършим вечерта с нещо хубаво? — попита я тихо.

Ръката ѝ се сви конвулсивно около дръжката на вратата — спомни си как се чувстваше, когато я целуваше.

— Не би било разумно.

— Вероятно, не.

Ланг пхна ръце в джобовете си и облегна рамо на стената до вратата. Тъмните му очи се плъзнаха по силуета ѝ.

— Какво стана навремето с Чад?

Тя го стрелна с очи.

— Как, не знаеш ли? Че той ти беше най-добрият приятел.

— Не и след като ни раздели — възрази той. — Никой ли не ти е казал, че му избих два зъба?

— Не — каза тя и се сгуши в дрехата си. От израза на лицето му лъхаше хлад.

— Все пак малко късно, нали?

— Поне ми олекна — каза ѝ кратко.

Широкият му гръден кош се повдигна и спадна под фланелената риза, която носеше. Отдолу имаше нещо тъмно. Гърдите му бяха окосмени. Правеше ѝ удоволствие навремето да заравя ръцете и устата в тях.

Кири вдигна очи към широкото му лице и тъгата ѝ се отрази в тях.

— Никога не си ме познавал истински, въпреки че обичаше да ме целуваш — каза му внезапно и се усмихна спокойно. — Може би затова не искаше да ме чуеш, като ти разправях, че Чад скалпи цялата история.

Мъжът не отговори. Наведе поглед към устните ѝ. Очите му се спряха на тях, докато тя не помръдна нервно и не натисна дръжката на вратата.

— Когато те целунах за първи път, се изненадах от невинността ти.

Стана ѝ неудобно. Пъстрите ѝ очи премигнаха с неприязън.

— Няма нужда да разочупяме стари работи.

— Ако нямаше да ти е за първи път, нещата щяха да се развият съвсем различно — продължи той. — Така те желяех, че не можех да мисля трезво. А ти — старомодна пуританка! Никаква любов преди сватбата.

— И още съм пуританка — изрече тя с гордост. — Моето тяло си е моя работа. Ще правя каквото искам. Ако ми харесва, ще вляза в манастир.

— Нощем не захладнява ли през зимата? — учуди се той.

Тя вдигна вежди.

— Имам си електрическа възглавничка, уважаеми, и се радвам на добър сън. Спя като мъртвец. А ти?

Ланг нямаше здрав сън. От години. Спомените му бяха все от бурни събития и в последните месеци заплашваха да се превърнат в постоянен кошмар.

— Аз, не — призна той честно.

— Не се учудвам — отговори му, — при всичките тези жени!

— Кири...

Нямаше начин да отрече, естествено, че нямаше. Тя сподави ревността си и се усмихна.

— Благодаря ти за урока.

Той замълча, въпреки че не беше в характера му.

— Няма защо — отговори след малко. — Ще го направим пак след три дни. Запомни упражненията и ги прави.

Мисълта ѝ се върна към Ериксън и в погледа ѝ се появи уплаха.

— Не му показвай, че те е изплашил — каза Ланг с рязък тон. — Да не си посмяла да му покажеш. Вдигни брадичката! Погледни го, демонстрирай, че не се притесняваш! Увери се, че има хора с теб, като излизаш от сградата и тук, и на работата!

— Добре.

Той ѝ се усмихна леко.

— Помни, че си мъжко момиче.

— Ще се опитам. Благодаря, Ланг.

— Ще бъда наблизо. Ако имаш нужда, повикай ме.

Кири кимна.

Той се отблъсна от стената и хвърли към нея жаден поглед, преди да се обърне и да се насочи към асансьора.

Кири искаше да го извика. Позната ѝ беше неговата отдалечаваща се фигура, защото всичките тези години бе живяла със спомена за нея. И сега изпитваше болка, като го гледаше да си тръгва. Нищо не се бе променило оттогава.

След като натисна копчето на асансьора, той се извърна и улови втренчения ѝ поглед. Копнееше да я прегърне. Струваше му се, че ще успее да напише цял научен труд по въпросите на психотренинга, докато се справят с Ериксън.

Тя му махна колебливо за сбогом, влезе и заключи вратата след себе си. Трябваше да си наложи да не го желае. Пак щеше да стане същата каша, ако го насърчи. Този път щеше да покаже воля.

Решителността не я напусна цялата нощ. А също и на другия ден — по пътя към работата, въпреки неотлъчното присъствие на онзи проклет седан. Тя погледна право в Ериксън при влизането в „Ланкастър“ и това, изглежда, го обърка. Прав беше Ланг, помисли си тя, наистина номерът мина. Почувства се по-добре за пръв път, откакто бе започнал този кошмар.

Кири се бе заела с организирането на семинар за една местна фирма от бранша за вътрешно архитектурно оформление. Беше уредила специално участие на известен европейски дизайнер в един от

най-големите търговски центрове на Сан Антонио, което щеше да съвпадне с конкурс за любителски декорации. Дизайнерът щеше да определи победителите. Кири беше поръчала реклами по местните телевизионни канали и вестници. Отне ѝ много време и сили да уточни и фиксира всички подробности. Към края вече не ѝ бяха останали нерви. За капак на всичко, когато отиваше към колата си, откри и дяволския син седан, от който я зяпаше Ериксън.

Бясна, тя се върна в сградата и набра номера на полицията. Обясни какво е положението на един симпатичен офицер.

— Тази кола в паркинга на фирмата ви ли се намира, госпожице Кембъл? — запита той.

— Ами, не. На улицата, срещу паркинга е.

— Значи на обществено място? Лицето ѝ се сви в недоволна гримаса.

— Да.

Полицаят направи пауза.

— Неприятно ми е да ви го кажа, но законът не забранява на един мъж да стои в колата си, независимо кого заплашва. Ако фактически не ви е нанесъл побой или оскърбил, не можем да направим абсолютно нищо.

— Но той ме преследва! — изговори със стон тя.

— Трябва да се промени законът — отговори полицаят. — И сигурно ще го променят, но в момента не можем и да го пипнем. Обаче, ако ви направи неприлична забележка или ви докосне по някакъв начин...

— Той е бил военен полицай и охрана — прекъсна го тя с потиснат глас, — предполага се, че знае закона.

— Да, госпожо. Съжалявам, предполагам, че сте права. Ако можехме да направим нещо...

— Е, благодаря ви, че ме изслушахте!

Кири затвори и седна с наведена глава. Можеше да извика Ланг, но той би направил — ясно какво. Щеше да бъде добре дошло за Ериксън, ако арестуват Ланг. Трябваше да се овладее. Ако в паниката си направеше някоя глупост, щеше направо да му се поднесе на тепсия.

Но какво ѝ оставаше? Грабна чантичката си и излезе пак до паркинга. Той беше още там. Този път не го удостои с поглед. Влезе в колата, заключи вратите и я изкара на улицата. Един поглед към

огледалото за обратно виждане я убеди, че той я следва. Е, този път му пригответи изненада. Беше забелязала една патрулна кола. Нарочно се изравни с нея и видя как Ериксън изостава. Значи не беше толкова смел. Когато полицаите завиваха и Кири завиваше след тях. Така се движеха из центъра, с Ериксън на безопасна дистанция зад тях. Тогава тя сви внезапно в една пресечка, без да дава мигач, мина напърно и отново излезе на голямата улица, но зад Ериксън.

Натрапникът я търсеше, но явно не я виждаше. Добре. Успя да го заблуди.

Той зави в една уличка, а тя продължи в обратна посока. Поне временно се отърва от него. Утешение беше все пак, че можа да направи и това.

Паркира при блока, изтича до апартамента си и залости бързо вратата. Едно на нула за мен, Ериксън, помисли си.

След няколко минути телефонът иззвъня. Тя остави да се включи автоматичният секретар, уверена, че е пощурелият Ериксън. Гласът обаче беше на Ланг.

— Там ли си, Кири?

Тя взе слушалката и изключи телефонния секретар.

— Да, тук съм. Здравсти, Ланг!

— Какво, по дяволите, се опитваше да направиш навън, да го провокираш към насилие? — Той беше ядосан. — Не можеш да си играеш на криеница с един луд!

— Ти си ме видял!

— Разбира се, че те видях — измърмори той.

— Да, ама аз не те видях!

— Това е първото правило на следенето — да не те забележат.

— Не знаех, че си ме наглеждал. Благодаря ти, Ланг! — тя се усмихна.

— Аз няма да съм винаги зад теб. Не мога да бъда. Тъй че, моля те, бъди разумна и престани да се опитваш да надхитриш Ериксън. Той не е глупав. Ще разбере какво си направила и ще побеснее още повече. Не ти ли е ясно, че такъв човек не може да понесе жена да го изпързала. Приема го като предизвикателство.

— О, горкичкият! А аз какво? — разгорещи се тя. — Въобще имам ли някакви права? Мразя да ме следят! — добави гневно. —

Обадих се в полицията, а те ми викат, нищо не можем да направим! А ако той ме убие? Тогава дали ще направят нещо?

— Драматизираш, Кири. Успокой се. Помисли: ако искаше да те нарани, щеше да го направи, още когато го уволних. Той само се мъчи да те тормози, да те побърка, да те накара сама да се измъчваш.

— Ти не ми каза това.

— Не го знаех. Поне в началото, а и сега не съм достатъчно сигурен, за да рискувам живота ти и да предполагам какво ще му хрумне. Ще се справиш. Няма да позволя да ти направи нещо.

Спокойната увереност, която звучеше в гласа му, отпусна опънатите ѝ нерви.

— Знам.

— Пък, като приключиш с обучението, ще си в състояние и сама да се оправяш. Утре вечер ще имаме тренировка. Става ли?

Тя въздъхна.

— Става.

— Опитай се да поспиш. Ще поддържаме връзка.

Той затвори и тя се усмихна. Помисли си, че може и добре да се подредят нещата. Само беше малко изнервена, нищо повече.

Телефонът звънна. Тя се разсмя и го вдигна.

— Забрави нещо, отгатнах ли? — каза закачливо.

— Да — обади се един хладен познат глас, — забравих да ти кажа, че днешните номера няма да ти свършат работа пак.

— Остави ме на мира, Ериксън! — изтреця в слушалката тя. — Нямах право!

— Ти ме уволни, мръсница надута! Една жена не може да си позволи такова нещо! Дотук беше купонът!

— Слушай какво, негоднико... — кресна тя, но линията вече бе прекъсната.

Тя тресна слушалката, разгорещена от яд. Да го вземат дяволите! Какво да прави сега?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Досега не бе ѝ се случвало да се чувства така силно застрашена от нещо или от някого.

На сутринта излезе от къщи и завари точно пред вратата на кооперацията Ериксън в неизменния му син седан.

Завладя я неудържима ярост. Тя грабна един камък от декорацията на кактусите наоколо и го метна с все сила по колата. Мъжът се наведе стреснат, но камъкът се оказа над възможностите на Кири и не можа да стигне до него. Само почакай, следващия няма да ти се размине, зарече се тя, взе три големи камъка и се затича към колата му.

Ериксън потегли, преди тя да успее да изпълни закана си. Тя стоеше там и се тресеше цялата. Направи усилие да се овладее, пушна бавно камъните на земята и изтри ръце. Онзи беше луд, помисли си ядно. Луд! А тя не можеше да го спре с нищо.

Качи се в колата си, заключи вратите и подкара към работата. Знаеше, че синият седан ще я чака там и той наистина беше на мястото си. Кири трепереше, когато излезе от колата. Тук нямаше нито камъни, нито нещо друго, с което да го замери. На лицето му забеляза ехидна усмивка.

— Не можеш да ми забраниш да стоя тук, пък и наоколо няма камъни, госпожице!

Тя се спря. Краката ѝ омекнаха от пристъп на страх и гняв. Погледна го право в очите.

— Ако не спреш, докато е време, после ще има да съжаляваш — предупреди го тя.

— Ами, не думай! И какво ще ми направи голямото лошо момиче? — той я предизвикваше.

— Почакай и ще видиш, господин Ериксън!

Тя се усмихна. Поведението ѝ внушаваше пълната увереност, че той ще свърши зад решетките. Обърна му гръб и влезе в сградата, без да се обръща повече.

— Видях го долу, като идвах — рече Мак. — Обадох се на шефа на охраната и на господин Ланкастър. Те подготвят нещо.

— Някоя бомба? — запита тя шеговито. — Защото това е начинът да си решим проблемите. Ериксън няма да спре, а ръката на закона не може да го пипне и той го знае.

— Майка ти не беше ли омъжена за някакъв богаташ в Европа? — поинтересува се Мак.

Тя не обичаше да говори за майка си.

— Омъжена е за английски аристократ.

— Ами, защо не ти наеме някой бодигард?

Кири прихна.

— Боже мой, не гледай толкова много екшъни! — измърмори и тръгна към своя офис.

— Все пак може да се помисли — викна той подире ѝ.

Тя затвори вратата.

Денят ѝ беше натоварен. Не излезе за обяд — една колежка ѝ го донесе в кабинета. Ако Ериксън искаше да стои там и да кисне цял ден в колата си, негова работа. Може би Ланг бе прав — ако си беше поставил за цел да я нарани физически, досега да го е направил. От нея се искаше само да издържи, докато му втръсне да я гледа и сам се откаже. Когато се прибираще, завари Ланг да я чака.

— Хайде, вземи си кимоното и да вървим — каза ѝ той, като стигнаха до апартамента. — Ще хапнем навън, преди да отидем в салона.

— Не си длъжен да...

— Само един хамбургер, Кири, не вечеря от пет ястия. Трябва да поговорим по някои въпроси.

По пътя Ланг не обели нито дума — явно бе твърде зает с мислите си.

— Нещо те тревожи, а? — запита го тя, докато хапваха сандвич и картофи.

Той кимна. Сръбна от кафето и се вгледа с присвити очи в чашата.

— Накарах един приятел да се поразрови в миналото на Ериксън. Бил е арестуван за убийство, когато е работил във военната полиция. След време го пуснали, но подозренията си останали

сериозни. Смята се, че мотивът за убийството е бил расова нетърпимост.

— Мили Боже!

— Само това да беше — продължи той. — Много старателно е прикрил следите си, иначе никой нямаше да го вземе като служител в охраната. Три пъти е лежал в затвора по обвинения в нападение, но и трите са оттеглени, поради отказ на свидетелите да дадат показания. Жертвите са все жени. Млади жени. Две от тях твърдели, че са изнасилени, но били прекалено наплашени, за да се явят в съда.

Кири започна да пребледнява. По принцип не беше боязлив човек, но при тези обстоятелства... Остави сандвича си нелоялен и се помъчи да овладее конвулсиите на стомаха си.

— Майка ти живее в Европа — започна той. — Знам, че не се обичате много, но няма да е никак зле да се поразходиш дотам, да я видиш за няколко седмици, докато успея да издействам някакви мерки срещу Ериксън.

— Тоест, да избягам? — уточни тя. — Днес за втори път се споменава майка ми, с тази разлика, че Мак предложи съпругът ѝ да наеме горила да ми реши проблема.

Той сви устни и премигна.

— Чудесна идея.

— Стига, моля те! Бил си държавен служител в края на краищата.

— Вярно бе... — той се облегна назад и потърси очите ѝ. — Няма ли да заминеш за Европа?

Тя поклати глава.

— Няма да избягам. Няма да успея да ме изплаши, каквито и да ги е вършил.

Той се изхили.

— Винаги си била смело момиче.

— Даже прекалено в някои моменти — пошегува се.

Ланг обгърна с ръце чашата с кафето.

— Щом няма да бягаш, поне се съгласи на един компромис.

— Какъв по-точно?

— Да прегрупираме силите.

— Искаш да се пренеса при теб. Много си мил обаче...

— Не искам да живеем заедно — прекъсна я той. — Поговорих за ситуацията с хазаина ти и той ще ми даде под наем съседния апартамент — обясни ѝ вече по-спокойно Ланг.

— Аха!

Кири се почувства измамена. Той съвсем ясно даде да се разбере, че изобщо не иска да живее с нея. Може идеята да не беше добра, но все пак ѝ стана малко обидно — чак пък да не иска и да чуе!

— И при мен да се нанесеш, на кого ли ще му направи впечатление — чу тя с изненада собствения си глас. — Хората вече не се интересуват от моралните устои на другите.

— Хващаш ли се на бас?

Пролича ѝ, че взе думите му на сериозно.

— Хубаво, мести се до мен и без друго не ми трябваш в моя апартамент — най-много да ме прелъстиш.

Кири се учуди от себе си. Не беше предполагала, че може да си прави шега с това.

— Искат ти се! — върна ѝ го той. — Трябва да се грижа за тялото си. Както може би си забелязала, поддържам го в рядко добра форма и право да ти кажа, много съм търсен в женския свят. Не ѝ се урежда въпросът на всяка, която ми се хвърли на врата.

Тя повдигна вежди и примигна.

— Сериозно?

— Опасничко е в днешно време да лягаш с когото ти падне — засмя се той.

— Знам. Затова гледам да не го правя. Въпреки усмивката, в очите ѝ пробяга сянка на тъга.

— Имало ли е случай да отидат нещата натам? — запита я той много внимателно.

Тя се поколеба за миг, но поклати глава.

— Само с теб, онзи път — промълви и очите ѝ трепнаха, преди да се затворят в болката на спомените.

И Ланг си спомняше същата чудна вечер. Нищо от живота му преди или след това не можеше да се доближи до онова преживяване, макар че отстрани погледнато, то беше направо невинно. Той чувстваше дълбоко в себе си, че не е готов за семеен живот, но не можеше да допусне да злоупотреби с толкова невинно създание като Кири, въпреки страстта, която ги изгаряше.

Така се случи, че точно на другия ден Чад направи онова велико изпълнение и връзката им бе взривена завинаги.

— Какви угризения ме мъчат понякога заради теб — призна изненадващо Ланг.

Тя вдигна очи.

— Не очаквах това от теб. Мислех, че съм само една от многото.

— Изобщо не е така — погледът му откровено се плъзна по тялото ѝ. — Предложих ти годеж, но за разлика от теб не исках да се женим. По тази причина, може би, повярвах на Чад, а не на теб.

— Така каза и мама. Тогава бе единственият път, когато наистина се опита да се държи като майка — спомни си тя. — Имах нужда от нея и тя бе до мен. Може да беше безобидна история, но ме заболя много, когато прекъснахме.

— А, мислеше ли, че на мен ми е леко?

Кири сви рамене.

— Искаше да се измъкнеш — е, измъкна се.

— Не исках да се женя — натърти Ланг. — Това не значи, че не изпитвах чувства. И аз не го преживях лесно.

— Трудно ми е да си го представя. Ти никога не вземаше нищо на сериозно, още по-малко мен.

— Ще се изненадаш, но апартаментът, който наемам не е много голям. Затова пък гледката ми харесва. Освен това е достатъчно близо до твоя, ако нашият човек реши да се пробва.

Фактите, които станаха известни на Кири за онзи тип, я изнервиха допълнително.

— Няма ли да е най-сигурно, ако се пренесеш при мен. Имам две спални, при това мога и да готвя...

— И аз мога да готвя — отклони той предложението ѝ, — освен това, нямам фобия от прахосмукачки. Последната, която си купих, изкара цял месец.

— Цял месец!

— Ами тия машинарии са като слонове. Ако ги влачиш за маркуча и въобще ги използваш по-често, им се откъсва хоботът.

Това я разсмя. Ланг беше непоправим. За миг забрави за Ериксън и всичко останало.

— В настроение ли си да ми помогнеш да се преместя довечера?

— Ако ни стигне времето — тя си представяше мъкнене на мебели, разнасяне по асансьори на разни вещи. — Има ли някой, който би възразил, ако се нанасяше у нас? — беше ѝ любопитно защо Ланг отказа.

— Някоя жена ли имаш предвид? Тя кимна.

— Не — отвърна спокойно, — няма.

— Ясно.

— Като в мъгла — подсмихна се той. — Свърши ли? Хайде да вървим да „попадаме“ малко!

— Още имам мускулна треска от миналия път — изпъшка тя мъченически.

— А даже не сме стигнали до боксовия чувал — въздъхна Ланг. — Значи трябва да поемаш повече витамини.

— Сигурно — съгласи се неохотно тя.

Паданията настрани и назад сякаш нямаха край, но същата вечер той започна да ѝ показва разни положения на ръцете. Колкото повече се учеше на пестеливост и рационалност в движенията, толкова повече се запалваше по бойното изкуство. Вече разбираше какво намират хората в подобен спорт. В залата имаше още няколко жени. Тренираше ги Тони — собственикът на салона.

— Те напредват по-бързо от нас — подметна Кири многозначително, докато си поемаше дъх.

— Разбира се, че темпото е друго. Техният курс е двуседмичен. Вярно, обхваща много неща, но само най-елементарното от тях — ако някой си сложи крака във вратата ти как да забиеш тока си в обувката му, къде да го нацедиш с коляно и от този род. С теб караме доста по-подробно и затова ще ни отнеме повече време.

— Разбирам.

— И ти вървиш много добре — призна той. — Като попивателна хартия си.

— Защо не си ми показвал тези неща преди? — попита тя.

— Трудно ми беше да се държа на безопасна дистанция от теб. При едни такива упражнения работите като нищо щяха да излязат от контрол.

Кири направи учудена физиономия.

— Но ти никога... Само онзи път...

Ланг се приближи. Можеше да усети силата и енергията на тялото му.

— Желаех те ден и нощ! — гласът му звучеше пресипнало. — Ти беше твърде чиста и наивна, за да забележиш.

— Да, трябва да е било така. Сега май не те занимават тези въпроси.

— Вече не съм толкова млад. Натрупах опит.

Кири му хвърли хладен поглед.

— Не се и съмнявам.

Той се отдръпна. Видя в светлите ѝ очи ревност — още държеше на него, но дали и чувствата ѝ се бяха съхранили? Не биваше да се предверява на своята интуиция и на нейните реакции.

— Нека да повторим упражнението.

Накара я да използва срещу него една техника за освобождаване от захват. Кири извърши бавно движението, ала не успя да го събори на тепиха. Той се хилеше и отблъскваше всяко нейно посягане.

— Не е честно! — тя вече се задъхваше. — Ти въобще не ми даваш възможност.

— Добре, де! Хайде, давай! Хвърли ме! — той застана отпуснато.

Кири се амбицира, стъпи здраво на единия си крак, подложи другия, наруши баланса му и го хвърли на тепиха. Самата тя обаче не беше достатъчно стабилна и тежко се стовари върху него.

— Е, не се предвижда и ти да паднеш с жертвата. Тя не бе в състояние да се премести на момента.

Даде си сметка, че кракът ѝ е попаднал между неговите, а гърдите им са плътно притиснати.

— Помогни ми да се вдигна — промълви, останала без дъх.

— Защо не? Аз вече се вдигнах с твоя помощ — той се помръдна леко и тя разбра, какво има предвид.

— Ланг! — ужаси се тя.

Той се изхили доволно, докато Кири изпълзя на четири крака от него и се изправи цялата зачервена.

— Пак добре, че тези дрехи са по-свободни — каза той и стана.

— Ужасен си! — извика тя и отметна назад няколко влажни руси кичури от очите си.

— Смятай го за комплимент. Все пак не става така лесно. Поне с други жени...

— Искам да си вървя! — гласът ѝ бе рязък.

— Както искаш, но да знаеш, че пропускаш най-интересното...

Точно смятах да ти покажа как да се пазиш от удар с крак.

— Друг път — опитваше се да запази присъствие на духа тя.

— Майтап бе, Кири — каза ѝ спокойно.

— На мен не ми е до майтапи! — изрече тя под нос.

— Взимай си нещата и да тръгваме към нас за багажа.

Кири се разколеба.

— Може пък да ни остави на мира. Той поклати категорично глава.

— Изключено.

Вещите на Ланг не можеха да напълнят и един куфар.

— Това ли е всичко? — изгледа го учудено тя.

— Това е. Пътувам с малко багаж.

— Би трябвало да имаш повече работи.

— Имам. При Боб и Кони са.

— А, да. Забравих. Не върви да се размайваш из целия свят със семейните бижута в джоба.

— Като стана дума за бижута — подхвана бавно той, — какво направи със смарагда, дето ти подарих.

Тя погледна встрани.

— Наистина ли си въобразяваш, че бих запазила нещо, което да ми напомня за теб, след като ме заряза така?

— Да.

— Аз хубаво си мислех да го хвърля! — тя го погледна злобно.

— Не бих те обвинил за това, но добре, все пак, че не си ме мразила дотам, че да го направиш.

— Пръстенчето е хубаво...

— Да, но не го носиш.

— То е част от миналото. Исках да започна на чисто. Влязох в университета и завърших специалност „Реклама и връзки с обществеността“. Веднага след това постъпих на това място. Провървя ми.

— Но си самотна — отбеляза той.

— Защото така исках. Когато се почувствам готова, ще си потърся съпруг.

— Да имаш вече някой предвид? — запита я небрежно той, както си оправяше багажа.

— Мак — отговори му с тържествуващо изражение тя.

— Я, кажи, да чуем — засмя се Ланг.

— Мак е улегнал, финансово осигурен е, приятен за компания...

— Ако те докосне, ще припаднеш — присмя й се той. — Виждам как си прибиращ краката, като се доближи.

— Виждам си друг път!

— Кири, и хабер си нямаш докъде е напреднала техниката за наблюдение, но може и да е за добро. Ужасно би било да не смееш да си потанцуваш спокойно гола в спалнята.

Жената пое шумно въздух и пламна от възмущение.

— Ах, ти, воайор такъв!

— Случайно беше, заклевам се! — той вдигна ръка. — Сложил съм камерата зад огледалото, малко по-наляво, отколкото е трябвало.

Кири замахна да го цапне, но той отскочи навреме. Хилеше се доволно насреща й.

— Гледката си струваше. Само розово, бледо мораво и руси коси. Самодива, хваната докато лудува в гората. Господи, цяла нощ не съм мигнал!

Тя го стрелна с очи.

— Мразя те!

— Кири — каза й меко, — не съм видял нищо, което не съм виждал преди. Знам, че не ти е приятно да си го спомняш, но е така.

— Само ако знаех какво ще стане след това и че ще повярваш на гадните лъжи на Чад...

— Нямахте да ми дадеш да те пипна. Знам — отвърна с тиха меланхолия той.

Тя се загърна по-добре в сакото си.

— Както и да е, срамувам се от себе си, заради онази вечер.

— Не виждам защо — нейното признание го бе огорчило. — Бяхме сгодени. Повечето годеници правят любов и ние не бяхме далеч.

— Правят любов, ако наистина смятат да се женят. Ти точно затова винаги спираще навреме, защото изобщо нямаше намерение да

се ожениш за мен.

— Мислил съм по въпроса — призна Ланг. — Ти толкова жадуваше проклетия пръстен и предложението, и аз ти казах, каквото искаше да чуеш, но знаех, че от мен няма да излезе добър съпруг, докато не си начеша крастата да попътувам. Опитвах се да ти го кажа, но ти бе толкова млада.

— Да — съгласи се Кири, — млада и безнадеждно влюбена.

Той отмести поглед от нея.

— Да, да, влюбена! Искаше да спиш с мен!

— Много ясно, че искаш, но това не беше най-важното за мен.

— Та ти беше само на осемнайсет — каза той, като отиваше към вратата. — Да оставим тази стара история, имаме си по-важни проблеми.

Преди това Ланг беше говорил с управителя на своя хотел за предстоящото му кратко отсъствие. Плати наема предварително за всеки случай. С малко късмет в близко бъдеще Ериксън щеше да е само неприятен спомен.

Кири държеше чантата му, докато той отключваше новия апартамент. Наистина се оказа по-малък от нейния, но не много. Имаше по-добър изглед към Аламо. Май беше подреден съвсем скоро. Всички мебели бяха в нюанси на зеленото и кафявото.

— Да, харесва ми — той разгледа насам-натам. — Достатъчно сме близо, за да можем да си помагаме в кухненската работа.

— Би било добре — каза тя.

— Но няма да спиш тук — добави строго. — И на колене да паднеш — няма да стане. Не пускам жени в спалнята. После не искат да си ходят.

Тя се усмихна едва-едва.

— Не се и съмнявам.

Веждите му се вдигнаха в прелъстителна гримаса.

— Не искаш ли да разбереш защо?

— Имам известна представа... — тя наведе очи. — Трудно е да ти устои човек.

Ланг се обърна към нея с ръце в джобовете.

— На теб също — отвърна.

Очите ѝ шареха с поглед по широкото му лице.

Прехапа устни, за да не го помоли да я целуне. Този път е пагубен, напомняше си тя, по-добре да не тръгва по него. Обърна се към вратата.

— Е, аз те оставям да се настаниш. Уморена съм, ще си лягам.

Той я изпрати.

— Спалнята ти е точно до моята. Достатъчно е да подраскаш по стената и ще те чуя. Спя леко.

— Благодаря ти. Много мило.

— И си намятай халат или нещо друго. За твое добро е да те държи под наблюдение. Не прави задачата ми още по-тежка.

Изгледа го недоволно.

— Ще си наметна плетена жилетка, става ли? Лека нощ, Ланг.

— Приятни сънища!

— Искам да взема една гореща вана, но... — тя го стрелна пак с очи.

Той въздъхна с примирение.

— Добре, ще изключа камерата, щом чуя, че тече вода. Сега доволна ли си?

— За какво ти е камера в банята? — недоумяваше тя.

— Интересно, и един, когото охранявахме, попита същото. Ама и ние направихме интересни снимки — той с жена му...

— На какво чудо се дължи, че си още жив! — възкликна тя.

— Във всеки случай не на липсата на старание у някои разлютени данькоплатци.

Очите му трепнаха.

— Спи спокойно, малката ми. Само да ме повикаш и ще дойда.

— Наистина ще го сторя, ако не изключиш камерите.

— Човек не може и да се позабавлява малко — промърмори Ланг.

— Аз не те гледам като се къпеш — напомни му тя.

Той обаче не се засмя, както очакваше. Краката ѝ премаляха от настойчивия му поглед.

— А, искаш ли? — запита нежно той.

ПЕТА ГЛАВА

— Няма да стане! — Кири го погледна сърдито.

— Ти губиш! И заключвай добре вратата.

Тя му хвърли многозначителен поглед.

— Изсилвам се, а? — рече ѝ шеговито. — Какво ще кажеш да те закарам утре сутрин? Гарантирам, че докато си с мен, онова приятелче със седана няма да припари.

— Той ще го сметне за малодушие.

— Виж какво, не можеш да си напругаш нервите до безкрайност. Не подценявай стреса — може да стигнеш до нервен срыв. Ако сме заедно, напрежението ще е по-малко. Не усещаш ли колко си неспокойна напоследък?

Тя почувства, че ръцете ѝ са станали студени.

— Да, да, но не искам да си мисли, че ме е страх, даже и да е така.

Той се засмя.

— Няма, ще реши, че аз съм те прелъстил. Този тип мъже разсъждават така.

— Ами, тогава може, стига да не решиш наистина да го сториш.

Погледът на присвитите му тъмни очи, сякаш мина по нея като докосване.

— А, ще имам ли шанс, ако се опитам? — в изражението му се появи нещо непознато.

— Съжалявам, това не се повтаря — отвърна му хладно Кири.

— Шарката може и да не повтаря, но ти още се изчервяваш, като те погледна.

— Кожна реакция — намери си оправдание. — Алергична съм към теб.

Ланг се изхили.

— Помниш ли онзи път, когато отидохме на разходка в парка, шест дечица се бяха загубили, лепнаха се за нас и все питаха защо имаш лунички на носа. Казах им, че си алергична към сладолед.

— И те направо ме оплакаха жива — усмихна се тя. — О, Ланг, толкова хубаво ни беше. — В погледа ѝ проблесна тъга. — Ти бе най-добрият ми приятел — добави.

Той премигна.

— И ти също. Да се омъжиш за мен обаче преди няколко години бе все едно да стъпиш на подвижни пясъци. Трябваше да си дадеш сметка. Толкова неща изживях, на които е немислимо да изложиш цяло семейство.

— Да, като например работата в ЦРУ.

Кири наведе поглед. Не желаше той да открие в очите ѝ следите на ужаса, който бе изпитвала, защото не знаеше къде се намира той и какво прави. Кони и Боб, с които остана приятелка, казваха малко. През цялото време се боеше, че някой ден ще го върнат в ковчег. Като го видя за пръв път в „Ланкастър“, краката ѝ се подкосиха. Смайването ѝ бе огромно — той се беше отказал от стария си начин на живот. Недоумяваше по какви причини.

— Кири — рече нежно Ланг и прекъсна размишленията ѝ.

— Какво?

— Не ме слушаше, нали? — завъртя глава и се вгледа в нея.

— Мислех си за времето, когато бе някъде далече. Четях за разни тайни операции по вестниците и се питах, дали ти не ги провеждаш, дали си жив и здрав — тя се засмя. — Глупаво е, нали?

Изражението му стана сериозно.

— Исках да ти спестя точно това.

— Искаше да ми спестиш безпокойството? — пъстрите ѝ очи преминаха по лицето му. — И мислеше, че си го направил, че съм спряла да те обичам в момента, в който избяга от мен?

Той се облегна на стената с цялата си тежест.

— Да — настоя на своето, — като си тръгнах, ти ме мразеше.

На лицето ѝ се появи тъжна усмивка.

— Само така си мислех, но не беше лесно да те забравя, Ланг, много време трябваше да мине. Имахме толкова спомени — та ние се знаехме от малки! — тя се извърна. — Предполагам, че с вас, мъжете, е различно, поддавате се само на физическото привличане.

— Защо говориш такива работи?

— Защото е вярно.

— Всички не са под общ знаменател. И мъжете имат дълбоки чувства, както жените.

— Ти ме желаеше, но не можа да се накараш да направиш каквото трябваше. Ако ме обичаше достатъчно, нямаше да избягаш.

— Ти ме остави да избягам — можеше да отвориш проклетото писмо, което ти изпратих.

— Освен довиждане, казваше ли се нещо друго в него? — гласът ѝ стана дрезгав. — Мислех, че е поредното обвинение колко съм безхарактерна и неморална.

Той сложи ръце в джобовете си.

— Вече бях разбрал за Чад и бях наясно със себе си.

— Нямаше откъде да разбере — напомни му тя. — Знаех само, че когато си тръгна, ме презираше и не искаше да ме видиш повече. Ти ми го каза съвсем ясно.

Болезненият спомен го накара да присвие очи.

— Преди това не ми се бе налагало да се боря с ревността. Беше ми съвсем непознато. Пък и бях предаден от най-добрия си приятел.

— Дай да не ги предъвкваме пак тези работи — измърмори тя и се обърна на другата страна. — Трябваше ти сламка да се хванеш и той ти я подаде, това е. Дано да ти е било приятно да работиш за „държавните интереси“. Едно не разбирам само, защо напусна и се върна.

Очите му зашариха жадно по нея.

— Не разбираш ли?

Тя не обърна внимание на нежния му тон.

— Уморена съм. До утре!

— До утре. Аз ще те закарам, искаш или не.

Ланг затвори вратата и я остави със зяпнала от учудване уста.

Кири хвана една ваза, но какъв смисъл да я хвърля по вратата — с него не можеше да се спори, а и бе твърде изтощена да събира парчета по пода.

Като минаваше покрай телефонния секретар, забеляза, че лампичката му мига. Не искаше да чуе съобщенията сега — едно от тях със сигурност беше на Ериксън. Понякога работата ѝ отнемаше от свободното време, понеже някои клиенти имаха възможност за разговори вечер. Не можеше да си позволи да не им обърне внимание.

Първото съобщение бе от Мак — напомняше ѝ, че ще доведе нов клиент сутринта. Второто беше грешка. Третото, както се опасяваше, бе от Ериксън: „Все някоя нощ бодигардът ти няма да е наблизо и ще те пипна. Къде ще ходи тогава Ваше Величество?“. Тя взе касетата и постави в апарата друга. Тази гадна заплаха можеше да послужи в съда, ако той направеше някоя грешка. Пъхна я в едно чекмедже и си легна.

На сутринта Ланг позвъни на вратата. Кири носеше бледолилава рокля, върху която беше наметнала шарен шал. Той бе облечен в сиво спортно сако, жълтокафеникав панталон и риза на червено-черно райе. Много добре изглеждаше, но тя се направи, че не забелязва. Подаде му касетата и му каза какво има на нея. Той я сложи в джоба си, в погледа му пролича студена решителност.

— Много скоро ще направи някой провал и тогава ще бъда насреща му, готов.

— Той е психар, нали?

— Психар или просто един дяволски злобен тип.

Изчака я да заключи и двамата тръгнаха към колата му.

— Стой малко — задържа я той, преди да отключи.

Огледа автомобила, провери и под капака и чак тогава ѝ отвори вратата да влезе.

— Какви бяха тия фокуси? Наистина ли смяташ, че може да стигне толкова далеч да ти взриви колата?

— Добре е да си предпазлив — лошото веднъж се случва, а с такъв като него, никога не се знае.

— Разбирам.

Погледна я и се засмя.

— Не се тревожи чак толкова — мога да обезвреждам бомби.

— Сериозно ли? Мъжът кимна.

— Ако са по-прости. При един случай в Европа...

— Той се разколеба — Е, това е секретно, но трябваше да обезвредя една бомба.

— На такива неща ли те обучаваха? — попита го с любопитство тя.

Ланг се захили.

— Не. На това съм се научил от собствен опит. Очите ѝ се ококориха.

— От собствен опит?

— Разбира се, като ме взривиха веднъж-два пъти и... — забавляваше се, като гледаше изражението ѝ.

— Шегувам се, Кири!

Тя вдигна безпомощно ръце.

— Така и не свикнах да не се връзвам — поклати глава тя. — Трябва да съм безнадеждно наивна — измърмори, като погледна чантичката си в скута. — Но едно не може да ми се отрече — падам на земята много добре.

— Наистина. Само почакай да минеш основите на самоотбраната и ще бъдеш цяло страшилище на улицата. От вика ти само ще бягат солидни мъже — обеща ѝ той. — Чудя се защо досега не си се занимавала с бойни изкуства? Всяка жена трябва да има някаква представа. Би трябвало да го въведат в училище.

— И без това си имат достатъчно за учене.

— Сериозно го казвам, може да се учи в часовете по физическо в гимназията. Майките няма толкова да се тревожат за щерките си, ако те не са безпомощни, не само при нападение, но и при някоя по-бурна любовна среща.

— Чувала съм и за такива случаи.

— Е, при нас беше друго — големите тревоги бяха мои. Ти беше пламенна жена...

— Пак ли започваш — измърмори тя.

— Не мога да се въздържа... Беше красива, желаше мен, а можеше да имаш всеки.

— И ти затова ли ме остави? — попита го иронично тя. Вече ѝ бе по-лесно да се справя с горчилката от миналото — отново бяха приятели.

— А, ти как мислиш?

Той паркира пред оградата и се огледа.

— Ни Ериксън, ни дявол — кимна с глава. — Може пък да сме го уплашили.

— Да, да! — усъмни се Кири.

— Мога да ти представя писмени уверения на хора, които съм охранявал, че съм адски страшен — каза ѝ със смях Ланг. — Един

даже ми вика, цяло чудо е, че още имаме държава с ченгета като теб.

Тя се разсмя.

— Да не е същият, на който си му натъпкал банята с камери.

— Ами, какво да правя, казаха ми да го наблюдавам през цялото време, и аз го наблюдавах... през цялото време.

Кири се досети, че всъщност Ланг следи и нея неотлъчно. Погледът ѝ говореше достатъчно красноречиво.

— Не и когато си в банята! Независимо дали вратата е отворена или затворена. Имаш честната ми дума на скаут.

— Никога не си бил скаут! — възрази тя.

— Бях, преди да направя един пожар — въздъхна той и продължи със спомените. — Падна се точно да запали килима в хола на шефа. Така и не можах да му обясня как стана инцидентът. А всъщност, Боб беше виновен — добави мрачно. — Той ми показва как да го направя и с какво.

— Боб харесваше ли шефа на скаутите?

— Ами, като си мисля, май не съвсем.

— Всичко ми е ясно — засмя се тя.

Излязоха от колата и той хвана ръката ѝ. Докато вървяха към сградата, усети, че тя трепери и неговите пръсти също се свиха конвулсивно. Ланг спря и я погледна.

Тя почувства, че пръстите му гаят нейните. Палецът му опираше в меката ѝ длан. Пак започваше същата магия като всеки път, когато той бе по-близо до нея.

— Не искам да изживявам отново миналото!

— Дори и този път краят да е различен? — попита нежно. — Един щастлив край?

Сърцето на Кири прескочи. Това е само шега, помисли си, Ланг се шегува, а аз го вземам на сериозно. Тя започна да се смее и издърпа ръката си.

— Остави ме, шут такъв! Той изглеждаше слисан.

— Кири, аз не се...

Изведнъж се чу шум от форсиране на кола. Той блъсна Кири на тротоара, тъкмо навреме, за да я предпази от профучаващия тъмен спортен автомобил.

— Побъркан! — кресна Ланг ядосано.

Ако беше син седан, би се спуснал след него.

— Навсякъде ги има — карат като луди — каза тя, като си изтупваше полата. — Добре съм, мина все пак далече от мен.

— Не беше толкова далече — той бе побледнял. — Размина се на косъм!

— Поне не беше нашето приятелче Ериксън.

Той кимна, но не съвсем уверено. Хвана я под ръка и я изпрати.

След това извади портативния си компютър, включи го в мрежата, въведе кода за достъп до засекретени данни и набра името на Ериксън. Затвори терминала ядосан — проверката бе установила, че лицето има две коли и едната е стар черен спортен автомобил.

Кири имаше дълъг ден — съвещание, после безкрайната рутинна работа по текущи проекти. Мак ѝ бе обещал нов клиент за тази сутрин, но поради застъпване на ангажиментите в програмата му срещата се отложи за утре.

Бети се отби в офиса ѝ.

— Как намираш новия клиент?

— Никак. Не дойде. Мак каза, че ще опитаме да се видим с него утре сутрин.

— Щях да ти предложа да отидем на кино, но ако онзи тип ни причаква зад ъгъла, май е по-добре да не ходим.

— Да, пък и Ланг ще побеснее, като разбере — съгласи се тя.

— Добре изглежда — Бети започваше да прави намеци. — Освен това няма и навалица около него.

— Така се оказва. Едно време беше съвсем различно — когато започнахме да излизаме с Ланг, той тъкмо беше скъсал с последното си гадже, трябва да ѝ се признае — беше готина — фото модел — Лорна Маклейн.

Бети се облещи.

— Лорна Маклейн?

Кири я погледна изпитателно.

— Има ли нещо, което не знам, Бети?

— Името на клиента, който не се появи днес. Казва се Лорна Маклейн.

Кири седна.

— И какво иска от нас?

— Издигнала се е до административен пост в местна агенция за фото модели, ориентирани са към Южен Тексас. Мак каза, че искат да им организираме модно ревю с реклама, отразяване в медиите и всичко останало.

— Ами, не е за изпускане работа от такъв мащаб, пък тя и Ланг бяха вече приключили, когато аз започнах да излизам с него. Едва ли ще има някакво значение — добави, когато видя, че Бети я наблюдава внимателно. — Сега сме само приятели с него. Той е шеф на охраната. Това е всичко.

— Лорна е добра приятелка на госпожа Ланкастър, знаеш ли?

Сърцето на Кири спря.

— Достатъчно близка, за да ѝ каже госпожа Ланкастър за новата работа на Ланг?

— Дори по-близка, за да се обади на Ланг за мястото и после да ходатайства за него пред приятелката си госпожа Ланкастър.

Значи така бе получил работата.

— Никой не ме има за нищо, щом не благоволява да ми каже! — измърмори Кири, сърдита на целия свят и на съдбата за тази ирония.

— Ами! Недей така! Слушай, това, че работи тук, не значи, че е задължително Лорна да се влачи с него винаги, нали знаеш, Бог дава, ама в кошара...

— Стига, моля те! — тя въздъхна и се облегна назад в стола.

Беше строила въздушни кули и сега те се срутваха върху нея. Ериксън щеше да я изкара от равновесие, не без ценното съдействие на Лорна. Спомняше си я съвсем ясно. Беше висока, стройна, с много тъмни очи и коса, красива с една дума. Ако все още изглеждаше като тогава, хич не бе изключено Ланг да се изкуши отново. В края на краищата нямаше какво да го спре. Лорна вероятно не беше омъжена и той бе свободен. А Кири... Е, тя беше извън класацията. Не че изглеждаше зле, но да съперничи на топмодел... При това бе и старомодна, а Лорна не страдаше от предразсъдъци.

— Няма да развяваш бяло знаме — убеждаваше я Бети, защото беше разбрала по изражението ѝ какво си мисли.

— Нищо не мога да обещаая — рече Кири и се загледа през прозореца.

— Като му тръгне на човек на лошо, всичко върви наопаки.

Бети въздъхна тежко и ѝ предложи:

— Ще отида да ти взема едно кафе, не че ми влиза в служебните задължения, но все ще се справя с машината.

— Бети, защо точно на нашата агенция се е спряла Лорна, след като има още куп фирми в Сан Антонио? Заради него ли, как мислиш?

— Е, ако трябваше да се обзалагам, наистина щях да заложа първо на тази възможност — призна приятелката ѝ. — Още ли си падаш по Ланг?

— Разбира се, че не. Даже не ми харесва — изгледа я гневно тя.

— Виж ми окото! — промърмори Бети под нос и излезе.

Ланг взе Кири късно следобед. Очите му внимателно оглеждаха паркинга.

— Днес не ми се е мяркал син седан — каза му тя, като изкарваха колата оттам.

— Ами стара черна спортна кола?

— Имаше една черна кола. Изражението му издаде досада и умора.

— Не ми казвай — рече язвително тя, — че Ериксън има две коли и едната е черна.

— Печелиш.

— Днес просто нямам късмет!

— Защо?

Тя го погледна и усети, че облаците около нея се стъстяват — пак щеше да се повтори старата история: Ланг щеше да си отиде от живота ѝ.

— Знаеш ли, имаме нов клиент в агенцията?

— Щом задаваш въпроса така, значи трябва да е някой, когото познавам. На „Вие питате — ние отговаряме“ ли ще играем или предпочиташ да изплюеш камъчето.

— Лорна Маклейн ще представи чрез нас новите си манекени.

Не я погледна. Тя беше разбрала, нямаше съмнение.

— Ами, добре ще направи.

По лицето на Кири не трепна и мускулче, докато гледаше през предното стъкло.

— Ти си знаел, че тя е тук.

Той сви рамене.

— Да, знаех. Как мислиш, че получих тази работа? Тя ми се обади във Вашингтон да ми каже за вакантното място и да ми предложи да кандидатствам. Може би си спомняш, че с Лорна бяхме близки, преди да започнем да ходим с теб — напомни ѝ спокойно той.

Сърцето ѝ сякаш спря.

— А, виждал ли си я, откакто се върна? — тя се опита гласът ѝ да прозвучи равнодушно.

Ланг я погледна крадешком — мрачното ѝ изражение му разкри всичко.

— Днес обядвахме — призна, като се усмихваше на зловната гримаса, която предизвикаха думите му на лицето на Кири. — Е, малко е поостаряла, но никак не е за изхвърляне, даже е много добре.

Тя се загледа навън през страничния прозорец, а ръцете ѝ стискаха ръчната чантичка.

Ланг се чувстваше окрилен. Имаше надежда. Не ѝ бе безразличен.

— Да не забравиш, довечера имаме тренировка!

— Не беше ли за утре вечер?

— Беше, обаче Ериксън ме изнервя. Смятам, че една хубава тренировка ще ни се отрази добре и на двамата, а?

Тя не можа да възрази, така поне за един от проблемите си нямаше да мисли.

— На времето с Лорна май за малко не се оженихте?

— Тя искаше да бъде модел, а аз — агент — отговори той, докато паркираше край блока. — Тя постави свои изисквания, аз — мои, и решихме, че е най-добре всеки да тръгне по своя път.

Той изключи двигателя и я погледна с тъжни очи.

— По това време желаех най-много от всичко да направя кариера. Е, в известен смисъл по-добре, че стана така. Налудувах се и вече поумнях, Кири.

— Личи си — отвърна тя. На челото му откриваше бръчки, които по-рано нямаше. Чувстваше се и зрялост в шегаджийския му характер. — Но на мен ми харесваше, какъвто си беше преди.

— И аз те харесвах преди — отвърна ѝ и се усмихна Ланг. — Помня те като по-жизнена и весела. Сега си станала много мълчалива.

— Нося отговорност за много неща в службата — каза неопределено Кири. — На всичкото отгоре, мисля и за Ериксън.

Не му каза, че близостта им при незарасналите рани от старата им любов, ѝ действа направо убийствено.

— И аз мисля за него. Все ще направи някоя издънка и ще го пипна.

— Или пък той мен — предположи тя песимистично. — Докога ще упражняваме само падане на тепиха? Искам да се науча да правя нещо!

— Какво по-точно искаш да те науча? — запита с пресилено съблазнителен тон и се наклони към нея, полузастрашително.

— Примерно как да счупя ръката на някой нахалник — усмихна се тя.

— Стига само да не е моята.

— Как можа да си го помислиш! — смъмри го тя.

Отидоха в салона. Кири не подозираше, но Ланг усети, че пак ги следят. Как му се щеше да спре, да излезе и да направи Ериксън на кайма. Това обаче би означавало да играе по неговата свирка. Трябваше да бъде спокоен и внимателен, иначе можеше да постави Кири в още по-голяма опасност.

А междувременно, нямаше да е зле да ѝ покаже някои не толкова безобидни хватки.

Направиха загревка и позициите с ръце, после Ланг започна да я учи как да се освобождава от противника.

— Скучно ми е — измърмори тя след десетото разкъсване на хватката около врата.

— Внимавай — повтори той сериозно. — Това не е шега работа. Представи си, че се случва на улицата, и действай.

Тя направи опит, но ръцете ѝ отмаляваха все повече.

— Добре, скъпа, щом само това ми остава...

Ръцете му я стиснаха здраво и той я погледна със зловна физиономия. Кири се паникьоса, но се овладя бързо и се освободи от хватката му, подложи крак, наруши баланса му и го бутна върху тепиха.

Той се претърколи елегантно като топка, изправи се, зае бойна поза и се спусна към нея. Вдигна рязко ръката си встрани, нададе остър, пронизващ вик и я повали обратно до тялото си.

Кири реагира съвсем естествено — покри лицето си с ръце и изпищя.

Мъжете в другия край на залата започнаха да се хият, защото бяха наблюдавали Ланг да прилага същата шокова тактика на младите полицаи, които обучаваше преди години.

Кири задържа дъха си за момент и се нахвърли върху него.

— Това не е честно!

— Хората имат по рождение страх от две неща — обясни й той, — от внезапни пронизителни шумове и от падане. Един остър вик може да парализира за момент. Това е един от любимите ми методи при преподаване. С един крясък можеш да спечелиш време.

— Доста неприятно е!

— Не се съмнявам, но ще ти е от полза да свикваш с мисълта за едно евентуално нападение.

Тя разбра каква бе идеята му. Още не можеше да си вземе дъх, сърцето й биеше бясно.

— Стига ли ти толкова? — закачи я той, но само й възвърна борбения дух.

— Не и с теб — отговори му стегнато тя. — Ако ти можеш, мога и аз. Хайде, покажи на какво си способен!

ШЕСТА ГЛАВА

Кири се свлече на тепиха до Ланг. След един час упражнения тя едва дишаше, струваше ѝ се, че всяка кост от тялото ѝ е набита.

— Сега предаваш ли се? — подразни я той.

— Само за минутка — отвърна му задъхана.

Беше почервеняла, от прическата ѝ не бе останало много. Ланг си помисли, че тя прилича на едно чаровно таралежче.

— Помниш ли деня, когато бяхме на реката да плуваме? — усмихна ѝ се нежно той. — Ти едва не се удави, защото не искаше да признаеш, че не можеш да я преплуваш до края. Наложих се аз да те изведа обратно.

— Почти успях да се справя! — тя също си спомни.

— На връщане — той сниши глас и се наведе към нея, като я гледаше в очите — банският ти се разкопча.

Кири почувства погледа му, като в онзи ден, когато той видя за първи път голите ѝ гърди — това я накара да се изчерви цялата, а сърцето ѝ заби бясно. Ланг не я постави в неудобно положение, не ѝ се присмя. Извади я от водата и я погледна — само толкова, след това я остави на земята, намери банския и се обърна, докато тя си го сложи. Стана толкова естествено, че тя никога не съжали за случката.

— Много добре си спомням изражението на лицето ти — продължи той тихо. — Беше едновременно шокирана, удивена и възбудена. Някой художник като нищо би си оскубал брадата, ако трябваше точно да предаде израза ти.

— Беше за пръв път — отвърна тя, — наистина, такава бях, но ти, разбира се, не видя нищо ново.

— Сигурна ли си, Кири? — Той не се смееше, очите му бяха като тъмна вода — пълни с тайни.

Тя обърна глава.

— Е, беше доста отдавна. Сега сме други хора.

Спомни си всички места, където беше ходил, всички опасности, които бе преживял, после и очите на Кири — първо весели, след това

изведнъж насълзени, защото не ѝ бе повярвал единствения път, когато наистина трябваше да го стори.

— Разочаровах те.

— Нямахте да си щастлив — тя го погледна отново. — Прекалено много искаше да си свободен. Затова не се получи нито с мен, нито с Лорна.

Очите му се присвиха.

— С Лорна беше друго. Тя знаеше предварително, че бракът не ме привлича и прие това. С теб обаче не съм поставял никакви условия и дори отначало не изключвах да се оженим.

— Докато не реши, че съм спала с Чад — завърши тя вместо него. — И това нарани най-вече гордостта, а не сърцето ти.

— Някои мъже трудно се влюбват, Кири — той потърси очите ѝ. — И да се спрат на едно място... — гласът му секна — спомни си неволно за своето детство.

— Знаех, че не си готов. — Тя се насили да се усмихне. — И въпреки че ми направи предложение, нямаше да се омъжа при положение, че желаяш Управлението повече, отколкото мен. Все пак, беше много мило, че опита.

— Кири — започна бавно, — веднъж вече те попитах, какво мислиш да започнем отначало. Ти така и не ми отговори, а това не беше шега.

Пулсът ѝ се ускори, но запази спокойствие.

— Не знам.

— Можем да продължим оттам, откъдето скъсахме. Сега си жена, не пораснало момиче. Можем да имаме пълноценна връзка без задръжки.

— Тоест, можем да спим заедно, така ли? — постави въпроса ребром тя.

Той опъна крака си и започна да го разглежда, без да се обръща към нея.

— Да, това исках да кажа.

— Така си и мислех.

Тя извади от чантата си обувките и чорапите и започна да ги обува, но не му отговори.

— Е?

Кири повдигна вежди.

— Какво, е?

— Искаш ли да опитаме пак?

— Не обичам да лепя парчета от счупени огледала, а за това, че не съм склонна да лягам с всеки, вече ти казах.

— Аз не съм „всеки“ — ядоса се той, — ще спиш единствено с мен.

— И за колко време, Ланг? — попита го сухо тя и го прониза със зелените си очи. — Докато ми се наситиш?!

Той откри горчивината, изписана на лицето ѝ.

— Изопачаваш думите ми.

— Никак даже. На теб ти трябва жена и аз съм ти под ръка — очите ѝ светнаха от яд. — Благодаря! Поласкана съм, че мъж като теб е готов да се позабавлява с мен половин час!

Тя се изправи, също и той. Нямахше да му даде да довърши. Изглежда се страхуваше да не ѝ направи сериозно предложение. От друга страна обаче тя не го желаше или обичаше достатъчно силно, за да се ангажира с него без обещание за постоянна връзка. Това им беше пречило винаги и все още стоеше между тях. Кири не му се доверяваше.

— Да ти кажа ли какво — продължи, разгорещено тя. — Ако ми трябва мъж да спя с него, аз ще си намеря сама и няма да е някой баровец, дето е спал с половината жени в щата. Не бих спала с теб, даже да имаш медицинско от министъра на здравеопазването!

Тя вдигна чантата си и се запъти покрай него към изхода. Ланг я настигна и застана на пътя ѝ.

— Стой! — беше вбесен, но се владееше. — Вечер няма да ходиш никъде без мен! Май забрави за другия си „обожател“.

Тя се поколеба. Пред опасността от Ериксън, който можеше да я причаква някъде навън, гневът ѝ се поутоложи.

— Радвам се, че вече разсъждаваш трезво — тонът му бе рязък. — Чакай да се преоблека и ще те отведа къщи. Оттук насетне, извън служебните ми задължения, с теб нямаме нищо общо. Доволна ли си?

— Направо възторжена — отговори му с нехайна усмивка. — Не ми трябва мъж, и сама се справям добре.

— Аз също, но ако поискам разнообразие, винаги мога да потърся Лорна, тя не е консервативна.

С този последен шамар словесният им двубой приключи. Ланг тръгна да се преоблича. Точно, както се страхуваше Кири, той щеше да се върне при Лорна.

Да не си въобразява, че тя ще линее по него и ще лее реки от сълзи, защото той не можел да се обвързва.

Тя наведе глава към чантата си с празен поглед. Надявала се беше, че Ланг е вече друг, но годините в чужбина не бяха променили и начина, по който гледаше на живота. Все още не се нуждаеше от постоянна връзка, а пък Кири не можеше да приеме по-свободни отношения. Тя бе прекалено чувствителна, твърде дълбоко се привързваше, за да приеме да бъде като вещ за еднократна употреба. Ланг щеше да я потърпи малко, да я използва и после да я смени като носна кърпичка. И какво щеше да ѝ остане? Едно разбито сърце, ето какво.

Той се върна след пет минути. Изглеждаше бодър и спокоен, въпреки адското натоварване през изминалия час. Кири, точно обратното — чувстваше се направо прогизнала от лепкава пот. Последва го мълчаливо до колата.

Без излишно суетене Ланг прегледа автомобила, преди да се качат и да запали двигателя. Дори и в това състояние не можеше да си позволи да забрави, колко неуравновесен тип е Ериксън. С такъв коварен противник не биваше да се отпуска.

Остави я пред вратата. Пожелаха си лека нощ с хладна учтивост и той също отиде да си легне, въпреки непривично ранния час. Целта му бе не да се кара с нея за миналото или настоящето, а да заживее един спокоен живот — най-вече затова се беше върнал тук. Но тя не го изслуша. Вероятно и не искаше. Може пък в момента да ѝ беше достатъчна само кариерата и това, че го ревнуваше от Лорна, все още не значеше, че го обича.

Той беше поукрасил отношенията си с Лорна, само и само да провокира Кири. Добре си прекарваха преди години с нея. Още бе хубава жена и той го признаваше, ала сърцето му принадлежеше на Кири. Проблемът беше в това, че тя не го искаше вече. Тази констатация го вбеси още повече. Само като я погледнеше и си загубваше ума.

Е, нямаше намерение чак да изпада в депресия заради нея. Ще му мисли, когато му дойде времето. Той се обърна в леглото и затвори

очи. Сега имаше нужда от сън. От дълбок сън.

В продължение на четири дни Ериксън не се появи пред очите им. Кири бе изненадана много — навсякъде се оглеждаше да го открие с тревожно очакване. Постепенно престана да обръща внимание на липсата му, понеже ги нямаше нито обажданията по телефона, нито натрапчивото следене, които да ѝ напомнят за него. Дори се зарадва, започна да вярва, че той се е отказал. Може да е погледнал на действията си в перспектива и да е решил, че да я тормози ще му излезе по-солено, отколкото си заслужава. Хипотезата звучеше доста разумно, освен ако той не правеше психологически трикове — да приспи вниманието ѝ, и да я подведе, че вече няма опасност. Продължаваше да не се случва нищо и тя, въпреки усилията си да бъде предпазлива, се настройваше все по-оптимистично.

Отсъствието на Ериксън беше единственият източник на положителна емоция за нея. Тя бе получила поръчката на Лорна. Налагаше се да бъде доста време заедно със съперницата си, която отново бе започнала да се среща с Ланг. На всичкото отгоре, като че се чувстваше задължена да споделя с Кири всяка подробност.

— Скъпа, наистина ми допада идеята да отрежа лентата на откриването — мъркаше Лорна, докато обсъждаха един бизнес обяд, — но е немислимо да смуцава личния ми живот. Просто ще трябва да го насрочат за следобеда, защото Ланг ще ме води на опера вечерта.

Кири не издаваше чувствата си, дори окото ѝ не трепваше.

— Ще видя какво мога да направя — обеща на събеседничката си с предчувствието, че другите, ангажирани в откриването, направо ще я наругаят.

— Добре! А, още нещо, Кири... Абсолютно ли е наложително да живееш до апартамента на Ланг? — запита я с явно раздражение тя. — Това явно му пречи, когато сме заедно.

— Той се премести до мен — уточни тя, — заради заплахите на един бивш служител.

Кири премълча, че Ланг се грижи всеки път, като води Лорна при себе си, това да се чува достатъчно добре, и че от тяхното кикотене посред нощ не бе успяла да мигне четири дни.

— След като заплахите вече не изглеждат реални, не виждам причина да не се върне на старото място — добави Кири.

Всъщност по-добре, ако се махнеше. Поне щяха да ѝ спестят звуковия съпровод от забавленията си.

— Знаех си, че ще се съгласиш. Казах му, че няма да нарани чувствата ти, ала мъжете са толкова боязливи, като се отнася до емоциите на жените, нали?

Значи така: бяха го обсъждали с Ланг. Тя беше колкото огорчена, толкова и ядосана.

— Можеше и сам да ме попита.

— Ами, той не можа да се реши, но ще бъде доволен, като му кажа.

— Сигурна съм.

— А сега, за отразяването на събитието по електронните масмедии: ще успееш ли да осигуриш екип от Си Ен Ен?

До края на деня Кири бе окончателно съсипана — не си спомняше да е била някога толкова зле.

Ланг се отби само за малко, сякаш бе някакъв непознат със съсипващото си студено изражение. Напоследък почти не разговаряше с нея. Държеше се на разстояние, беше хладно учтив. Тя знаеше, че я държи под наблюдение заради сигурността ѝ, но без лично отношение към нея. Кири пак тъгуваше и се питаше, защо не бе стоял далеч от нея и от живота ѝ.

Той само подаде глава от вратата да ѝ каже, че ще бъде сама този следобед, тъй като те с Лорна ще ходят на ресторант. Предупреди я да внимава, което предизвика размяна на остри реплики. Отдъхна си с облекчение, когато Ланг излезе. Можеше да действа успешно и без някой да ѝ виси над главата. Наистина го мислеше, преди да отиде до колата си.

Ериксън седеше на предната седалка. Отново бе на линия, не беше се отказал. Всичко започваше наново, стомахът ѝ се сви, тя се чудеше как да се справи с положението.

— Здравей, сладурче! — усмихна се онзи хладно. — Да не си помисли, че съм те забравил.

— Махай се от колата ми!

— Накарай ме — предизвика я той.

Не беше толкова вятърничава да се опитва. Ериксън бе опитен професионалист. Нейните хватки за разкъсване на захват можеха и да свършат работа срещу начинаещ, ала той със сигурност имаше пояс по карате. Да знаеш кога да отстъпиш, е толкова важно, колкото и да знаеш кога да нападнеш, ѝ бе казал Ланг. И не тръгвай първа в атака, изчакай противника, това ти дава предимство, мислеше си Кири трескаво, докато гледаше мъжа в колата си.

— Добре, господин Ериксън, полицията ще ви накара!

Обърна се и тръгна бързо към сградата, почервеняла от яд. Когато стигна до входа, чу да се блъска врата на кола. Извърна се. Ериксън отиваше към своя автомобил. Видя, че той се качва и си заминава бавно, даже натисна клаксона на завоя.

Тя се поколеба за момент, дали все пак да не се обади в полицията, но надали щеше да има полза, щом той вече не беше там. Върна се и отвори вратата тъкмо навреме, за да види гранатата на пода. Сепна се и тръгна обратно, но в този миг устройството експлодира. Кири покри очи инстинктивно, като очакваше ударната вълна да я отхвърли назад. Оказа се газова граната — купето се изпълни с гаден дим. Тя се дръпна тъкмо навреме, за да не получи и нещо в повече от бодящите болки в очите и гърлото. Закашля се от задушливия газ.

Това беше върхът! Проклетник! Като хълцаше разстроено, тя влезе в сградата и набра деветстотин и единайсет. След няколко минути пристигнаха двама полицаи. Ланг бе с тях.

Тръгна към нея с усмивка, но тя не прие да я утешава — обърна се към първия служител и му разправи какво се е случило.

Ланг стоеше до тях с неразгадаема маска на лицето и слушаше, докато тя обясняваше и отговаряше на въпросите.

— Вече е избягал — каза им отчаяно. — Не мислех, че ще посегне върху мен.

— Ако това беше искал, гранатата щеше да е истинска — увери я младият полицай, — но и тази е достатъчна да го хванем по закона за терористичните заплахи и действия, а ще го подведем и за незаконно влизане.

— Е, ако успеем, все пак, да свалим някой отпечатък от колата — по-възрастният явно не споделяше оптимизма му. — Той беше ли с

ръкавици?

Тя си представи ръцете му на волана и в съзнанието ѝ проблесна, че бяха черни.

— Да — отговори потисната.

— Ето как стоят нещата: вашите показания срещу неговите — каза ѝ човекът.

— Ама...

— Така пише в закона — отвърна сприхаво онзи. — И на нас не ни харесва, но не можем да направим нищо. Вие не сте единствената жертва, въпреки че така ви изглежда в момента. Онзи тип не бива да го изпускаме от очи, а и вие не е трябвало да излизате оттук сама.

Лицето на Ланг се сви в мъчителна гримаса.

— Да, не трябваше — съгласи се той. — Аз съм шефът на охраната. Мислех, че вече се е отказал — моя грешка!

— Можеше да се окаже фатална за нея — по-възрастният служител му го каза направо.

В очите на Ланг се отразяваха угризенията, които изпитваше.

— Не мислите ли, че си давам сметка?

Полицаят се извини още веднъж на Кири и замина с другаря си.

— Трябва да го закарам до вкъщи — рече тя унило, като посочи автомобила си.

— Не трябва. Ще го заключим и ще го оставим — най-малкото трябва да се почисти, преди да можеш да го караш отново.

— А, да, разбирам, не съобразих...

Ланг я качи в колата си и я закара до дома ѝ.

— Съжалявам — процеди през зъби той.

— Не си задължен да следиш само мен през цялото време — отговори му търпеливо Кири. — Охраняваш още много хора.

— Наистина смятах, че му е писнало. Вече минаха две седмици, без да го видим. Постъпих като новак, не като професионалист. Чух съобщението по моя приемник на връщане от работата и не знаех какво ще заваря, когато дойдох. Трябваше да предположа, какво ще стане — Блъсна кормилото той в изблик на безсилна ярост.

Тя реши, че гордостта му е ранена. Беше се провалил, защото умът му бе зает с Лорна. Нищо, че не го каза, на Кири ѝ беше ясно. Качиха се, без да разменят и дума.

Пред апартамента си тя се обърна към него изтощена и измъчена.

— Благодаря, че ме докара до вкъщи! Ланг остана намръщен.

— Ще се оправяш ли?

— Естествено. Не съм от стъкло, няма да се счупя.

— Заключвай се и не стой до прозорците.

— Ставаш параноик! Няма да ми се появи с едрокалибрена пушка, я!

— Вече не знам какво ще направи — отговори ѝ мрачно той и прокара ръка през косата си, — но няма да се отпускам пак! Ясно?

— Аз не се бях разпуснала. Огледах се и не видях никой на паркинга! Не го забелязах, докато не стигнах до колата.

— А ако той имаше оръжие, Кири?

— О, за Бога, той няма да седне да ме гърми!

Нито ѝ отговори, нито се усмихна. Виждаше я просната на тротоара, надупчена от куршуми, с отворени очи. За разлика от нея, той знаеше, че хора като Ериксън са непредвидими. Кири се принуди да го успокоява.

— Добре съм, недей да драматизираш, Ланг — тя се поколеба. — А, ако искаш да се местиш, вече казах на Лорна, че няма проблеми.

Той се намръщи.

— За какво говориш?

— Лорна ми каза, че се уморяваш да живееш в съседство с мен. Тя май не се чувства много уверена в себе си — изповядва всичко, което правиш с нея.

— Нищо не съм ѝ говорил за местене — рече той ядно, — не бих си и помислил за такива работи, преди да свършим с Ериксън, по някакъв начин.

Олекна ѝ. За щастие, Лорна бе излъгала. Той не искаше да се отърве от нея.

— Не знаех, че сте в толкова близки отношения.

— Аз движа проекта ѝ. Другите се изпокриха в миша дупка, докато аз като смел звероукротител успея да се разбера с нея. Тя е перфекционист, не ме харесва, но се търпим. Оставям я да си мисли, че ме пече на бавен огън с легендите си, за това как си ѝ предан като кученце. Действа като магия. На Ланг не му харесаха тези приказки.

— Не съм ѝ предан като кученце, няма такава работа.

— А, и това ми казва — за онази работа — допълни тя и не можа да скрие негодуванието, изписано по лицето ѝ.

— Няма нищо за казване — изрече той през зъби, — та аз не спя с нея!

Кири сви рамене артистично.

— О, не се лишавай заради мен — предложи му благосклонно тя. — Не храня никакви надежди в тази насока. Когато се омъжа, а това ще стане все някой ден, съпругът ми ще е първият ми мъж.

Тази реплика уязви гордостта му и той погледна към нея — лицето му бе разгорещено.

— Трябва да е голям щастливец, за да вземе девствена съпруга в днешно време — върна ѝ го той с леден глас.

— Може пък да помисли, че наистина е извадил късмет — възрази тя, без да се оставя думите му да достигат до нея и да я наранят. — Иска се да си интелигентна жена, за да не рискуваш своето и на бъдещия си мъж здраве и бъдеще, само и само да не се отличаваши от масата.

— Пуританка!

— Моите принципи не са твоя работа! Ти си само шеф на охраната в нашата фирма.

Тъмният му поглед се впи в очите ѝ.

— Повтори го пак!

— Нямаш право... Ох!

Ланг я притисна в обятията си. Устата му жадно потърси нейните меки устни. Тя настръхна и се опита да го отблъсне, но ръцете му я притиснаха още по-здраво. Той докосваше леко устните ѝ със своите, докато тя отстъпи.

И в този момент той не се възползва веднага от нея. Отворената му уста минаваше по нейната и я дразнеше, докато Кири не простена и не потърси сама устните му. Като че беше вчера — тя бе влюбена в него с цялата си страст.

— Кажи какво желаш? — ръцете му покриха устните ѝ, разделяйки я от неговите, чиито глад усещаше.

— Ланг! — повика го със сподавен глас тя.

— Хайде — изкушаваше я той, — кажи ми какво искаш да направя, Кири!

— Не е... честно — промълви тя.

— А кое е?

Ръката му се плъзна в гъстата ѝ коса, като наклони главата ѝ. Очите му малко я плашеха с блясъка си.

— Сега ме накарай да забравя.

Тя почувства устата му топла и влажна, сливаща се с нейната. Допирът на тялото и мощта на ръцете му отне нейните собствени сили. Тя се огъна, почти се стопи в него, без спомен за миналото и представа за бъдещето, докато се опиваше от сладостта на целувката. Кири потрепери от внезапното желание, той се засмя и продължи да я целува все по-дълбоко.

Другата му ръка падна на кръста ѝ и той я притегли.

Прекъсна ги равномерното бръмчене на асансьора. Той се отдръпна от нея точно, когато една възрастна двойка излезе от кабината. Изгледаха ги снизходително и ръка за ръка се насочиха към другия край на коридора, където беше тяхното жилище.

Ланг бе прекалено замаян, за да направи нещо. Чак когато чу вратата да се затваря, погледна Кири — и тя бе прималяла като него.

— Можех да те имам преди малко — каза Ланг. — И ти го знаеш — Гласът му бе изпълнен с чувства.

— Да не забравяме Лорна — произнесе през стихията от емоции, които бушуваха в нея.

— По дяволите Лорна! Желая теб! Трябваше да отмести очи от неговите.

— Малко си поразгорещен, това е всичко — рече му строго тя. — Един студен душ и ще се оправиш.

— Лорна не би ме пратила да вземам душеве — каза ѝ с мек, но и заплашителен тон той.

Кири присви очи.

— Тогава защо не отидеш при нея, драги?

Нейното упорство го влуди.

— Мерси за предложението, може и да се възползвам.

Мъжът се завъртя на пети, тръгна към асансьора и влезе, без дори да я погледне.

Кири за малко щеше да изпищи. Не можеше да легне с него само, за да го държи надалеч от Лорна. Как можа да го направи! Защо я целуна? Сега щеше цяла нощ да се върти в леглото, измъчвана от кошмарното видение на голата Лорна в обятията му. Мразеше го! Как, по дяволите, си въобрази, че може да обича суров мъж като Ланг?

Трябваше да се вземе в ръце. Той вече не я засягаше — колкото по-скоро го разбереше, толкова по-добре.

Ланг междувременно се разкарваше безцелно с колата си из града, на мили далече от Лорна и апартамента ѝ. Кири го ревнуваше от нея, но се боеше да му се довери. Това беше голямата пречка. Само трябваше да пази самообладание и да бъде по-настойчив. А покрай другото, трябваше да се занимава и с Ериксън.

На сутринта Ланг бе по-внимателен от всякога. Позвъни на вратата ѝ трийсет минути преди началото на работното ѝ време. Кири се измъкна от леглото с късата си нощница, погледна през шпионката и отвори вратата с явно нежелание.

— Не ме зяпай! Аз да не съм ти стриптийзъорка.

— Скъпа, да съм казвал някога, че си — усмихна се той. Фигурата ѝ беше убийствено хубава. — С това облекло ще те загледа и слепец.

— Не ми се иска да ме заглеждаш. Искам да се облека и да вървя на работа. В кухнята има кафе. Сипи си, докато се облека.

— Сигурна ли си, че не искаш да излезеш така — правеше му удоволствие да я гледа в този пестелив тоалет.

— И Лорна има тяло, сигурна съм, че тази нощ си го преоткрил за пореден път.

— Ревнуваш?

— От Лорна? Ха! И защо, след като не те желая!

— Снощи не беше на това мнение — напомни ѝ той.

— Няма да те удостоявам с отговор.

Врътна се и влезе в спалнята, като притвори вратата. Свали нощницата и остана по едни дантелени бикини в розово. Тогава вратата се отвори и очите на Ланг замръзнаха върху нея.

СЕДМА ГЛАВА

Дъхът на Кири секна. Стана ѝ горещо от начина, по който я гледаше Ланг.

— Не се паникьосвай и потърси нещо, да се покриеш — рече ѝ той с тих глас.

Сложи ръце в джобовете си и се облегна на вратата.

— Не мога, без да те гледам — просто не е за вярване колко си хубава така, но обещавам ти: няма да те докосна, докато ти не поискаш.

Обляха я топли и студени вълни. Тялото ѝ реагираше както едно време на неговите ласки.

Трябва да се облека, каза си, безсрамно е да стоя така пред него и да му позволявам да ме гледа. Да, обаче ѝ беше приятно да чувства очите му — караха я да си припомня забранени удоволствия.

Ланг откри желанието, изписано върху лицето ѝ, и в лекото потръпване на тялото ѝ.

Той издаде дълбок гърлен звук, дръпна се от вратата и тръгна към нея.

Бягай, викаше здравият разум в нея, но краката ѝ отказваха да се подчиняват. Той приближаваше, фигурата му ставаше все по-голяма, като че запълваше не само жадните ѝ очи, но и цялото пространство наоколо.

Ланг все още не бе я докоснал, само мълчаливо потърси лицето ѝ. След минута мило се усмихна.

Ръката му се вдигна към възела на вратовръзката и бавно го разхлаби, след което я свали. Смъкна сакото си и го хвърли на един стол при връзката. Кири се вгледа в лицето му и затрепери.

— Не... Не искам... сега — успя да прошепне, когато ръцете му започнаха да разкопчават ризата.

Въпреки всичко, което виждаше, тя не можеше да помръдне.

— И аз не искам сега — отвърна ѝ спокойно той, — но изглежда, така ни е писано.

Ризата му разкри силен гръден кош, кожата му бе бронзова, имаше черни косми. Той взе ръцете ѝ и ги сложи на колана си.

— Свали го — пошепна ѝ.

Ръцете ѝ трепереха върху токата. Широко отворените ѝ очи потърсиха неговите — наистина ли го искаше от нея?

— Ще бъда внимателен с теб. Няма нищо страшно — отгатна опасенията ѝ Ланг.

Тя се успокои, макар че в зелените ѝ очи се стаи чувство за вина. Той се наведе и мина с устни по затворените ѝ клепачи, сякаш за да заличи от тях следите на всяко притеснение.

— Няма да бързам — прошепна. — Ще ми се довериш ли?

Тя се приближи, привлечена като от магнит и голата ѝ плът се допря до окосмените му гърди. Изтръпна, когато ръцете му я хванаха през кръста.

— Вярвам ти.

Той въздъхна. Не беше и сънувал, че ще стане така след години на желание, търпение, надежди... Тя му се отдаваше без възражения и недоволство.

В спалнята бе призрачно тихо, можеха да се чуят слабите звуци, които достигаха от улицата. Ланг долавяше и учестеното ѝ дишане, което топлеше гърдите му.

— Ще ме намразиш ли? — попита я с усилие.

Тя повдигна замъгления си поглед.

— А, ти ще си помислиш ли, че съм евтина? — И тя се безпокоеше.

Ланг се засмя и прошепна ласкаво:

— Ти?

Кири се притисна към него, опря брадичката си върху топлите му гърди.

Големите му ръце се плъзнаха по голия ѝ гръб като по коприна.

— Имам едно условие — промълви той със стегнато гърло.

— Какво?

— След това трябва да сложиш пръстена отново. Очите ѝ се отвориха, виждаше как потръпват мускулите на гръдния му кош.

— Пръстенът?

Устата му се зарови в косата ѝ и той я притисна още по-здраво.

— Годешният пръстен, Кири.

Устните му минаха по лицето ѝ и се спряха върху нейните. Чу я, че простенва от удоволствие и го прие като знак на съгласие, съкровен обет. След това нямаше нещо на света, което би могло да го спре.

Ланг я вдигна и я занесе на леглото. Тя го погледна, като я слагаше грижовно върху завивките.

— Ще затвориш ли... вратата?

— Кой ще ни види, скъпа?

Легна до нея и погледът му мина по нежната ѝ гръд, след това и устата му.

За нея удоволствието бе невъобразимо, безумно и всепоглъщащо. Позволи му да махне и последната дреха от нея. Лежеше потръпваща и гледаше как той се съблича. Никога не го бе виждала гол. Сега го гледаше, без да се стеснява, възхищаваше се на свършеното му тяло, кипящо от сила. Той се наведе над нея и се усмихна.

— Не можем да имаме повече тайни, нали? — Устните му се сляха с нейните, след това обсипаха с ласки цялото ѝ лице. Почувства, че трепери, чу я да се задъхва от нежността на ръцете му.

Кири никога не си бе представяла, че ще прави любов в светлината на деня, но сега ѝ изглеждаше естествено и свършено. Остави се да я води. Удоволствието бе толкова силно, че не можеше да направи нищо друго, ръцете ѝ бяха конвулсивно стиснати, изпитваше малко страх.

Устата му беше върху ухото ѝ, дъхът му бе горещ. Той я галеше и се смееше с нежност.

— Ланг!

— Да, потресаващо е, нали? Сега вече знаеш — прошепна, — и мен познаваш напълно. И аз теб...

Кири чувстваше топлината му, чуваше бурното му дишане в ухото си.

Вече не я интересуваше нищо друго, освен удоволствието. То беше там, удоволствието беше там и тя се докосваше до него.

Чуваше собствения си глас, а сякаш бе отделена от него и от тялото си и плуваше с Ланг в поток от златна топлина. За секунди той стана част от нея.

След време Кири отвори очи — таванът бе на мястото си и слънцето хвърляше сенки по орнаментите. Тя се опомни и се усмихна.

Той отгатна реакцията ѝ и вдигна глава. И неговият поглед бе мек като нейния, отвърна на усмивката ѝ.

— Искам да го правим пак и пак, и пак — прошепна тя.

— И аз, но не ми се ще да направим бебе от припряност.

Тя затвори очи и спокойна се осмели да му постави въпроса:

— Наистина ли искаш да се ожениш за мен?

— Да.

Тя сложи брадичката си върху гърдите му.

— Кога?

— После ще говорим за дати — рече той с едно странно нежелание да се ангажира с нещо по-конкретно. Погали косата ѝ. — Трябва да вървим на работа.

Кири се повдигна, за да види часовника и изохка:

— Господи! Закъснявам с един час!

— Няма да се свърши светът — промърмори сухо той.

— Ти така си мислиш! След половин час имам делова среща.

— Погледни ме.

Усмивката му стопи тревогата ѝ.

— Не се бой — успокои я Ланг. — Ще те закарам навреме.

Целуна я нежно.

— Хайде, имаме време за един душ.

Заведе я в банята и я взе със себе си под душа. След малко спря водата и я подсуши с хавлията. Той бе много по-грижовен към нея, отколкото бе очаквала, но тя се чувстваше малко несигурна.

— Ще отида на лекар, за да сме сигурни, че нищо няма да се случи, преди да го искаме.

Ланг наблюдаваше съсредоточения израз на лицето ѝ.

— Кариерата ти значи много за теб, нали? — запита я сериозно. — Засега поне?

Кири разгада мислите по лицето му.

— Да — отговори бавно и се смръщи. — Ти... в крайна сметка искаш ли дете?

Той отвърна с усмивка, но очите му останаха все така сериозни:

— Разбира се, че искам. Сега — на работа. Довечера ще отидем до Флоресвил да съобщим добрите новини на Боб и Кони.

Успя да ѝ вдъхне увереност.

— Престани да се тревожиш напразно и се обличай. Гледай ти какви неща ме накара да направя — той я изгледа сериозно. — За Бога, оставих се да ме прелъстят!

Докато Ланг се обличаше, тя отиде при шкафа, извади сутиен и бикини и ги сложи с гръб към него. Сега вече се срамуваше малко. Извади зелена щампирана рокля, облече и нея.

— Хубаво изглеждаш в зелено.

— Благодаря!

Кири си припомни внезапното му появяване тази сутрин.

— Защо се отби, всъщност?

— Да те закарам на работа. Искрах също да разбера дали не ти се е обаждал някой вечерта — отговори лениво той.

Тя поклати глава.

— Нищо нямаше записано на телефонния секретар. Никой не ме обезпокои. Дали това не е някоя нова тактика? Иска да откача от напрежение и прави номерата си през няколко дни.

— Добър психологически ход е — съгласи се Ланг. — Не бих го изключил. Още повече тази газова граната беше опасна. Понякога предизвикват пожари. Ако е била под седалката, щяла да избухне под теб.

— Ясно ми е — промълви тя.

Очите им се срещнаха в огледалото, докато тя си правеше прическата и си слагаше грим.

— С други думи още е много рано да отваряме шампанското.

Той кимна.

Кири остави четката и надникна в едно чекмедже за чорапогащите си. Обу ги под одобрителния поглед на Ланг, също и обувки на висок ток и вдигна чантичката си.

— А колата ми? Не са я докарали още с „паяка“, нали?

Той поклати глава.

— Ще се погрижа тази сутрин.

Тя се обърна към него и го погледна изпитателно.

— Видя ли се с Лорна снощи?

Той повдигна едната си вежда, като че се забавляваше от въпроса й.

— Щях ли да съм така зажаднял за теб, ако бях?

— Ами... — изчерви се тя.

Той я дръпна към себе си.

— Има неща, които още не са ти ясни. Някои мъже могат да продължават цяла нощ. Аз — не. Ако бях прекарал вечерта с друга, нямаше да мога тази сутрин. Това отговаря ли на въпроса, който ти е трудно да ми зададеш?

— Да — тя съжали. — Извинявай, не биваше да любопитствам.

— Кири, ти ми се довери достатъчно, за да се любим, така че имаш пълното право да питаш. Не съм спал с Лорна и нямам намерение. Искам да се ожена за теб.

Каза ѝ го обаче, без да уточни датата и да поема рискове да ѝ направи бебе. Малко оставаше да му го каже, но не желаше да разваля новото вълнуващо изживяване, което бяха споделили.

Поне този път я искаше завинаги.

Кири го целуна леко. Помъчи се да не забележи нерешителността в очите му.

— Я да видим дали са ни уволнили — пошегува се тя.

По пътя към работата мълчаха леко напрегнати. Сега вече за Ланг нямаше път назад. Той я склони на компромис и даже да звучи старомодно на някой, се чувстваше задължен да направи каквото трябва — да се ожени за нея. Обичаше я, и то много, но усещаше някаква мрежа около себе си. Не беше толкова лесно да се посветиш на един човек, колкото си го бе представял. А тя искаше и деца.

Харесваше Майки, разбира се, но щеше да е друго, ако детето бе негово и трябваше да носи отговорност за тях с Кири. Тя си имаше своята професия, искаше да направи кариера, но беше спала с него и времето на свободния живот за него бе свършило. Желаше я до полуда. Гледаше я, спомняше си и си даваше сметка, че не съжالياва, въпреки всичко. Струваше си. От него се искаше само да свикне с мисълта, че вече е обвързан. Няма да е чак толкова трудно, каза си уверено, щом можа да превърне постоянното пътуване по задачи и носенето на оръжие в навик, след като постъпи в ЦРУ. Беше се приспособявал и към далеч по-страшни неща — нямаше начин да не се приучи и към семейния живот. А за децата — е, ще отлага някак си, докато може. Вече по-сигурен в себе си той, се усмихна на Кири.

Тя не се заблуждаваше. Бе открила по лицето му и тревога, и колебание. Беше се впуснал с нея в нещо и сега съжаляваше, смяташе тя. Ланг щеше да направи всичко, което бе по силите му, но тя, тя как щеше да живее с човек, който се преструва, че е удовлетворен? Би било истински ад.

Добре поне, че Ериксън не им се мярна в някоя от колите си. Тя веднъж вече избърза да си отдъхне и сега не приемаше на доверие нищо. Преследвачът можеше да е наблизо и да дебне удобен момент.

Ланг паркира и я предупреди:

— Недей да сваляш гарда! Това, че ние не го виждаме не значи, че той не е наблизо.

— И аз това си мислех. Очите й потърсиха неговите.

— Извинявай!

— За какво? — учуди се той.

Тя вдигна крехките си рамене и се насили да се усмихне.

— Ти още не си подготвен. Мислеше си, че си, обаче не е така. И аз съм толкова отговорна за това, което се случи, колкото и ти, така че не се чувствай виновен и не мисли, че си задължен да се ожениш за мен. Бяхме внимателни. Няма да има никакви... непредвидени усложнения.

Ланг я погледна втренчено, чувствата му бяха много противоречиви.

— Сигурна ли си, че не желаеш да се омъжиш за мен, Кири?

— Хареса ми това, което направихме — тя не позволи в гласа й да се прокрадне съжаление. — Но след време, като свикнем и се наситим един на друг, ще остане само задължението. Ти си имаш своята работа, а аз — моята, и бракът вече не задължително условие. Май ще е по-добре първо да размислим и после да се хвърляме в него.

— Аз съм на същото мнение — като че камък падна от сърцето му. — Все пак нищо не пречи да бъдем сгодени, докато го премисляме, а?

— Добре — отговори му с готовност тя и се смръщи, недоволна от себе си. Не се ли задоволяваше с твърде малко?

— Можем да наминем към Кони и Боб да вечеряме с тях. Ще им звънна.

— Ще се радвам да ги видя.

— След работа ще те взема. Бъди внимателна!

Кири кимна с леко колебание.

Очите на Ланг заблестяха.

— Искаш ли да те целуна?

Жената понечи да отрече, но се засмя, като осъзна колко нелепо ще се получи.

— Добре.

— Харесва ми такава откровеност — гласът му бе дрезгав и дълбок. — И аз искам същото.

Тя вдигна глава, той я прегърна и впи устни в нейните. Кири се притисна плътно към него и простена. Той се осъзна.

— Не, не издържам на повече.

Извади носна кърпичка и изтри размазаното червило около своята и нейната уста.

— Ще дойда да те взема на обяд, ако си свободна.

— Не съм — каза тя разочаровано. — Имам делови обяд с някои от хората на Лорна.

— Е — въздъхна той, — някой друг път.

Тя му кимна и посегна към вратата, но той задържа ръката ѝ.

— Не съм говорил нищо с Лорна за теб и ако почне да раздува разни пикантни откровения, опитай се да не се разсмееш. Ясно?

Кири се усмихна през рамо.

— Да. Довиждане!

Тя влезе в сградата, с усилие се въздържа да не хвърли поглед назад. Каквато каша беше забъркала, такава щеше да я сърба.

— Закъсняваш! — скара ѝ се Мак още от вратата. — Лорна Маклейн счупи телефоните да те търси, а май не откри и шефа на охраната — той я изгледа подозрително. — Да знаеш нещо по въпроса?

— Беше с мен — изчерви се тя.

— А! — Мак се изненада.

След миг на лицето му грееше широка усмивка.

— Поздравления!

— Не избързвай — засега не планираме сериозни стъпки.

— Човек никога не знае. Имам чувството, че Ланг е импулсивен човек.

— Наистина оставя такава впечатление, но в действителност е много предпазлив — тя си припомняше отношенията им през

годините. — Много е методичен, винаги обмисля нещата предварително.

Кири си даде сметка, че когато бяха сами в офиса, любимият ѝ бе много внимателен, не се оставяше да го владеят чувства. Защо ли тогава си го позволи тази сутрин? Вярно, взе мерки, но не беше в стила му да се впуска в нещо, без да е обмислил възможните последици. Не може да не беше наясно, че Кири очаква пълно посвещаване от този, който я бе прелъстил. Дали беше изгубил контрол над себе си или пък наистина смяташе да се оженят?

Не ѝ остана много време за размишления по въпроса. Лорна Маклейн се обади пак — беше излязла от кожата си.

— Къде бяхте, госпожице Кембъл? — запита с изпепеляваща интонация. — Да не смятате, че цял ден ще ви гоня! Искате ли да получите проекта или не?

Кири прехапа устни, за да не ѝ отговори остро.

— Разбира се, че го искаме, госпожице Маклейн — отвърна търпеливо тя. — Бях неотложно възпрепятствана тази сутрин.

— От Ланг ли? — Голяма пепелянка беше съперницата ѝ.

Кири стисна здраво слушалката.

— Не е ваша работа, но да — така беше.

— Уличница! — кресна прегракнала Лорна.

— Ланг и аз сме сгодени, госпожице Маклейн. Какво правим в личния си живот не ви засяга!

Отсреща се чуваше само накъсано дишане.

— Няма... Той не е такъв! Лъжеш!

— Щом така мислите, може да попитате него.

— Сто пъти му се обаждам, но той никога не си е на мястото. Предполагам, че е все около теб.

— Имах проблеми. Ланг ме учи на самоотбрана.

— Обзалагам се, че и на други работи. Много е добър в леглото, нали? — провлече тя. — Но първо го закарай под венчилото, а после приемай поздравления. Той и за мен се беше сгодил някога. Знаеш ли, че не иска деца — добави със злобен тон, — за да може да си тръгне спокойно някой прекрасен ден!

— Ииска деца. И двамата искаме... — Кири се разколеба.

— Ами, хвани го тогава, да те видим!

— Госпожице Маклейн, това е...

— Ще се видим на обяда — продължи Лорна невъзмутимо. — Поканих и семейство Ланкастър да присъства, докато обсъждаме подробностите по представянето — Бих предпочела вашия колега Мак да се заеме с работата. Намирам, че мъжете са по-склонни да ми сътрудничат в някои начинания.

Нищо чудно, мислеше си Кири, но не го каза. Представяше си госпожица Маклейн от главата до петите в зелен сатен и едва успя да сдържи яростта си.

— Със сигурност няма да възразя, ако Мак ме замести — призна с готовност тя, като си мислеше, че колегата ѝ направо ще я убие, задето се е отказала, понеже и той не харесваше Лорна.

— Радвам се, че ще уредим въпроса приятелски.

— До обяд, тогава!

— До обяд, да! — изръмжа Лорна леко заплашително от другата страна.

ОСМА ГЛАВА

На обяда Кири я чакаше нова изненада. Лорна бе настояла да присъства не само семейство Ланкастър, но и Ланг. Той изглеждаше недоволен и нервен.

— Сигурна съм, че нямаш нищо против с нас да бъде и Ланг — каза ѝ Лорна на ухото. — Реших, че ще искаш да споделиш радостта от годежа си със семейство Ланкастър.

Тя стана, преди Кири да успее да ѝ отговори, и тръгна да посрещне шефовете.

— Сигурно няма да издам някаква ужасна тайна, ако ви кажа, че Ланг и госпожица Кембъл ще се женят — рече с приповдигнат тон тя.

Кири се почувства неловко и усмивката ѝ изглеждаше малко насилена.

— Вярно ли е? — попита я госпожата, възхитена.

Ланг намести възела на вратовръзката си, хвърли един поглед към Лорна и пристъпи към годеницата си.

— Да — той взе ръката ѝ в своята, — вярно е.

Не прозвуча като твърдение на изпълнен с оптимизъм младоженец.

— Ами, да ви помогнем тогава с подготовката — предложи госпожата под одобрителната усмивка на мъжа си. — Кога ще бъде церемонията?

— Всъщност, още не сме насрочили дата — призна сковано Ланг.

— Сигурно няма да отлагате много, скъпи? — в погледа на Лорна проблесна ненавист, въпреки романтично доброжелателната ѝ интонация.

— За никъде не бързаме — отговори той убедено.

— С Кири имаме предостатъчно време.

Годеницата му знаеше, че Ланг не обича да му дават зор, но ѝ се стори, че в нежеланието му да бъде по-точен има и нещо повече.

— Така е — подкрепи го с една бърза реплика тя, защото не можеше да понася бившата си съперница.

— Предпочетохме да направим малко по-продължителен годеж.

— Разбирам — отвърна господин Ланкастър, леко озадачен.

— Ами, да, ако не смятате на първо време да си народите няколко бебета, наистина не е беда — пропя глезено Лорна и додаде.
— Всъщност, колко деца ще имате, Ланг? Две, три...?

— Още не сме навлезли в такива подробности — лицето му стана недружелюбно.

— Предполагам, че искаш син — не го оставяше на мира тя.

Мъжът я измери с очи раздражено и си погледна часовника демонстративно.

— Хайде да започваме вече — притече му се на помощ шефът.

— Имаме си задачи. И така, нещо да ни кажете за разместването в екипа по проекта ви, госпожице Маклейн?

— Нямам нищо лично против госпожица Кембъл, но Мак би бил много по... по на разположение. Виждате ли, цяла сутрин търся под дърво и камък госпожица Кембъл, а тя... да речем — празнува годежа си малко по-ентузиазирано от необходимото. Разбирате ли, ако някой витае в облаците, това е чудесно, но неминуемо се отразява на работата му — завърши с отгънък на закачливост.

Какво искаш, мислеше си Кири, завистлива кобра? Лорна с един удар успя да я изкара и некомпетентна, и вятърничава.

— Вярно, закъснях за работа — защити се тя, — но не съм занемарила служебните си задължения!

— Госпожице Кембъл — Ланкастър ѝ отправи една многозначителна усмивка, — не бихме желали у клиентите да се създава отрицателно отношение, нали?

Тя се изчерви от притеснение.

— Извинете ме! Съжалявам, че не бях на работното си място тази сутрин и ви уверявам, че за в бъдеще...

— За в бъдеще предпочитам да контактувам с Мак — ще се сработим много добре. Този проект е от такова важно значение...

Кири практически я отстраниха, а семейство Ланкастър се съгласяваше с това безпрекословно. Явно и приятелството си казваше думата, защото госпожата вярваше повече на бившия фото модел.

— Проектът е действително важен. Госпожица Кембъл няма да има нищо против Мак да я замести.

Беше от ясно по-ясно, че тя не трябва да има нещо против. Кири губеше позиции и не знаеше как да ги задържи.

— Ама, разбира се, че не възразявам — каза дипломатично. — Удовлетворението на госпожица Маклейн е наша първа задача.

— Много се радвам, че вземате начинанието ми присърце. Бог ми е свидетел, че не искам да навредя никому, но тази промоция трябва да се осъществи без грешка. И да постави началото на серия от такива прояви. Имам много връзки в модната индустрия — заяви тя на края.

— Знам, скъпа — увери я госпожата. — Думата ти наистина се чува в много среди.

Съпругът ѝ наблюдаваше Кири.

— Предполагам, че работите и по други задачи? — за първи път се интересуваше от приноса ѝ за състоянието на корпорацията.

— От известно време подготвям рекламна кампания на верига от закусвални — осведоми го Кири.

— Първият телевизионен клип ще се излъчи довечера в осем.

— Ще го видим — предупреди я.

Кири бе сигурна в успеха си и не се тревожеше, въпреки заплашителната нотка в гласа на шефа. Благодарение на мръсните номера на Лорна, сега я следяха отблизо, но това нямаше да я уплаши. До края на срещата държеше главата си високо вдигната и даваше вид, че няма никакви проблеми.

— Надявам се да ме поканиш на сватбата — рече Лорна на Ланг за довиждане, — както и на първото кръщение.

Той не се усмихна.

— Вършиш недостойни работи — упрекна я. — И да имаш да отмъщаваш за нещо на мен, какво ти е виновна Кири?

— Какво ли? — примигна жената. — Не те ли отне тя от мен?

— Никоя жена не може да отнеме мъж, който не го желае, а ние с теб сме като огън и вода — прекалено различни сме.

— Ти ме желаше!

Мъжът кимна.

— Имаше време, когато значеше много за мен, надявам се и за теб да е било така. Ти добре знаеш, че никога не съм ти обещавал нещо повече.

Лорна едвам се контролираше. Погледна как Кири говореше с госпожа Ланкастър, пое дълбоко въздух.

— Май си спал с нея — предположи безцеремонно и се обърна да види изражението на Ланг. — Значи това било. Горкичката обезчестена девица. Почувствал си се задължен да ѝ предложиш брак в замяна, Ланг? Страшно интересно, особено, ако знаеш какви хора са семейство Ланкастър — страшно консервативни.

— Заплашваш ли? — запита я.

— Дали заплашвам — да! — отвърна с усмивка. — Или разваляш годежа, или ще се разприказвам пред тях за пълната ѝ липса на морал. И в крайна сметка тя ще остане без работа или поне без добра препоръка. Разбираш ме, нали, скъпи?

Лорна се отдалечи засмяна под убийствения поглед на Ланг. Не беше предполагал, че тя може да е толкова зловна. Ланг я бе използвал, за да накара Кири да ревнува, но не по явен или оскърбителен начин. Пред Лорна това бе само подновяване на едно старо познанство. Само че тя го беше взела на сериозно и не искаше да се откаже. Сега му се налагаше да избира от две злини по-малката: или да се ожени за Кири веднага, или да я остави. В случай, че отхвърлената конкурентка осъществеше заплахите си, на Кири щеше да ѝ се наложи да пожертва кариерата си, а тя беше твърде важна за нея. Той прекрасно знаеше колко държат някои жени на работата си...

— Нещо се умълча — забеляза годеницата му, като пътуваха към къщата на Боб и Кони в Лоресвил. — Какво има?

Той отдели погледа си за момент от пътя.

— Мислех си... Да ти се е мяркал Ериксън днес? Тя поклати глава, обгърна тялото си с ръце и се и на седалката, като трепереше.

— Можеш ли да усилиш парното?

— Разбира се — той се намръщи. — Да не си настинала?

Тя поклати глава.

— Просто съм изморена и разтревожена. На шефовете не им се харесаха басните, които им наприказва Лорна, знам си аз. Ами ако решат, че не съм достатъчно компетентна за този пост?

— Че ти не си компетентна?

— Да, но освен мен, има още един куп способни хора. Аз поне имам оригинален стил, което не мога да кажа за горкия Мак. Лорна не му харесва, мрази висшата мода, защото го отегчавала, изобщо, няма да ѝ свърши работа.

— В какъв смисъл? — усмихна се многозначително Ланг.

— Едно феерично шоу, в което личности от хайлайфа са помогнали на Лорна да покаже идеите си за модна линия — каза му. — Това ѝ трябва — ефектите ще им харесат и ще се избият да купуват дрехите ѝ. Могат да се пуснат във веригата от бутици на бащата на един от местните дебютанти. Такава връзка и самата Лорна няма, обаче идеята ми хич не я интересува. Опитах се да ѝ обясня какво имам предвид, но тя не ми обърна никакво внимание.

— Жалко, че няма конкуренция — размишляваше мъжът. — Като нищо можеше да ѝ натриеш носа.

— Напротив — има конкуренти — възрази Кири, — но те са сключили договор с друга компания и доколкото знам, не планират никакви промоции до края на годината.

Той ѝ отправи един продължителен поглед, както бяха спрели на червен светофар.

— Можеш да ги зарежеш да си трошат главите — иди при конкурентите, запознай ги с идеите си и предложи сама да се заемеш с реализирането им!

Тя въздъхна.

— Не е етично!

— Подай заявление за напускане! Смени си работата! Заложил на тази карта.

— Но, Ланг, аз трябва да си плащам сметките с нещо — възкликна тя, изненадана. — Не мога да поемам такива рискове. Не съм комарджия!

— Е, то и аз не съм по принцип, но в някои случаи трябва да се рискува.

— Ти за твоите неща не рискуваш.

— Ами — не рискувам! Предложих ти да се оженим.

Кири погледна встрани с разтуптяно сърце.

— Не го казах добре, нали? — попита я тихо. — Съжалявам — исках да те ободря.

— Лорна като че ти прочете мислите днес. Притисна те в ъгъла и ти си призна, че не искаш да се жениш.

Ланг се вкопчи в кормилото, защото си спомни заплахите на бившата си приятелка.

— Нищо не съм признавал!

Тя се обърна, намести предпазния колан и се вгледа в профила му.

— Не си подготвен — каза му. — Още си мислиш, че бракът е затвор, а децата са веригите, с които оковават хората там.

Мъжът примигна.

— Кири...

Тя докосна ръкава му и почувства топлината на ръката му.

— Можем да бъдем сгодени още малко, докато реша какво да правя: дали ще остана във фирмата, ще започна самостоятелен бизнес. Във всеки случай няма да приемам годеща на сериозно, а не искам и ти да го смяташ за обвързване. Може да се ставаш малко неловко за това, което направихме, ще се оправиш. Нищо не се е случило, Ланг. Само се любихме, хората го правят непрекъснато. Голяма работа!

— За мен беше голяма работа — той я погледна в очите. — А щом за тебе не е било, защо тогава не си го правила преди с друг?

Кири отпусна главата си на облегалката.

— Знаеш защо и винаги си го знаел. Защото аз принадлежа на теб.

Сърцето му се сгърчи. Не можа да я погледне повече. Любимата му го заплиташе в неговите собствени мрежи. Не искаше тя да му принадлежи. Не искаше да е заложник нито на съвестта, нито на любовта си.

Тя отмести ръката си и се загледа през прозореца. Поставила го беше в неудобно положение.

— Не се измъчвай — успокой го. — Нищо не искам.

— Знам, че не искаш — отвърна той.

Кири затвори очи. Чувството за приятната компания и тъмнината я унасяха. Ако можеха да си пътуват така безкрайно дълго, мислеше си, нямаше да се връща към проблемите, към бъдещето, когато любимият ѝ човек щеше да излезе от живота ѝ завинаги.

Кони сънуваше. Бяха правили любов, лежаха отпуснати под един дъб до живописен поток в средата на една ливада. Шепнеше ѝ, колко я обича...

— Ей, събуди се. — Той разтърси рамото ѝ. — Вече пристигнахме и, по дяволите, това може да се чуе добре.

— Какво? — недоумяваше тя.

— Чуй.

Колата бе в алеята на старата викторианска къща на семейство Патън. Някой — Боб — отричаше на висок глас нещо, което викаше Кони. По-тихо друг женски глас на испански се опитваше да възстанови мира.

— Домакиня, дрън-дрън! Ти я целуваше — крещеше Кони, вбесена.

— Утешавах я, докато плачеше, защото ти нарани чувствата ѝ! — оправдаваше се той.

И тримата бяха на верандата.

— Тя не е виновна, че семейството ни се разпада!

— Напротив — е! — настояваше жената. — Вече сложи ръка и на Майки. Той иска Тереса да му чете, пак Тереса да го води на училище, Тереса да седи до него, когато яде... но той е мой син!

— Ами, че детето откъде да знае, след като ти цял ден и половината нощ не си показваш носа навън от сервиза.

— Така ли?! — Кони вдигна ръце и щеше да изкрещи на съпруга си, когато видя колата пред къщата.

— Ланг! — възкликна Боб, доволен, че на кавгата се слага край. — Ланг, ти ли си?

— Май съм аз — отвърна той унило, излезе, изчака Кири и отидоха заедно до стълбите. — Току-що се сгодихме и дойдохме да ви кажем, но явно не случихме най-удобния момент.

— Сгодихте се? — Кони бе объркана. — Ти и Кири? Отново?!

— На времето не бяхме съвсем сгодени — Ланг отвърна с малко раздразнение и поясни. — Бяхме почти сгодени.

Лицето на Кони се отпусна от напрежението.

— Брей, брей! И кога се жените? Скоро ли?

— Всички ли ще ни задават този въпрос?! — мъжът избухна и прокара нервно ръка през косата си.

— Не сме уточнили датата — Кири реагира бързо. — Решението ни беше спонтанно, нямахме време да го обсъдим и него, и служебните си ангажименти...

— Ами, много ясно, че не са имали — Боб сгълчи жена си. — Не ги обстрелвай с въпроси още от вратата. Тереса, моля те, направи кафе и донеси от кейка.

— Да, сеньор Боб — отговори прислужницата и забърза към кухнята.

— Много мило момиче е! — домакинът се засмя, но лицето му помръкна, като видя мъченическата гримаса на съпругата си. — Но, тя не я одобрява и не оценява труда, който ѝ спестява Тереса...

— Сигурна съм, че не е точно така, Боб — прекъсна го Кири. — Може ли да влезем вътре — студено ми е?

— Та сега е лято — измънка Ланг. — Как може да те тресе?

— Тресе ли те? — Кони пипна челото ѝ. — Не, слава Богу. Знаеш ли и аз имах треска, когато забременях с Майки...

— Напълно изключено е — обяви годеникът ѝ категорично, — Кири да е в положение.

— О, за Бога, знам — рече Кони. — Само казвам...

По лицето на Ланг изби червенина, но само любимата му я забеляза и погледна тактично в друга посока. Бяха взели предпазни мерки, пък и то беше само веднъж. Нямаше начин да е забременяла, но всъщност от сто пъти на един предпазните средства не действаха... Не, не трябваше да си мисли такива неща.

— Това е Тереса — Боб представи с доволно изражение младата мексиканка; очите му светнаха, като я погледна. — Малката ми — каза вече на испански, — това е брат ми, Ланг.

— Приятно ми е да се запозная с него, сеньор — отвърна момичето с усмивка.

Имаше хубава, добре развита фигура, кафяви очи и лъскава черна коса. Красива бе и нищо чудно, че Кони не беше на себе си от яд.

— На мен също — отговори Ланг и запита на езика ѝ: — Весело ли е да се работи тук, сеньорита?

— О, да — отвърна му, но без ентузиазъм, явно се притесни. — Това семейство е много симпатично, особено момченцето.

Харесваше ѝ Майки. За Кони нищо не спомена. Тя в това време ги гледаше подозрително, защото не разбираше и дума испански.

— Говорете на английски — сопна им се.

— Тя още се учи. Нужно ѝ е време — възрази Боб. — Стига си се държала грубо!

Жена му сложи ръце на кръста си и го измери с поглед.

— Изобщо не съм груба! Ти си внушаваш, че си влюбен в нея, нали?

Той почервеня.

— За Бога...

Признай си, бе страхливец! — предизвика го Кони — Хайде, не ти ли стиска?

— Тя е едно мило създание, което обожава децата, работата си в домакинството и мъжете! — мъжът я гледаше унищожително. — Как да не ми е симпатична при положение, че жена ми мирише на склад за масло и никога не намира време за мен или за сина си?

Кони изпръхтя, обърна се рязко, втурна се в спалнята и тресна вратата след себе си.

— Е, сега я втасахме! — смръщи се Боб. Ланг и Кири се спогледаха.

— Лошо време сме избрали — започна той.

— Вече няма добри времена — изпъшка брат му и видя очите на Тереса — бяха изпълнени със сълзи.

Хвана я през кръста и каза с успокоителен тон: — Не се разстройвай, любима, всичко е наред.

— Нищо не е наред — Ланг бе мрачен. — И съвсем с основание е тъжна, понеже е на път да развали брака ти. Ти си семеен човек, Боб, дръж се като такъв. От успокоение се нуждае жена ти, а не домашната прислужница.

Брат му пламна.

— Не се нуждая от твоите съвети как да си спасявам брака — махна ръката си от Тереса и се обърна към него, за да го изгледа сърдито.

— Така ли? — усъмни се Ланг.

Кони излизаше от спалнята в този момент с куфар в ръка и водеше Майки с другата.

— Къде отиваме, мамо? — детето бе още сънено.

— При сестра ми — съобщи на всеослушание тя. — Като се осъзнаеш, ако въобще стане някога, знай, че ще бъда при Луис.

— Ами делото на живота ти в задния двор? — запита я иронично съпругът ѝ.

— Сложи табела, че е затворено, можеш да пишеш, нали? А пък междувременно Тод Стийл има свободно място за монтьор в своя гараж и ще ме назначи на секундата.

Очите на Боб се разшириха.

— Не позволявам да работиш за бившето ти гадже, който на всичко отгоре току-що се разведе!

— Че защо? То и аз съм на път да се разведа!

— Кони! — повика я той.

— Мамо, защо крещиш на тате — питаше Майки, който не разбираше какво става всъщност.

— Защото е глух! — Кони изгледа презрително мъжа си. — Не чува като му казвам, уволни я!

— Не можеш да ми казваш кого да уволня в собствената ми къща.

— Едно време беше и моя, а също и на Майки — отвърна му гордо жената. — Сега по всичко личи, че е на Тереса!

Боб изглежда сега си даде сметка, че в живота му настъпва драматична промяна.

— Тя е само домашна помощница — опита се да тушира противоречието.

— Точно така — съгласи се тя, — но ти не се отнасяш с нея като с такава.

— И ти не се отнасяш с мен като със съпруг — върна ѝ го той.

— Кажи лека нощ на всички, Майки — обърна се към момчето тя, без да даде на мъжа си отговор.

— Лека нощ — рече то послушно.

Кони отправи един извинителен поглед към Кири и Ланг и излезе с детето. След няколко минути колата ѝ забръмча по алеята и мина покрай тяхната. Очите на Боб се свиха.

— Тя не е моя жена, тя е местният автомонтьор: няма време за нищо друго, освен за проклетата си работа. Аз и Майки сме някакви фигури от пейзажа, не разбирате ли? Не иска да е майка и съпруга, иска да прави кариера. Е, добре — моля, обаче пак не се получава.

Кири се вгледа в Боб, като прикриваше ужаса си с усилие. Дали не виждаше и бъдещето на собствения си брак, само дете местата щяха да са разменени: Ланг щеше да отделя цялото си време за работа, а за семейството каквото остане?

Годеникът ѝ също имаше терзания. И Кири обичаше работата си. Дали щеше да е като Кони — да жонглира със службата и децата, ако ги имаха. Това разкъсване между нещата, на които държи, нямаше да е страшно само ако обичаше и я обичаха достатъчно силно. Не му харесваха всичките тези капани, заложили в брака. И преди се боеше от женитбата, но сега направо бе изплашен.

— Виждаш ли накъде си тръгнал? — Боб се засмя горчиво. — Тя каза, че иска съпруг и дете, но всъщност ѝ трябваше сервиз. Тъй че вие е по-добре да се разберете предварително, какъв ще е бракът ви.

— Казвал ли си някога на Кони какво чувстваш? — запита колебливо Кири.

— Повтарям ѝ го безкрай, но все става, каквото тя реши, а не аз.

Той забеляза, че Тереса е влязла в стаята и стои притихнала срамежливо.

— И ти ли ме напускаш?

Момичето обясни на испански, че иска да отиде до брат си в Сан Антонио и помоли гостите да я закарат на връщане.

— Хайде, Тереса — подкани я Ланг, — да тръгваме тогава!

— Много благодаря — отговори.

Отиде до Боб и го погледна с големите си нежни очи.

— Не ми се ядосвай, моля те! — прошепна. Лицето му се изкриви.

— Няма да ти се сърдя, разбира се. — Тонът му бе убедителен.

— Довиждане — усмихна се тя. — Тръгваме ли? Ланг кимна.

— Да. Ще се чуем, Боб! Брат му бе разколебан.

— И не... не хвърляй върху мен цялата вина — помоли унило.

Ланг го прегърна със съчувствие.

— Ти си ми брат! Всичко, което искам, е да бъдеш щастлив.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Ланг и Кири оставиха Тереса при къщата на брат ѝ в Сан Антонио. Кавалерът я изпрати до вратата, като ѝ обясняваше, че снаха му няма да ношува у дома си и че не би било удобно да прекара вечерта сама с Боб.

— Брат ти много е хлътнал по нея — каза му Кири, след като се върна в колата. — Жал ми е за Кони, защото, както гледам, Боб няма да може да ѝ устои.

— Не бъди толкова сигурна — апострофира я той.

— Разтревожен си.

— Вярвам в брака. Случва се хората да се отказват прибързано и с лека ръка от всичко.

— Или пък да създават отношения, които нямат бъдеще.

Той я фиксира с очи и отвърна:

— Кони не биваше да се жени. Трябваше първо да отвори сервиза, да се задържи в бизнеса няколко години, да ѝ мине меракът и чак тогава да създава семейство.

— Да — съгласи се тя.

Мъжът въздъхна тежко.

— Всъщност, ти може би все още не искаш да се омъжиш? — запита той, без да отделя вниманието си от пътя. — И ти, като Кони, се стремиш да успееш в работата си.

Сърцето ѝ спря. Нима той си мислеше, че кариерата ѝ е по-скъпа, отколкото да създаде семейно огнище за него и децата им? Или пък само се опитваше да мисли така? Може би от сега търсеше начин да развали годежа. Повтаряше ли се миналото?

Кири закърши нервно пръсти.

— Мисля, че някои жени просто не са създадени да бъдат майки. Кони обича детето, но никога не е имала истински силно майчинско чувство.

— Вече стана малко късно тепърва да се открива Америка — отговори той ядосано.

— Може и тя да не го съзнава — продължи жената.

Ланг не каза нищо. Вземаше много навътре тези въпроси, дори прекалено много.

Тя го погледна.

— И някои мъже не са родени за бащи, предполагам.

Той настръхна.

— Така ли мислиш?

— Всеки път, когато някой спомене за семейство и нещо ти става, Ланг. Забелязал ли си го?

Ръцете му се вкопчиха в кормилото и след миг се отпуснаха пак.

— Децата искат постоянни грижи — каза неопределено.

— Зная — усмихна му се. — Не си по-подготвен за тях, отколкото е била Кони на времето.

— А ти да не би да си! — той се ядоса. — И ти държиш на кариерата си не по-малко.

— Разбира се, че държа. Всеки иска да се изяви, да изпъкне в нещо, но не е невъзможно заедно с това да има и семейство — засмя се тя. — Някои го правят.

— Някои, като Кони ли?

— Кони има друг сериозен проблем. Тя действа и мисли твърде самостоятелно, за да може да балансира между работата и семейството си.

— А те могат ли да се балансират въобще? — каза той с рязък тон.

Кири бе изненадана от враждебната нотка в гласа му. Знаеше, че Ланг и брат му са загубили майка си почти на възрастта на Майки, но той не споменаваше за нея.

— Никога не си ми разказвал за майка си, Ланг — отбеляза Кири.

— Нямам и намерение.

Тя бе шокирана от категоричната му увереност.

— Дори и на мен?

— Какво толкова искаш да знаеш? — запита той.

Кири се поколеба дали да рискува.

— Какъв човек беше?

— Човек на кариерата — от усмивката му лъхаше хладина. — Тя бе от тези, които никога не бива да се женят. Не отделяше никакво време на мен и Боб. Прекалено заета беше да лети по цялата страна и

да продава недвижими имоти. Един ден се качи в някакъв самолет, който бил за основен ремонт, само и само да не изпусне една сделка. Самолетът се разби и я изпратихме в запечатан ковчег.

Дъхът ѝ секна от неудобство.

— О, Ланг, много съжалявам.

— Че защо? Да не би да сме я обичали някога? — отвърна той саркастично. — Ако е за въпрос, и тя не ни обичаше. За нея бяхме недоразумение, произшествие. При всеки скандал с татко само това повтаряше, че никога не ни е искала, но той така я бе уплашил с натрапчивата си идея, че тя беше принудена да отстъпи. Съжаляваше най-много за това, че ни е родила. Веднъж не се сети, че някой от нас има рожден ден, нито пък, че на Коледа се дават подаръци. В училище ѝ направих от глина пепелник и го боядисах в любимите ѝ цветове, а тя, моля ти се, го изхвърли на боклука.

Кири си мислеше, защо никога не ѝ бе казал тези неща. Не беше споделял с нея най-дълбоките си чувства. Всичките тези години, откакто се познаваха, не бе продумал за детството си.

Разбра го. Стана ѝ ясно какво го възпира да не се жени.

— Мислиш, че и с нас ще стане така — рече тя неочаквано. — Страхуваш се, че ще бъда като майка ти?

Той погледна в огледалото за обратно виждане и зави. След това запита:

— А, няма ли да бъдеш, Кири?

Гласът му звучеше с някакъв изстрадан цинизъм.

— Живеем във време на семейства с един родител. Знам всичко за тях — отраснах в такова, макар че на книга родителите ми бяха женени. От шестгодишна възраст вече ми се налагаше да стоя сам по цял ден. Искаш ли да чуеш за някои по-вълнуващи моменти оттогава?

— Мога да си представя — спря го. — Сега светът е различен. Всеки ден е модно да се живее по друг начин от вчера. Каквото е било прието едно време, сега вече не е. Не можем да се върнем в миналото. Просто трябва да свикнем. В сегашното положение на икономиката повечето семейства не могат да живеят на една заплата. И жените трябва да работят. Да се бяхме оженили, пак щеше да се наложи да продължа.

Ланг се намръщи. Не харесваше това, което тя казваше — имаше твърде много истина в него. Колкото и добро възнаграждение да

получаваше, само с него нямаше да поддържат нормален стандарт за децата си. Ами, ако се случеше злополука, след която да не може да ги издържа? Как щеше Кири да се грижи за цялото семейство, в случай че нямаше работа?

— Не е толкова зле да се даде на една жена малко независимост.

— В нашия случай беше.

Той зави в паркинга на кооперацията. Мълчеше — връщането към миналото му причиняваше болка. Не искаше да си спомня за майка си и за сляпото ѝ посвещение на всемогъщия бизнес. Баща му бе прост работник във фабрика за храни. Трудът му бе къртовски и не му позволяваше да си е вкъщи, когато Боб и Ланг се връщаха от училище. Не стига това, ами и получаваше срещу него малко пари. При желание майка им можеше да намери достатъчно време. Сама си беше началник, имаше възможност да промени програмата си, обаче — уви. А когато се прибереше вечер, очакваше цялата домакинска работа да е свършена от двамата братя, понеже тя била твърде изморена.

Баща им все се мъчеше да ѝ угоди. Това караше Боб и Ланг да страдат за него — тя го използваше безобразно. Материалното им положение рязко се влоши след катастрофата, но децата не съжаляваха. Веднъж баща им се опита да обясни, да ги убеди, че по свой начин тя ги е обичала, но просто не е искала да се омъжва. Така се било получило, че е трябвало да послуша родителите си. В онова време е било извън всички граници момиче от малко патриархално градче в Тексас да има извънбрачно дете.

— Родителите ми са били принудени да се оженят — измънка Ланг, все още потънал в своето минало.

— Съжалявам.

Ланг изключи двигателя и се обърна към нея.

— Да не би Кони да е улучила в десетката с онова подмятане.

— Нали използвахме... — отвърна тя със слаб глас.

— Нищо не дава сто процента гаранция — опасенията му се превръщаха във фикс идея. — Кажете ми!

— Не мога да ти кажа нещо, което не знам, Ланг — отвърна търпеливо. — Много рано е още дори за догадки.

Той се отпусна, разроши косата си с ръка, облегна се на седалката.

— Не ми се иска да забременееш, Кири — каза той.

На нея ѝ стана криво от тази прямота.

— Не можеш да простиш на майка ти и понеже аз съм на разположение, ще трябва да плащам за греховете ѝ, така ли?

Ланг се обърка.

— Това няма нищо общо — възрази.

— Разбира се, че няма — отвърна му иронично.

Тя отвори вратата и излезе от колата. Краката нещо не я държаха. Почувства се много несигурна.

Ланг също слезе и я последва във входа. Пъхна ръце в джобовете си и я загледа втренчено, без да промълви дума.

— Не се преструвай, че ти пука повече, отколкото на мен — рече след малко.

Кири не му отвърна дори с поглед. Слязоха от асансьора на техния етаж и тя спря за секунда пред вратата си.

— Лорна спомена, че не си искал да живееш повече тук. Ти отрече, но все пак вярно ли беше?

На лицето му се появиха бръчки — заплахата на бившата му приятелка се върна в неговите мисли.

— Ами, ако загубиш работата си?

— Ще си намеря друга. Не съм бездарна чак дотам.

— Но, ако около напускането ти има съмнителни моменти, трудно ще си намериш място, като старото.

— Няма да ме уволнят — заяви тя натъртено. — Лорна може да не ме харесва, но с Мак се разбираме и той ще изясни положението на шефовете. Не съм направила нещо непростимо.

Ланг не можеше да скрие безпокойството си. Той потърси очите ѝ. Кири не знаеше нищо за заплахата, изключено бе той да ѝ каже.

— Сигурна ли си, че няма да има последствия това, което се случи между нас? — запита с маниакална настойчивост.

— Не превръщай всичко в истерия, само заради една случайна и неволна забележка! Не съм бременна! Сега спокоен ли си?

— Спокоен съм — той се засмя на притесненията си — май преиграваше. — Е, тогава може да е най-добре да зарежем тоя годеж.

Очите ѝ се свиха недоволно.

— Предполагам, че това иска Лорна, а?

Поколеба се дали да ѝ отговори.

— Да, това иска — каза, без да ѝ обяснява защо.

Кири погледна лицето му, сякаш щеше да се сбогува с него. Всъщност, това предстоеше да стане.

— Щом е така, прави, каквото иска от теб. Да не разменяме моето бъдеще за твоята съвест. Главната причина да ми предложиш годеща беше, че се чувстваше виновен, задето спа с мен. Това не е много основателен повод да склучиш брак с някой, особено ако няма опасност от нежелани усложнения — добави твърдо тя.

Жените би трябвало най-добре да знаят дали са бременни, внушаваше си той. Тя изглеждаше сигурна, че не е. Сега най-важно бе да се извади от играта Лорна, преди да е успяла да провали бъдещето на Кири. Нека си въобразява, че тя е спечелила. Да.

— Смятай тогава, че годежът е развален — щом това искаш — каза той.

Тя се усмихна с голямо напрежение.

— Ти го искаш, не аз — поясни тя. — Не можеш да сложиш кръст на миналото, нали? Никога не съм знаела защо все се измъкваш. Ти не ми казваше нищо за живота си и аз нищо не разбирах. Ти просто ме желаше силно и до тук. Това бе всичко и тогава, и сега.

Ланг не отрече. Лицето му бе напрегнато, в очите му не можеше да се види никаква емоция. Тя отключи вратата си и се обърна към него — той се отдръпна като опарен.

— Ще бъда на разположение — напомни той. — Не подценявай Ериксън. И ако не искаш да продължиш уроците с мен, ще ти пратя един от по-напредналите ми ученици да работите с него. Срамота е да спираме, щом сме стигнали вече до това ниво.

— Както прецениш — съгласи се с готовност тя. Очите му бяха уморени.

— Може би живея с миналото — призна. — В действителност искам деца, но не мога да създам някакъв половинчат брак. Съжалявам, само сексът не е достатъчен за това нещо.

Тя знаеше, че е побледняла, но се усмихна геройски.

— Да, прав си. Ще се видим пак!

Ланг кимна — не можеше да разчита на себе си, че ще се овладее достатъчно, за да се сбогува с думи.

Кири затвори вратата с категоричен жест. Той остана загледан там за дълго, преди да откъсне очите и сърцето си от нея и да отиде в своя апартамент. Видя му се по пуст от всякога.

Кири не можа да мигне цяла нощ — мислеше за всичко, което говориха с Ланг. Някак не можеше да побере в едно цяло човека, който ѝ каза, че сексът не бил достатъчен, и невероятно нежния партньор от сутринта. Любовта им беше много повече от физическо привличане, но той не го признаваше. Изглежда ставаше още по-резервиран, щом се споменеше Лорна. Кири не знаеше какво става, но чувстваше, че трябва да е нещо, свързано с работата ѝ. Смятаха ли да я уволнят? Той беше ли научил нещо, за което тя нямаше представа? Вероятно ѝ беше подхвърлил идеята да се премести другаде с определена цел.

Когато стана на сутринта, се почувства изпълнена с нова решителност. Нямаше да стои така и да чака от корпорацията да ѝ посочат вратата. Имаше някои добри идеи. Лорна, ако не ги оценяваше, все щеше да се намери някой, който да го стори.

Същата сутрин тя си подаде заявлението за напускане при Мак и го предупреди засега да не съобщава на семейство Ланкастър. Колегата ѝ се съгласи, защото бе усетил, че Лорна използва приятелските си отношения с госпожата, за да ѝ подлива вода.

В обедната почивка Кири посети наскоро създадената фирма „Рифлекшънз“. Там също се занимаваха с реклама и отношения с обществеността, но съдейки по вида на собственика още не им беше потръгнало в бизнеса. Когато разбра какви идеи има жената, той я нае на часа, даже ѝ предложи процент от печалбата плюс заплатата, ако успее да привлече стабилна клиентела. По пътя на връщане към старата работа тя имаше чувството, че не върви, а лети. Да се омъжи за Ланг би я направило двойно по-щастлива, но сега вече единствено работата трябваше да дава смисъл на живота ѝ. Ако се оставеше на мрачните мисли за повторно изгубената си любов, щеше да се побърка.

До края на работния ден радостта бе изличила напълно спомена за преследвача ѝ — Ериксън. Тя мислеше само за новата си длъжност и си представяше удоволствието, което щеше да изпита да затръшне след себе си вратата на „Ланкастър“. Съжаляваше само за горкия Мак. Лорна въобще не беше доволна от хрумванията му и си изкарваше яда на него така, че се чуваше в цялата сграда.

— Аз обаче ще изиграя всички — шегуваше се той. — Когато ѝ прекипи, ще си взема шапката и ще отида в друга фирма, така и шефовете ще си платят покрай нея.

Кири се съгласи с известно злорадство.

Госпожа Ланкастър щеше да получи урок, че не бива да смесваш бизнеса с приятелството, ако искаш да успееш. Щеше да разбере, че Лорна ѝ е направила лоша услуга, която щеше да ѝ струва много потенциални клиенти и един способен служител.

Кири се беше замислила за евентуалните пазари на „Рифлекшънз“, когато си даде сметка, че е тъмно, а тя е сама на паркинга.

Около колата ѝ нямаше никой, мястото бе добро осветено. Тя се огледа наоколо пак. Ставаш параноичка, помисли си. След като Ериксън не се появи цял ден, надали щеше да я дебне вечерта.

Държеше ключовете си в ръка. Стискаше ги здраво между пръстите си и при нужда щеше да ги използва като бокс. Вървеше бързо, не преставаше да следи хоризонта с очи. Отключи вратата, провери задната седалка, влезе и заключи. Най-после на безопасно място!

В купето не откри нищо необичайно, тогава запали мотора и включи на скорост. Нито следа от Ериксън, само се бе притеснила напразно.

Включи се във вечерния поток от превозни средства. Свършваше един много успешен ден за нея. Питаше се как е минал за Ланг и дали Боб и Кони са намерили общ език. Щеше да е жалко за Майки родителите му да се разведат. Стана ѝ мъчно за всички тях и най-вече за нея и Ланг.

С тези мисли стигна до кооперацията си. На паркинга изключи двигателя и се огледа внимателно. Отдъхна си — наблизо нямаше хора. Нищо тревожно, вдъхваше си кураж тя. Ериксън щеше да я зарече, знаеше, че ще стане така. Всичко в живота ѝ се виждаше в по-добра светлина.

Взе си чантичката, заключи колата и се сгуши в сакото си — нощният въздух бе хладен. Очите ѝ блестяха, щом си спомнеш за едничката си радост — новата работа.

Качи се в асансьора с още двама наематели, никой не проговори. Тя слезе на етаж си и тръгна надолу по коридора, чудеше се дали Ланг се е прибрал. Хвърли поглед към вратата му, но колебанието ѝ трая само миг. В края на краищата той изрази чувствата си съвсем недвусмислено. От сега нататък не беше част от живота му. Като нищо

можеше вече да се е изнесъл от апартамента. Кири трябваше да свикне да живее без него.

Отключи бравата, без да си дава сметка, колко е лесно да се промъкне някой привечер и заключи след себе си. Запаля лампите и влезе в спалнята да се преоблече.

На вратата обаче една ръка я хвана за врата и я стисна здраво.

— Здравсти, малката — изхили се познат глас. — Мислеше, че съм те забравил? Как ли пък не! Сега е времето да си платиш за дяволията!

Сърцето ѝ заби с бясна скорост. Краката ѝ се огънаха, сякаш бяха гумени. Той я душеше. Трябваше да запази присъствие на духа, иначе — сбогом навеки!

— Ще ви затворят, господин Ериксън! — предупреди го, едвам събрала въздух, за да го накаже.

— Убедена ли си? Ще стане: моите думи срещу твоите и никой няма да ти повярва.

Свободната му ръка опипа гърдите ѝ.

— А, така! Много си добре...

Сега или никога, мислеше си трескаво. Сега или никога! Тя заби лакътя си в диафрагмата му с всички сили. Нападателят се опита да си поеме дъх, хватката му отслабна и тя разбра, че е успяла.

Тя се обърна светкавично и без да се замисля го ритна с коляно в чатала, подложи крака си, наруши баланса му и го повали на земята.

Изчезвай, чу някакъв глас в себе си, не се прави на героиня. Кири се спусна към външната врата.

Ключалката ѝ се опря, но само за момент — отвори и изтърча навън. Заби с ръце по вратата на Ланг и завика, колкото ѝ глас държеше, но напразно. В коридора също нямаше никой! От апартамента ѝ се чуваше шум.

Побягна към асансьора и започна да натиска бясно копчето — Завладя я паника. Кабината не идваше. Спомни си, какво я предупреди Ланг за стълбищата, но бе прекалено уплашена, за да остане пред асансьора. Те бяха единственото спасение.

Кири се спусна надолу. Всяка стъпка ѝ причиняваше болка. Дишането ѝ не бе равномерно, усилие се искаше за всяко поемане на въздух. Задави се, когато най-после стигна партера и влетя във

фоайето. Човекът от охраната се опули, като я видя и скочи към нея с ръка върху пистолета.

— Добре ли сте, госпожице Кембъл? — запита я. — Какво се е случило?

— В моя... апартамент. Мъж. Нападна ме — задъхваше се.

Лицето му се изопна. Заведе я в кабинета на управителя и я повери на един чиновник, а сам той се качи по стълбите.

Жената знаеше, какво ще завари пазачът.

Ериксън беше прекалено печен, за да се остави да го хванат. Отдавна е духнал и вече е освирепял окончателно. Тя удари плесница на гордостта му. Вече нямаше шега — целта му щеше да бъде да я убие.

Започна да ѝ се гади. Чиновникът я заведе в тоалетната тъкмо навреме. Беше пребледняла като платно, когато се върна в офиса и завари там служителя от охраната.

— Знаех си, че ще е избягал — проговори с треперещ глас. — Все пак успях да го нараня.

— Измъкна се през балкона, но все някой трябва да го е забелязал. В моя район не може да му се размине безнаказано такова деяние — добави мъжът хладно. — Има ли някой, при когото можете да останете за през нощта, госпожице Кембъл?

Тя се засмя горчиво. Досега не ѝ бе хрумвало, че в живота си има само добри познати като Бети. Семейството ѝ не бе в страната; Господ знае къде живееше майка ѝ в момента, а друг просто нямаше.

— Не — задави се от сълзите си, — няма при кой.

Онзи изглежда се обърка. Мръщеше се и се чудеше какво решение да измисли.

— Ще трябва да викнем полиция — каза накрая.

Кири нямаше сили да спори. Волята ѝ като че беше сломена.

Полицайте пристигнаха и я разпитаха. Даде им описание на Ериксън, разказа им цялата история и ги насочи към бившите му колеги и Ланг.

— Ще го приберем на топло — увери я един от служителите. — Няма къде да ни избяга.

— Добре, че сте била подготвена за самоотбрана, млада госпожо — рече по-възрастният. — Учех дъщеря си от малка. От полза е.

— Няма съмнение — отвърна жената с бледа усмивка.

— Обадих се на един от нашите хора — съобщи пазачът на сградата. — Ще стои пред апартамента ви през цялата нощ, госпожице Кембъл. Няма да се тревожите!

По бузите ѝ се стекоха сълзи.

— Много мило от ваша страна — прошепна, трогната.

Той се засрами.

— Вие сте наемател, не можем да допуснем разни типове да безпокоят наемателите ни. Недейте така, успокойте се! Всичко свърши.

Групата хора във фоайето привлече вниманието на Ланг. Беше се занимавал с една развалена аларма и имаше беседа с кандидати за бодигардове, преда дойде. Беше капнал и от умората, и от тежестта, които изпитваше за това, което направи на Зимата си. Да я вземат дяволите тая Лорна. Нямахше тя да му нарежда как да живее и да засрамва Кири. И той ѝ го беше казал направо. Предупреди я, че и той би могъл да се „изпусне“ и да продума туй-онуй за нея пред семейство Ланкастър.

Тя не бе очаквала този удар. Първо пребледня, а после вилня наоколо като ураган десетина минути. Е, в крайна сметка се примири. Каза му, че има и друг мъж в живота ѝ, че не са ѝ нужни стари гаджета, въобще, той не ѝ бил притрябвал.

Ланг я съжали, но не достатъчно, за да я успокоява. Беше му съвестно, че се отнесе грубо с Кири и премисли отношението си към брака. Беше попрекалил, заради спомена за майка му, така твърдеше тя, и бе права. Той идваше с намерение да ѝ го признае и да ѝ предложи пак да започнат отначало, но вече без тайни и какъвто и проблем да възникнеше щяха да го решат заедно с общи усилия.

Суматохата при бюрото на управителя го заинтригува. Той приближи и изведнъж разпозна Кири с бледо лице и разкъсана блуза. Ериксън!

Проправи си път през полицаите, стигна до нея и я обгърна с ръцете си.

— Добре ли си — попита направо, без поздрав.

Тялото ѝ бе напрегнато в обятията му, но тя не го отблъсна.

— Ериксън ме причака горе, вкъщи. Спомних си достатъчно от това, което си ми показвал, за да му се изплъзна точно преди да е станало късно. Той обаче изчезна. В момента го издирват.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Докато чакаше Кири да се преоблече и да събере малко багаж, Ланг се обади по телефона на Боб и му обясни какво се е случило.

— Щом е така, идвайте — каза брат му с потиснат глас. — Кони и Майки се прибраха днес.

— А Тереса — поинтересува се Ланг.

— Сглупих. Кони не ми говори, но ако дойдете с Кири, може би всички ще се почувстваме по-добре.

— Ще се видим след малко. Благодаря!

Затвори.

Тя още стоеше със старите дрехи на вратата на спалнята.

— Не си се преоблякла — забеляза той.

— Не искам да влизам там сама — каза, като се смееше на собствения си страх. — Глупаво излиза, нали?

— Никак. Мисля даже, че си смела — отговори.

— Не, не смятам — гадеше ми се през цялото време.

— Нищо чудно — той я придружи в спалнята. — Какво искаш да облечеш?

Тя извади чифт дънки и някаква връхна дреха. Преди тя да помръдне, той вече беше започнал да я съблича.

Кири го гледаше с широко отворени от любопитство очи като дете.

Ланг се усмихна нежно.

— Вече започва да ми харесва — отбеляза, като сваляше от нея всичко без бельото. — Имате изключително тяло, госпожице Кембъл!

— Чувствам слабост във всяко мускулче — призна тя.

— Така ли?

Той я приближи до себе си и се наведе да я целуне. Ръцете му се спуснаха към бедрата ѝ. Ланг потърси очите ѝ и каза:

— И аз отслабвам — краката ми омекват, когато те целувам.

— Ами! — разсмя се тя.

Той потърка носа си в нейния.

— Откъде знаеш? Не поглеждаш надолу. Кири въздъхна — беше малко разтревожена.

— Добре ли те чух, че Кони се е върнала при Боб?

— За сега да. Явно се е осъзнал.

— А може би и тя също — вдигна ръка към лицето на Ланг и с мъка въздържа копнежа, който чувстваше за любовта му. — Иска ми се...

— Какво — запитва нежно той.

Кири отдръпна ръката си.

— Нищо. Трябва да тръгваме.

— В този вид? Ще ни арестуват за неморално поведение!

— Ако ме пуснеш, може и да се облека.

— Не, това също не е добра идея — измърмори мъжът. — Истинско престъпление е да се крият такива прелести.

Тя се изчерви и започна да се смее засрамена.

— Ланг!

Той наклони главата ѝ и я целуна пламенно.

— Можем да се любим, преди да тръгнем — пошепна ѝ и плъзна ръце по гърдите ѝ. — Искаш ли?

— Вече се разбрахме, че е по-добре да не се виждаме. — Протестът ѝ не бе убедителен.

— Това беше преди — възрази той.

— Преди кое?

— Преди да се сетя, че всъщност нямам нищо против да направим бебе.

Тя се дръпна, за да види изражението му по-добре. Изпитателният ѝ поглед откри в очите му много тайни.

— Как... какво?

Той се наведе и я прегърна отново.

— Ще продължиш да работиш — говореше, докато я отвеждаше към леглото, — не, че аз не печеля добре, но ще живеем по-сносно с две заплати. Пък и трябва да си самостоятелна. Ще намерим добра детска градина, аз ще се науча да сменям пелени, да храня бебето... Освен, ако ти не се заемеш с тази работа — добави с многозначителна усмивка и погледна към гърдата ѝ.

Жената изтръпна от прилива на чувства, който се надигна в нея.

— Да, разбира се, че бих желала... — задъха се тя. — Ланг, толкова много те обичам, повече от живота си!

Той се отпусна върху нея и я притисна с тежестта си към леглото. Устата му се сля с нейната, ръцете му разкопчаха дрехите ѝ.

— И аз те обичам — отговори ѝ той. — Само мисълта за семейството ме разколебаваше. Даже не си давах сметка защо все става така. Преди щеше да ми кажеш, колко са осакатили психиката ми, трудностите в детството. Мисля, че вече ги превъзмогнах. Единственото, което не мога, е да ги допусна два пъти за един живот. Заедно ще се справим с всичко.

— Да. Зная, че ще успеем — тя вдигна очи към лицето му. — Ланг?

— Аха! — измънка в отговор.

— Можеш ли да се съблечеш?

Дръзкото ѝ желание го накара да се засмее.

— Защо не? Искаш да ме видиш?

Тя притаи дъх. Зениците ѝ бяха широко отворени, гледаше го жадно.

Той смъкна трескаво всичко от себе си. Мъжественото му тяло бе пред очите ѝ. Кири изтръпна в очакване — вече знаеше какво удоволствие можеше да ѝ достави.

Легна до нея. В очите му се оглеждаше радостта от това, което ставаше между тях.

— Ако искаш можем да използваме...

Тя го привлече към себе си с ръце.

— Защо си толкова сигурен, че не мога да бъда съпруга и майка едновременно. Остави ме да ти докажа, че не е така.

— Скъпа — затвори устата ѝ със своята, — с най-голямо удоволствие.

Тя отвори обятията си за тялото му. В ласките им имаше повече нежност, но страстта и невероятното удоволствие ги караше да тръпнат точно, както първия път.

— Боже — простена той над главата ѝ. — Сънувам ли?

— Надявам се, че не — отвърна тя и притисна лицето си във врата му. — Светът ли се люлее?

— Не само той — засмя се Ланг.

— Обожавам начина, по който ме любиш — прошепна тя. — Обичам те!

— Докажи ми го пак — поиска той. — Накарай ме да викам!

След три часа пристигнаха при Боб и Кони.

— Вече се тревожехме — каза брат му. — Кири, добре ли си?

— Да, нищо ми няма — отвърна усмихната тя.

— Тя буквално разби Ериксън — обяви Ланг с гордост. — Хубаво е, че можахме да дойдем при вас.

— Моля ти се, за какво са роднините? Кони, те пристигнаха!

Съпругата му се появи в нова рокля, с която изглеждаше много нежна и женствена.

— Кони? — Ланг се вгледа по-добре в нея, изненадан от необичайния ѝ вид.

— Да, аз съм. Какво, не можеш ли да ме познаеш без маслото по мен? — попита със самоирония Кони.

Той се засмя.

— Ами, май така се оказва — подразни я.

— Добре ли си, скъпа? — Кони прегърна Кири, загрижена.

— Да — тя погледна към любимия си и се усмихна. — Сгодени сме!

— Не помниш ли, че вече ни каза — попита я другата жена внимателно.

Те с Боб не знаеха нищо за развалянето на годежа. Влюбените си размениха погледи.

— От вас двамата здрав разум не може да се очаква — скара им се Боб на шега. — Хайде, влизайте. Ще хапнем кейк с кафе.

— Но не от нейния, а от моя кейк — поясни Кони на Боб, който се почувства неудобно от забележката. — Току-що съм го извадила от фурната. И аз мога да готвя.

— Скъпа — подхвана съпругът ѝ, — не съм твърдял, че не можеш.

— Ами! — изръмжа тя и влезе в къщата.

— Откакто се върна, е такава — обясни им Боб с потиснат тон. — Държи се, все едно съм ѝ изневерил. А аз, кълна се, нищо не съм правил с Тереса.

— Каза ли го на Кони?

— И като й кажа, мислиш, че веднага ще ми повярва... — измънка песимистично той.

— Ако го направиш както трябва, може и да ти повярва. — Ланг следеше с любящ поглед Кири, която вървеше към кухнята след домакинята.

Боб впери любопитни очи в брат си.

— Този път сериозно ли ще се жените с Кири? — запита той.

Ланг не отговори веднага, пъхна ръце в джобовете си.

— Съвсем сериозно — отвърна. — Предполагам, че условията, при които израснахме, са се отразили по-зле на мен, отколкото на теб. Не можех да приема, че е възможно да се създаде дете, което майка му да смята за недоразумение.

— Не е за вярване, че си се опасявал Кири да не бъде като майка ни — каза брат му. — Тя не е такъв човек. От нея ще излезе всеотдайна майка и домакиня.

— Няма да стане точно така — рече Ланг с чувство на гордост. — Тя има интелект и трябва да го използва. Да не говорим, че е един от най-добрите ми ученици в каратето — добави със смях. — Ериксън я нападна и тя го побърка — в очите му проблесна искрица гняв. — Да върви по дяволите тоя негодник, надявам се да ни се махне от главите завинаги. Ако не беше знаела какво да направи, той най-малкото щеше да я изнасили.

— Как започна тая работа, та се стигна дотук? — Боб се смръщи.

— Той работеше в охраната на службата. Кири протестираше, че се отнася с нея, като с проститутка.

Боб вдигна вежди.

— Че как се е задържал толкова дълго с такива прояви?

— Жените по принцип си мълчат, като ги тормозят още от дядо Адамово време, но в наши дни вече не всички се оставят. Така и трябва. Знаеш, как е било: в началото на века е имало уважение — само да обидиш жена и са те пердашили до сто и едно и обратно. А сега може да паднеш, ако чуеш как си позволяват да говорят някои пред дами.

— Хайде, хайде! Знаеш ли какви неща се чуват от Кони, като си удари пръста с чука?

Ланг потупа брат си по гърба.

— Добре де, преувеличих малко.

Основната тема на разговора бяха неприятностите на Кири. Тя и Ланг се споглеждаха затворнически през цялото време.

— Предполагам, че още не сте уточнили датата — подпитваше Боб.

— Напротив — другата седмица се женим — съобщи брат му за изненада на Кири и се обърна към нея. — Освен ако не искаш да вдигнем някоя голяма и ужасно помпозна сватба.

— Искам само теб — отвърна тя с трогателна прямота. — Една венчална халка ми е достатъчна.

— Така бяхме и ние с Кони — призна Боб и потърси с очи мрачното лице на жена си. — Можехме да седим и да говорим с часове. Бяхме добри приятели много преди да решим да се съберем. А когато се появи и Майки, започнахме един съвсем нов живот.

Кони си спомни раждането на сина ѝ и погледна мъжа си. В погледа ѝ имаше много болка.

— И като си помисля, че си съгласен да сложиш черта на десет хубави години, заради едно засукано слугинче.

Неговото лице стана по-сериозно.

— Поне ѝ харесва да се грижи за дома.

— За сега — съгласи се тя, — но почакай да минат още няколко години и ще разбере, че жената трябва да тежи на мястото си и да представлява нещо и сама, а да не е само допълнение към съпруга си. Тогава няма да ѝ е достатъчно само да измисля нови рецепти.

— Е, някога беше повече от достатъчно — ядоса се той. — Да поддържаш къщата и да гледаш децата си с внимание и любов!

— Естествено, че е било — отвърна жена му с тъжна усмивка, — но толкова вода е изтекла оттогава. Трудно е вече с една заплата. Когато се захванах с работата, можехме да си позволим нещо, за които преди въобще и не мечтаехме. Мисля, че даже се вманиахих в този стремеж — тя сви рамене и го погледна колебливо. — Уж да печеля, пък какво стана, почти изгубих семейството си. Реших, че искам да бъда монтьор, но не толкова силно, че да го предпочета пред теб и Майки.

Боб гледаше чашата си с кафе.

— Не желая да свиквам тепърва с друг човек — призна той. — Вече не съм толкова млад.

— И аз можех да постъпя на работа при един човек — усмихна му се тя.

— Постъпи на работа в твоя сервиз отзад — каза ѝ с твърд тон, — обаче затваряй в сряда и събота, за да можем да сме заедно повече дни цялото семейство. А, впрочем, да ти помага някой в домакинската работа, не е лоша идея.

Кони щеше да възрази нещо, но той я изпревари:

— Сещам се за едно момче, което обича да готви и няма нищо против чистенето — сина на госпожа Джоунз и без това иска да спести малко пари, за да може да се запише в едно от тия френски училища по готварство.

Жена му беше смутена от промяната.

— Ама ти мразеше работата ми — възкликна.

— Ревнувах те от нея — призна си той и погледна брат си. — Ние с Ланг не сме ви казвали много за това, как израснахме. Нямахме нормално и хармонично семейство, но не си давахме сметка, че грешката не е в брака въобще. Той става такъв, какъвто си го направиш ти.

Лицето на съпругата му светна. Дори се изчерви, когато Боб ѝ се усмихна.

— Е, не е чак толкова лошо да имаш монтьор в семейството, макар че колата ми нещо не работи както трябва — допълни.

— Ще я оправя — обеща тържествено Кони.

— Знам.

Кири почувства ръката на Ланг върху своята на масата. Погледна го влюбено и дъхът му секна от това.

— Къде ще живеете след сватбата? — прекъсна ги домакинът.

— Сигурно се чувствам, където сме сега, без значение дали е нейният или моят апартамент. Бих живял с нея и в колиба от кал — зарече се той с шеговита тържественост.

— Аз и без колиба бих се навила — намеси се годеницата му.

— Докато не дойдат децата — той я пронизваше с погледа си. — Тогава може да ни потрябва къща — ще бъде с голям двор и куче отпред.

Кири щеше да се разплаче от щастие.

— Ще останеш ли в „Ланкастър“ — запита я Кони.

Тя се сепна.

— Добре, че ми напомни!

Разказа им какво е направила и къде е постъпила на работа.

Ланг избухна в смях.

— А аз мислех, че няма да обърнеш внимание на подмятането ми.

— Обърнах, и още как. Мак смята, че госпожа Ланкастър ще има много да съжالياва, защото Лорна се кани да оттегли поръчката си.

— Хич не ме изненадва — рече Ланг. — Само съжالياвам, че ти създаде толкова проблеми. Надявам се, вярваш ми, че между мен и нея не е имало нищо.

— Разбира се — увери го тя.

Как можеше да не му вярва или да си помисли нещо при положение, че я гледа по този начин и всички чувства се изписват по лицето му.

— Като хванат оня разбойник, какво ще правят с него? — поинтересува се Кони. — Имат ли достатъчно доказателства, за да го тикнат в затвора?

Ланг си спомни, че Ериксон бе успял да се измъкне и тревогата пак го обзе.

— Дано. Надявам се!

Любимата му си мислеше същото. Погали ръката му и се помъчи да прогони кошмарното видение за един безкрайно дълъг процес, разноси по адвокати и такси, които щяха да ги разорят.

— Не му се притеснявай — успокои я Ланг.

Наведе се и я целуна нежно по челото.

— Ще се отървем от него, обещавам ти.

Късно вечерта те се разделиха с нежелание — тя отиде в стаята за гости, а той се разположи на канапето. Тя не желаше да е далеч от него толкова време, а и той също, така че в ранните часове на утрото и двамата легнаха на дивана, страстно прегърнати.

Кони и Боб ги завариха така. Те също бяха прегърнати.

— Припомни ли си какво е — пошепна на жена си, — да си толкова влюбен, че да не можеш да издържиш без другия и няколко часа?

— Да — съпругата му го целуна. — Още съм така и затова се върнах.

Той се усмихна и я притегли към себе си.

— Радвам се, че и двамата се пробудихме навреме, Кони.

— Бракът е компромис, иначе не може да съществува. Заради Майки и нас самите съм щастлива, че се оказахме разумни хора.

Боб се засмя.

— След тази нощ не съм много сигурен, че още съм с всичкия си. Мисля, че се побърках.

— Истина ли беше това, което направи, или съм сънувал? — прошепна в ухото на жена си.

— Боб! — тя се изчерви.

Възклицанието ѝ събуди Ланг и Кири и те запримигваха смутено.

Той се усмихна глупаво.

— Въобще не е това, което си мислите.

— Мисля си, че сте много влюбени — изхили се брат му. — Хайде, идвайте да закусим!

След това двамата годеници се върнаха в Сан Антонио. Бяха нетърпеливи да разберат докъде са стигнали нещата със задържането на Ериксън. Новините бяха неочаквани.

— Злополука в известен смисъл — обясни лейтенантът от полицейския участък. — Караше много бързо и буквално излетя от моста през парапета. Открихме тялото след няколко часа. Опитахме се да се свържем с вас, но не успяхме.

— Бяхме при брат ми във Флоресвил — обясни Ланг. — Последните няколко седмици преживяхме същински ад.

— Да, знам. Имали сме и други случаи на преследване. Запознах един конгресмен с положението и той склони да поеме известни ангажменти. Би искал да се срещне с вас, госпожице Кембъл.

— И аз бих искала да се срещна с него и да му кажа някои работи — отвърна тя леко агресивно.

— Сега вече не ви застрашава нищо — рече служителят помирително и я посъветва. — Опитайте да го забравите. Светът е пълен с типове, които си умират да торможат хората. Затова сме ние — полицаите.

— Благодаря!

Те излязоха навън.

Слънцето грееше топло, Кири се отпусна на рамото на Ланг.

— Затова се примиряват жените — промълви.

— С какво?

— С тормоза в службата — отговори. — Страхуват се да не ги сполети моята участ. Боят се, че или ще ги одумват, или ще ги уволнят, или ще ги гледат на криво, най-малкото. Даже и някои жени го смятат за глупост да вдигат врява, защото някой мъж се държи вулгарно.

Той се обърна към нея.

— Никой не ни е обещавал да е лесен животът. Опасно е понякога да правиш каквото трябва, може да си докараш неприятности, но въпреки това човек има право да работи на спокойствие.

Тя се поколеба и кимна.

— Не знам, дали бих имала кураж да го направя пак, след всичко, което мина през главата ми.

— Така ли? Смятам, че си достатъчно смела.

— Не си обективен!

— Личи ли ми, че те обичам безумно?

Очите ѝ светнаха от удоволствие.

— Местя се от „Ланкастър“ по-следващия понеделник — обяви тя и добави. — Заплащането в „Рифлекшънз“ ще е по-добро.

— Браво! — усмихна се той. — Ще ти се налага ли да пътуваш по-често, отколкото сега?

— Не — отговори му със задоволство. — Вече предупредих шефа си, че вечер искам да си бъда у дома, а той отговори, че има двама служители, които не са семейни и обичат да пътуват, така че те ще поемат тези задачи. Най-много да ми се налага да прескачам за малко от града, но не повече от два-три пъти в месеца.

— Е, съвсем поносимо е. Аз работя само в града и ще наглеждам децата, когато те няма.

— Деца? Множествено число?

Погледът му се плъзна по тялото ѝ, изпълнен със страст.

— Мислех си, че момче и момиче е най-хубавото съчетание.

— Но в твоето семейство от три поколения има само момчета, а в моето аз бях първото момиче. Всички залози са против малките момиченца.

Той понечи да я прекъсне, но тя сложи пръсти върху устата му.

— Помниш ли, че играех на бейзбол, а не с кукли?

Ланг се разсмя.

— Добре де. Ще видим.

— Защо не се приберем вкъщи, щом няма да ходиш на работа днес? Да видим, каквото има за гледане още сега.

Мъжът подсвирна леко.

— Леле, колената ми се подгъват.

— Моите също!

Тя се притисна по-силно в него, докато отиваха към колата. Почувства, че изпитва съжаление към Ериксън.

— Той нямаше семейство, нали?

Не беше нужно да пояснява за кого пита.

— Горкият човек — добави. — Той беше болен, Ланг. Душевно болен. Жал ми е за него.

— Съдба, скъпа, така му било писано. Щастлив съм, че на теб ти няма нищо.

Харесваше ѝ сигурността, която напираше в него.

— Аз ще се грижа за теб — сгуши се в рамото му тя.

Той я целуна по челото и предложи:

— Я, да прескочим до гражданското, да подадем документи, щом е така. Да проверим, колко луди можем да бъдем двамата заедно.

Тя нямаше нищо против.

След по-малко от седмица се ожениха. Боб и Кони им бяха кумове. Веднага след сватбата тръгнаха на меден месец в Ямайка. Когато се върнаха, Кири започна работа на новото място — оказа се, че ѝ приляга много повече от старото. Господин и госпожа Ланкастър изгубиха не само поръчката на Лорна Маклейн, но и перспективите за нова клиентела. Щом разбраха за машинациите на Лорна, поднесоха извиненията си на Кири. Тя ги прие благосклонно, но не пожела да се върне в корпорацията, макар че и Ланг подкрепяше предложението. Така или иначе, нямаше засегнати и обидени и бившите шефове им подариха „на патерица“ сребърен сервиз за сватбата.

— Много мило от тяхна страна — отбеляза тя, докато се излежаваха в леглото.

— И аз така мисля — той отвори едното си око. — Нещо май не ти понесе добре на стомаха това, което ядохме на закуска.

Тя се засмя дяволито.

— Има изгледи стомахът ми да започне да расте, затова.

И другото око на Ланг се отвори.

— Сигурна ли си? — на лицето му изгря усмивка.

Съпругата му кимна.

— Сутринта си купих от онези тестове и ги направих два пъти, но все пак ще отида и на доктор. Не очаквам изненади.

Той я целуна нежно.

— Сигурна ли си, че е момче?

— Абсолютно. Няма никакъв шанс да излезе нещо друго — отговори тя самодоволно.

След няколко месеца Ланг стоеше в една болнична стая и държеше в ръцете си малката Сесили Морийн Патън.

— Хайде — хубавата му съпруга усети, че той я гледа закачливо. — Знам, че ще умреш, ако не го кажеш!

Той се засмя и я погледна с такава обич, че тя се изчерви.

— Благодаря ти — каза ѝ нежно. — Докато не ми я дадох в ръцете, просто не бях разбрал какъв е истинският смисъл на живота.

— Зная. Ланг, и аз никога не съм се чувствала по този начин. Полека осъзнавам, че ние сме създали това същество.

— Пък и ни беше така приятно, докато го правехме — той обожаваше да я гледа, че се изчервява. — Не е ли красива? Татко обича малките момиченца — целуна дъщеричката си нежно, — и ще те води на пикник, ще ти купува играчки, ще откъсне главите на всички момчета, които ти разбият сърцето. Тате ще ти покаже как да стреляш, да хващаш шпиони...

— А мама ще те учи да правиш блестящи реклами — добави Кири.

— Ха, познай, кое ще ѝ хареса най-много — усмихна се Ланг.

Жена му стисна устни и не каза нищо. На дъщеря им предстоеше един вълнуващ живот. Бракът им вървеше добре и като поглеждаше назад към трудния път, който бяха изминали, Кири беше сигурна, че би тръгнала по него отново и отново.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.